

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bir yumak aşk

heidi betts

“Heidi Betts romantizme
sıcacık, modern ve
seksi bir tat katıyor.”

Carly Phillips

Kadın, aldatıldığını düşünüp ilişkiye son veriyor.

Dikkatli olun beyler! Grace gibi kadınlar aldatılmayı asla, ama asla affetmez. Hele de karşısındaki erkek, nişanlısı ve şehrin yakışıklı, gözde sporcusu Zackary Hoolihan'sa. O, her şey bitti diye diretirken, haftalık örgü sınıfındaki arkadaşları ilişkisinin devam etmesi için ellerinden geleni yaparlar. Ama ihanet yüzünden çektiği kalp acısı bir türlü iyileşmez. Zack'ın masum olduğuna dair açıklamasını hiç tatmin edici bulmaz. Sonunda, Zack sakatlığıyla baş başa kalınca, Grace kendini onun bakıcılığını yaparken bulur.

Adamsa eşekten düşmüş karpuzla dönüyor.

Diğer taraftan nişanlısının terk edişyle psikolojisi altüst olan Zack, onu öyle özlüyordur ki, ne maçlara konsantre olabiliyor, ne de onunla nişanlanmadan önceki hızlı aşk hayatına dönebiliyordur.

Otel odasındaki yatağına giren yabancı kadını bir türlü açıklayamamıştır. Kırık bir kalp ve sakatlanmış diziyle her şeyin bittiğine inanmak üzeredir. Eğer durum bir an önce düzelmezse sevdiği kadını, spor kariyerine devam etmesi için kritik olan eleme maçlarını ve her şeyi elinden çıkaracaktır.

Başlangıç İlmekleri

Yan tarafları boydan boya suni ahşap panellerle kaplı eski model steysin arabasının motoru Charlotte Langan'ın ayaklarının dibinde gümbürdüyor ve kadının kısa baldırlarının arkasından başlayarak, dar omurga hattının bitimine kadar uzanan, tatlı, küçük titreşimler yolluyordu. Aralık ayının ortasıydı. Güneş, Cleveland-Ohio'nun keskin soğğunun etkisini azaltmak için gayret ediyordu.

Yılbaşı süslemeleri ve ışıklı mağaza vitrinleri şehrin nemli caddelerini Şükran Gününden beri canlandırmaya devam ediyordu. Charlotte'a göre, Noel zamanı, yılın en güzel zamanlarıydı. Etrafı dolduran renkler, dört bir yandan yükselen Noel ruhu, kutlamalar... Hediyeleri ise söylemeye bile gerek yok! İster hediye veren taraf olsun, ister verilen, her iki durumda da hediyelere bayılırdı Charlotte. Bir kadının yorgunluktan yere yığılana kadar alışveriş yapmak için, yılın başka hangi zamanı geçerli bir bahanesi olabilir ki?

Sağ sinyali yaktı. Arabasının yönünü güçlükle, adeta tekerlekler üzerine yatırılmış bir buzdolabını itmiş gibi, civarda bulunan alışveriş merkezinin otoparkına doğru çevirdi. Park etmiş araçların arasında bir aşağı, bir yukarı yavaşça gidip

gelmeye başladı. Görüş açısını genişletmek için direksiyona yaslanarak kendini ön cama yaklaştırmış bir halde, otoparkın içinde boş bir yer arıyordu.

Sonunda, aradığı yeri köşedeki lamba direğinin altında buldu. Altı-yedi manevra yaparak arabasını park etti. Motoru susturdu, el frenini de çekti. Ne de olsa, park yeri düz bir zeminde değildi; on-on beş derece eğimli bir yokuş üzerindeydi. Ön yolcu koltuğunda bulunan örgü malzemeleri çantasını aldı ve arabadan indi. Dışarıdaki soğuk hava, bir anda üzerine hücum etti. Kalın, yakası ve içi tüylü, yeşil kabanının kapüşonunu başına geçirdi, bağcıklarını iyice sıktı. İşte şimdi, tam Yeşil Jolly Eskimosu'na* benzemişti. Ya da kocaman bir elmalı çubuk dondurmaya.

Paytak adımlar ile otoparkta ilerlerken, eflatun rengi Ugg botları asfaltta lekeler bırakıyordu. Çarşının önüne vardığında, ilk sıradaki Yün Ambarı adlı mağazaya yöneldi ve kapısını çekip içeri girdi.

Oh, çok şükür! İçeri girer girmez, sıcak hava, üşümüş yüzünü yalamış; sıkı sıkı tuttuğu nefesini, ısınmanın verdiği rahatlama ile boşaltmıştı. Artık kapüşonunu gevşetip alpaka yününden eldivenlerini çıkarabilir, mağazanın arka kısmına, çarşamba akşamları örgü buluşmasına gelen arkadaşlarının çoktan doldurmuş olduğu bölüme geçmek üzere hareketlenebilirdi.

Yün Ambarı mağazasında hafta boyunca birçok el sanatı dersi düzenlendiğinden, mağazanın arka tarafında sınıf vazifesi gören geniş bir toplanma köşesi kurulmuştu. Küçük ve alçak bir çay masasının etrafına birbirinden farklı renkte ve modelde birçok sandalye dağıtılmış, diğer bir kenara ise, üzeri hem soğuk, hem sıcak içecekler ve atıştırmalıklarla dolu bir servis barı oluşturulmuştu.

* ABD'de ünlü bir dondurulmuş gıda markasının maskotu. (Çev.)

Şu an Charlotte'un canının istediği tek şey, buz kesmiş parmaklarının arasına alacağı, dumanı tüten bir fincan sıcak çikolata idi, ama aslında, sekiz numara örgü şişleri ile örmeye başladığı uzun alaca hırkanın alpaka yününden yapılma ipinin sıcak okşayışıyla da yetinebilirdi.

Charlotte, daha odaya girmeden, orada çoktan toplanmış ve örgü şişleri ile çalışmaya başlamış olan arkadaşlarının konuşmalarını duymaya başlamıştı. Bu sese, birbirine çarpan şişlerin kesik tıkırtıları da eşlik ediyordu. Kimisi bir kazak, kimisi uzun bir şal örüyordu; kimileri ise ayak parmaklarını kış boyunca sıcak tutmak veya Noel ağacına asmak üzere terlik çorabı.

"Charlotte Teyze!" diye bağırdı yeğeni Jenna, kapıya sırtı dönük duran sandalyelerden birinin üzerinden ona doğru bakarak. Bu sandalyede oturansa, oldukça güzel bir kadın olan ve adını duyar duymaz, diğer herkes gibi, Charlotte'a doğru bakan Grace Fisher'dı. "Yemin ederim Charlotte, seni her gördüğümde biraz daha Trol* bebeklere benzemiş oluyorsun," diye takıldı ona.

Charlotte kıs kıs güldü. Başkası olsa, Grace'in bu sözünü hakaret olarak kabul edebilirdi. Charlotte ise, bu benzetmeden çok hoşlanıyordu, çünkü Grace bunu ona ilk söylediği ve bahsettiği oyuncak bebeklerden birini ona hediye ettiği günden beri, Charlotte, oyuncağın sıkı bir hayranı kesilmişti. On-
dan aldığı o ilk plastik bebek sonradan oluşturmaya başladığı geniş Trol bebek koleksiyonunun da ilk parçası olmuştu. Koleksiyonundaki bebeklerden sarı saçlı olanı evindeki şömine-
nin rafında, mavi saçlı olanı yatak odasının şifonyer çekme-
cesinde, yeşil saçlı olanı da banyosundaki tuvaletin hemen başında dururdu. Grace'in verdiği parlak turuncu saçlı ise

* 90'lı yıllarda moda olan, renkli kabarık saçlarıyla dikkat çeken, minik, plastik, oyuncak bebekler. (Çev.)

her zaman görebileceği bir yerde, steysin arabasının dikiz aynasında asılıydı. Bu küçük haylazları seviyordu Charlotte. Lahana bebekler gibi, hem çirkin, hem sevimliydi. Ve kendi portakal kızılı kabarık saçlarını, onların kadar yüksekte tutabilmeyi hayatının amaçlarından biri haline getirmişti. Doğrusu, çok da yakındı bunu başarmaya; sadece birkaç santim daha kalmıştı.

Geniş kabanını çıkarmayı başarıp sonunda boş bir sandalyeye attığı sırada, "Ne zaman geleceğini merak etmeye başlamıştık," dedi yeğeni Jenna. Charlotte, kabartılıp spreyleneş saçının kapüşon yüzünden fazla bozulmadığından emin olmak için eliyle başının üstünü hafifçe yokladıktan sonra, boş yerlerden birine oturdu ve örgü çantasını kucağına çekti.

"Geciktiğim için üzgünüm. Yavrularla meşguldüm, zamanı geçtiğini fark etmedim bile..." diyerek durumu açıklarken, beslediği alpaka devesi yavrularını kastediyordu Charlotte.

Oysa bu özür pek de doğru sayılmazdı. Hayvanlarını besleyip uyutmak için bol bol vakti olmuştu bugün. Ne zaman ki haftalık örgü dersi malzemelerini toparlamaya başlamıştı, o zaman, Grace için hazırladığı pembe ip çilesinin hiçbir yerde olmadığını fark etmişti.

Özel bir ipti o pembe ip. Çok özel ve önemliydi.

Yaklaşık bir yıl kadar önce, Charlotte, müthiş bir sırrı tesadüfen keşfetmişti: Ailesinin kadınlarının nesiller boyunca birbirine aktarmış olduğu, meşe odunundan yapılma yün çıkığının sihirli olduğunu!

Hem de bu sihir alelade sihirlerden değildi. Sihirlerin en iyisi, en şahanelerinden biriydi: *Gerçek aşk* sihriydi.

Charlotte, çocukluğunda, annesinden ve anneannesinden gerçek aşk sihriye sahip bu çıkıkla ilgili hikâyeleri dinleyerek

büyümüştü. Ama o, bunların sadece birer masal olduğunu düşünürdü.

Ta ki geçenlerde bir gün, tavan arasının bir köşesine saklanmış, toz içindeki çıkırığa rastlayana kadar. Bu eski, ahşap, ağır eşyayı merdivenlerden aşağı indirmiş (onun gibi ileri yaşlarında sayılabilecek ve kısıtlı bir boya sahip bir kadın için kolay olmamıştı tabii), tozunu alıp temizlemiş ve sonra da onu kullanarak, kendi üretimi olan, boyalı alpaka yünlerinden birini, yumuşacık, siyah bir çileye çevirmişti. Sonra da bu çileyi, örgü sınıfındaki genç kadınlardan biri olan Ronnie'ye vermişti.

O zamanlar Ronnie, yerel bir gazetedeki işinde kendisine rakip olarak gördüğü bir adamla kafayı bozmuştu. Charlotte, sihirli yün çıkırığını denemek için onların tam da aradığı ko-baylar olduğuna karar vermişti.

Sonuçta, umulmayacak kadar iyi gelişmeler olmuş; Ronnie, o adamla birlikte yaşamaya başlamıştı. Charlotte, her an bir düğün davetiyesi bekliyordu onlardan. Sihirli çıkırıkla ise, yeni bir çile çevirmeye başlamıştı bile.

Bir sonraki mor ve tüylü bir ipti ve aşk hayatı kötü giden, eşinden boşanmış sevgili yeğeni Jenna içindi.

Charlotte, yeğeninini eski kocasıyla yeniden birleşeceğini ummamıştı aslında. Çıkırığının, Jenna'nın karşısına, beraber olabileceği başka bir genç adam çıkaracağını düşünmüştü. Fakat eskiden evli olan çift, bir kez daha, hem de şaşırtıcı bir mutluluk içinde birlikte olmaya başlayınca, bununla da kalmayıp, Noel'den hemen önce ikinci kez nikâh masasına oturmayı planlamaya koyulduklarında, Charlotte, kesinlikle bundan şikâyetçi olmamıştı. Ona göre, bu olanlar tek bir şeyi kanıtliyordu; Çıkırık, üzerinde eğrilen yünden yapılan giysileri giyenlerin hayatına, gerçek aşkı getiriyordu.

Çıkırığın sihirli çarkının özel gücüne ihtiyacı olan biri daha vardı. Sıradaki kişi, Grace'di.

Charlotte'un, örgü grubu üyelerinin içinde en sevdiği kişilerden biri olan Grace Fisher, oldukça güzel, çok tatlı, alımlı bir kadındı. Cleveland Rockets Takımı'nın yıldız kalecisi ve şehrin gözde bekârı olan "Muhteşem Bacak" lakaplı Zackary Hoolihan ile nişanlı olduğu günlerde, daha da güzel ve canlıydı şüphesiz.

Grace, mutluydu o zamanlar. Ta ki, geçen yaz takımıyla seyahatte olduğu bir gün Zack'i otelinde ziyaret edip onu odasında başka bir kadınla bulana dek.

Charlotte, bu olay olduğunda şehir dışındaydı. Ama dönüşünde, bu ucuz ihanet öyküsünü o da duymuştu. Zack suçlamaları reddetmiş, fakat Grace, odada neyle karşılaştığı hakkındaki ısrarlı iddiasından vazgeçmemiştir.

Jenna ve Ronnie'nin söylediğine göre, Grace, nişanlısının ihanetini yakaladıktan sonra, biraz çılgınca davranmaya başlamıştı. Yerel kanalda sunduğu ve kendi adını taşıyan *İnanılmaz Grace* şov programında canlı yayındayken; genel olarak erkeklerin, özelde de Zack'in sadakatsizlikleri üzerine yarım saat boyunca, sinirli sinirli iç döküşünü Charlotte da seyretmiş, örgü arkadaşının geçirdiği buhranı kendi gözleriyle görebilmişti. Ama Grace bununla kalmamıştı. Bir keresinde, eline geçirdiği beyzbol sopasıyla, Zack'in vişne rengi Hummer jipini dövüp durmuştu. Başka bir gün ise, Zack'in gömleklerini makasla kesip, gözü dönmüş bir halde gülerek, diğer bazı eşyalarıyla beraber altıncı kattaki penceresinden savurmuştu.

Charlotte, Grace'i kızgınlığından ötürü suçlayamazdı. Yine de özel mülke böyle düpedüz saldırmanın, sınırı biraz aşmak anlamına geldiğini düşünüyordu. Hele ki Zack, suçlamayı alenen ve şiddetle reddetmişken...

Her ne kadar, hemcinsi ve örgü derslerinden arkadaşı olduğu için bu konuda Grace'in tarafında olmayı istese de, Charlotte, neye inanacağından pek emin değildi. Gerçeğin, tüm

anlaşmazlıklarda olduğu gibi, aslında ortada bir yerde saklı olduğu kanısındaydı.

Sonuçta net olan şeydu ki, artık Grace'in hayatına ilahi bir yardım elinin değmesi ve onu umutsuzluğundan kurtarması gerekiyordu. Birazcık büyülu tozun serpilmesiyle nişanın bozulmasının acısını unutacak, daha da iyisi, yeniden âşık olacaktı.

İşte Charlotte, bu noktada devreye giriyordu. İçinden, 'Bana Çöpçatan Ana derler!' diye geçirip kıkırdadı.

Alpaka yavrularının yününden biraz daha almış, bu sefer parlak, açık pembe bir renge boyamış ve "aile sırrı" olan sihirli çıkırıktaki, Grace için harika bir yün çilesi eğirmişti.

İşte bu akşam, evden o çileyi almadan çıkamayacağı için geç kalmıştı.

Neyse ki, sonunda bulmuştu. Son bıraktığı yerde, salon-daki kanepenin yanında bulunan hasır sepetin içinde, diğer birçok el yapımı ip toplarıyla birlikte duruyordu.

Şimdi bütün iş, bu pembe yün çilesini, Akıllı Örgüler örme buluşmasında Grace'in eline tutuşturmaya ve onu bir an önce kullanacağından emin olmaya kalmıştı. Aksi takdirde, çıkırığının dönerken çileye geçirdiği sihir, gerçek aşk birlikteliğini yaratma şansını asla bulamazdı.

Ve işe yarayacaktı. Charlotte'un bundan hiç şüphesi yoktu. Ne de olsa çarkta eğirdiği çile daha önce, tam iki kere etkili olmuştu. Üçüncüde de, Grace için işleyeceğinden emindi. Sihirli sözler bile üç kere söylenmez miydi?

Etrafındaki kızlar, haftayı nasıl geçirdikleri, ördükleri son örgüler ve tabii bir de erkekler hakkında laflıyorlardı. İster hoşlarına giden özelliklerinden, fiziklerinden bahsedilsin; ister insanı çileden çıkaran, değişken ve bir türlü anlayamadıkları huylarından şikâyet edilsin; erkekler, her zaman popüler olan bir muhabbet konusuydu. Grubun yaşça en büyüğü –ve

maalesef, alpaka koyunlarıyla olan aşkını saymazsak, romantik bir ilişkiden en yoksunu- olarak, Charlotte, arkada bir yere oturur, bu hararetili konuşmalara katılmaz, karşı cins hakkındaki fikirlerini beyan etmektense, kızları seyrederek eğlenmeyi tercih ederdi.

Şu laflara bakın, ah bugünün kızları... derdi içinden. Charlotte, namus kumkumalıği taslayan biri olmasa da, örgü arkadaşlarının şu an anlattığı bazı şeyler, Garnier marka 968 numara Yaz Ateşi tonu kızıl saç boyasını başı yerine yanaklarına sürmüşçesine kızarmasına neden oluyordu.

Onun zamanında, genç kadınlar, erkeklerle şimdikiler kadar çok vakit geçirmezdi. Ayrıca, ilişkilerinin özel ayrıntılarını da her önlerine gelene anlatmazlardı.

Fakat Charlotte, kendisini modern, açık görüşlü biri olarak kabul ettiğinden, bunlara anlayış gösterirdi. Hatta kendisi için yararlı olabilecek bir iki ilginç noktayı aklının bir köşesine yazardı. Gerçi dişilik oyunlarını test edeceği bir fırsatla karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu, ama olsun, favori atın ne zaman koşuyu kazanacağını ya da insanın hayatına şansın ne zaman gireceğini kim bilebilirdi.

Tabii bu arada, aşk konusunda Grace ve Charlotte kadar şanssız olmayanlar da vardı elbette aralarında.

Gruptakilerden birkaçı evliydi ve çocuk büyütüyordu. Örneğin, haftalık örgü buluşmasına gelebilsin diye iki küçük çocuğundan mümkün olduğu kadar uzun süre kurtulabilmek için tüm olanaklarını seferber eden Melanie. Diğer birkaç tanesi ise, henüz hiçbir erkeğe bağlanmadan gençliklerinin tadını çıkarmak isteyen, üniversiteli genç kızlardı.

Sonra tabii Jenna; eski ve yakında tekrar evleneceği eşi olan Gage ile bir dargın bir barışık birlikte olan yeğeni. Erken verilmiş boşanma kararı, uyumsuzluk, tartışma, mutsuz birkaç

yıl, akşamları devrilen tekila kadehleri ve sonra biraz sihirli yün ipinin onları tekrar birbirine bağlaması...

Ve tabii Ronnie. O da bu sıralar Jenna ile aynı dağın yamaçlarında dolaşıyordu. Dylan Stone'la olan beraberliğinin mutluluğu ile etrafına ışık saçıyor, sevgilisinin adını duyduğunda bile yanıp tutuşuyordu.

Şimdiyse Charlotte'un bakışı Grace'e doğru kaydı. Ronnie ona, son hafta sonunu Dylan'la uzak bir dağ evinde nasıl güzel geçirdiklerini anlatıyordu. Hava çok soğukmuş, her yer karla kaplıymış ve içeride şöminenin karşısında uzanmaktan başka yapacak şey kalmamış... Charlotte, zaten asıl amaçlarının bunu yapmak olduğunu düşündü onu dinlerken. Yoksa insan neden kışın ortasında Cleveland gibi dondurucu bir yerden kalkıp, kuzeyde olan, daha da soğuk bir yere gitmek istesin?

Charlotte, onu dinlerken şunu hissetmişti ki; Grace, Ronnie'nin anlattıklarını duymaktan aslında hiç de hoşnut değildi. Bu durumunu fark eden tek kişi kendisiydi. Her ne kadar dudaklarında bir tebessüm duruyorsa da, zorlama olduğu belliydi. Eğleniyor gibi duran hali gözlerine hiç yansımamıştı.

Eğer Ronnie heyecanlı hikâyesinin arkadaşını bir nebze-cik rahatsız ettiğini bilseydi, çenesini hemen kapardı. Ancak şurası kesindi ki, Grace, duygularını saklamayı çok iyi beceriyordu. Her zaman formunda, neşesi yerinde ve hayatından memnun biri olarak görünüp, arkadaşlarını aldatmayı da... Boşuna *İnanılmaz Grace* dememişlerdi ona. Yine de Charlotte, onun gerçek duygularını sezebiliyordu. Bozulan nişanın acısını üstünden atmış gibi görünmeye çalışsa da, gerçekte, hâlâ içi parçalanıyordu.

Fakat bu durum çok uzun sürmeyecekti. Tanrı'nın yardımı ve aşk çıkırığının sihri, Grace'in kırık kalbini yakında tamir edecekti.

Nasıl geçtiğini anlayamadan, örgü dersinin bitiş saati gelmişti. Herkes şişteki düğümleri sıkıp iplerini sarmaya, işlerini çantalarına yerleştirmeye koyuldu. Charlotte'un, heyecandan içinde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Tam zamanıydı. Ayağa kalkıp kabanını üzerine geçiriverdi. Kimse yanına gelmeden önce, Grace'i yalnızken yakalamalıydı.

Ona yaklaştı ve "Sana bir sürprizim var canım," dedi usulca. Elini çantasına daldırdı ve ipek gibi yumuşacık, pembe yün çilesini çıkardı. Grace hediye almak için elini uzattığında, Charlotte, onun kusursuz, manikürlü parmaklarındaki pembe ojenin, ipin rengine ne kadar uyduğunu gözden kaçırmadı. İşte bu harikaydı! Genç kadınların favori renklerinden birinin pembe olduğu kesin ama tırnaklarının cilasıyla ipin renginin uyum sağlaması kesinlikle bir işaret sayılmalıydı. Sihirli çilenin tam Grace'e özel olduğuna dair bir işaret mesela.

"Ah, çok güzel Charlotte, teşekkür ederim."

Sözler içten söylenmişti, ama Grace'in her zamanki coşkusunu taşımaktan uzaktı. Bugünlerde her şeyi daha sessiz yaşıyordu, sanki bir mutsuzluk balonu içindeymişçesine...

"Bununla kendine özel bir şey ör," diye önerisini dile getirdi Charlotte. Çileyi bir an önce kullanmaya başlamasını sağlamak istiyordu. "Belki şu an çalıştığın kazağı bitirdikten hemen sonra..." diye ekledi. O kazağın örülecek sadece bir kolu, bir de birleştirme işi kaldığını pekâlâ biliyordu.

Grace, dudaklarını yarım bir gülümseme kaplamış halde, yanağına uzandı ve öptü. "Yaparım Charlotte. Tekrar teşekkür ederim."

Sihirli çilelerle örgü örmeye, alındığı gün, saat gece yarısını vurmadan başlanmalıdır diye kesin bir şart yoktu tabii, ama Charlotte, sihir kaybolmadan bir an önce çilenin kullanılmasından yanaydı. Şimdilik elinden gelen tek şey gözlerini kapatıp, parmaklarını bükmek ve eski çıkırığın yine etkili olup, harika sihrini çalıştırması için dua etmekte.

1. Sıra

Otel odasının banyosundaki sabit duş başlığından akan sıcak su, Zack'in sertleşmiş kaslarını yumuşatıyor, kürek kemikleri arasından süzülerek, vücudundan dökülüyordu. Bir bağış kampanyası için birkaç saat buzda kalmıştı. Adalelerin bu kadar ağrması olacak şey değildi. Sahaya çıkıp hırsıyla, dövüşürcesine oynadıkları rövanş maçlarından biri değildi bu, yalnızca yardım amaçlı bir gösteri maçıydı. Yine de rakip takım oyuncuları maç boyunca daha hafif vuruşlarla oynamak gibi bir tavra girmemişlerdi hiç. Aksine, ona doğru koşarken paka* daha sert hücum etmişlerdi.

Ne olursa olsun bu ağrılar iyiye işaret değildi. Daha otuz altı yaşındaydı. Böylesine yaşlı ve tükenmiş hissetmek için çok genç bir yaşıtı. Patenlerini emekliye ayıracağı vakitten çok uzaktaydı henüz. Eğer vücudu bu kahrolası tutulmalardan ve ağrılardan kurtulup doğru düzgün işlemeye başlamazsa, çok yakında kaleye gelen şutları yürüteçle karşılamaya başlardı herhalde! Bir iç çekişle yüzünü suya doğru döndürdü ve sonra, sabunu alıp keselenmeye başladı.

* Buz hokeyi oyununda kullanılan, disk şeklinde lastik top. (Çev.)

Takımdaki çocuklar, akşam bir yerlerde pizza yiyip, ardından da bira içmeyi planlamışlardı. Ama Zack, önceki tecrübelerinden biliyordu ki; basit bir yemek planı, tüm geceye yayılan bir bar ve striptiz kulübü turuna dönüşürdü her zaman.

Bu gece kendini o eğlenceye uyum sağlayacak gibi hissetmiyordu pek. Bu yüzden odasında kalıp, oda servisinden yiyecek bir şeyler ısmarlamayı veya Rockets Takımı'yla birlikte seyahat eden muhabir arkadaşı Dylan'la otelin restoranında akşam yemeği yemeyi düşünüyordu.

Durulanması bitince musluğu kapatıp duş perdesini açtı. Küvetten çıkarken raflardaki havlulardan birini aldı. Çabuk çabuk kurulandı, havluyla aynanın buharını sildi ve hafifçe ıslanan havluyu beline sararak, sağ kalçasının üzerine tutturdu. Avuçlarını lavabo tezgâhının iki yanına dayadı ve öne uzandı. Aynada kendine bakmaya başladı. Tamam, yakışıklı adamdı. Kadınlar tarafından kuşatılması boşuna değildi. Gerçi o kadınların yüzde doksanı, yüzüne bakılmayacak kadar tipsiz bir herif de olsa kucağına atılacak seks düşkünü kızlardı.

Tüm bunlara rağmen, şu anda kendini berbat hissediyordu. Ve bunun nedeni, buz üstündeki yorucu mücadelenin sonucu beliren ağrılar değildi; ya da, saatte yüz yirmi kilometre hızla giderken çarpmış olan, sıkıştırılmış lastikten yapma hokey diskinin oluşturduğu ve ertesi sabah her yerini graffiti resmi gibi kaplayacak olan çürükler de değildi.

Hayır, gözlerindeki ışığın sönüklüğünün ve içinin neşesizliğinin nedeni, seyahatte olmaktan asla hoşlanmamasıydı. Eskiden Cleveland Rockets Takımı'nın yıldız kalecisi olmanın en iyi tarafı olarak gördüğü şey, artık ona zor gelen ve canını sıkan bir eziyete dönüşmüştü. İster deplasman maçlara, ister sezon dışı antrenmanlara, isterse şimdiki gibi yardım amaçlı turlara gitmiş olsun; evinde, yaşadığı şehirde kalmayı ve Grace'in yanında olmayı kesinlikle tercih ederdi.

Seyahatlere gitmek, takım arkadaşlarıyla takılmak ve her gece partilerde, hiçbir erkeğin hakkı olmayacak kadar fazla kadın poposuyla haşır neşir olmak. Bu üç nedenden ötürü profesyonel hokey oyuncusu olmayı seçmişti aslında.

Ama sonra Grace'le tanışmıştı. Birinci neden olan "seyahat", hep birbirine benzeyen otel odalarını ve eve dönünce unutup gittiği sabitleşmiş maçları içeren, uzun ve yalnız otobanlar demek olmuştu. Takım arkadaşlarıyla takılmaksa, evinde, kanepede Grace'i kollarına alıp, eski filmleri izleyerek rahat bir akşam geçirmekten daha az tercih ettiği bir şey olmuştu.

Ve artık diğer kadınları düşünmeyi de çoktan bırakmıştı. Sarışını, esmeri, kızılı, uzun boylusu, kısası, süper modeller gibi soğuk ve ulaşılmaz olanı, komşu kızları misali sıcakkanlıları... Artık hiçbirini başını döndürmez olmuştu. Dünyanın en tatlı, en komik, en zeki, en güzel kadınıyla nişanlandığından beri...

Şu an o kadının yanında olmasını nasıl da isterdi. Diğer odaya geçer, havluyu belinden atar ve bulunduğu şehre kendisiyle birlikte geldiği için ne kadar minnettar olduğunu ona gösterirdi. Ya da nevresimlerin altına girerler, birbirlerine sarılıp eski bir film bulana kadar kumandayla kanalları dolaşırlardı. Grace'in favorisi siyah-beyaz filmlerdi. Belki kendisi de ellili yılların buğulu gözlü artistlerine benzediği için... O, yirmi birinci yüzyılın Marilyn Monroe'larındandı; platin bukleleri, dolgun, bükümlü dudakları ve böyle kadınsı hatları yarattığı için, insanda dizlerinin üstüne çöküp Tanrı'ya şükretme hissi yaratan harika vücuduyla. Belki de Grace, bu eski dönem filmlerini çok fazla seyrettiği için, farkında olmadan, o yıldızların belirgin özellikleri üzerine sinmiş de olabilirdi.

Banyo tezgâhından geri çekilerek, parmaklarını ıslak sarı saçlarından geçirdi. Gelecek haftanın sonunda Cleveland'a dönmüş olacaktı. O güne dek bir otelden diğerine geçerek ve buz üzerinde kendini paralayıp, hayranlarının karşısında

kural tanımaz haşin 'playboy' rolünü oynayarak yaşamaya dayanabilirdi. Ama döner dönmez doğrudan Grace'in evine gidecek ve tüm bir hafta boyunca onun yataktan dışarı çıkmasına izin vermeyecekti.

Süitin kapısının vurulduğunu duydu. Oda servisi olamazdı, henüz sipariş için telefon etmemiştir. Belki de, çalışmayan klimalar için önceden haber verdiği bakım onarım bölümünden gelmiş bir teknisyendi. Daha iyisi, Dylan da olabilirdi. Böylece yemeğe birlikte gitmeyi sormak için odasına telefon etmeye gerek kalmayacaktı.

Ne teknisyenin ne de Dylan'ın yarı çıplak vaziyette karşılaşmaktan hoşlanmayacaklarını düşündü ve üzerine bir kot pantolon ile tişört almak için banyo kabininin kapısını açtı. Giysi dolabından alıp odanın içine dağıttığı kıyafetleri küçük bir ülkenin halkına yetecek kadar çoktu. Eşya toplama konusundaki müthiş beceriksizliği yüzünden bavulunu her zaman Grace hazırlamak durumunda kalırdı. Ona yük olmak için, bir hizmetçi tutmayı bile düşünmüştü.

Banyodan çıkarken kazayla ayağını kapıya vurdu, omzunu da kapının pervazına. Canı yanmıştı. Alçak sesle küfretti. Bir seksen santim boyunda ve yüz on kilo -büyük kısmı kas olan- ağırlığındaki profesyonel sporcuların içinde asla rahatça dolaşamayacağı ufak otel odalarına sövdü. Sonra da fikrini değiştirdi ve giyecek bir şey aramaktan vazgeçerek, havlusunu belinde, doğrudan hâlâ tıklatılmakta olan kapıya yöneldi.

Kızgınlığı yüzünün ifadesinden okunuyordu. Kapıyı hızlı ve sert bir şekilde açtı ve o anda donakaldı. Karşısında bulunduğu davetsiz misafir, Grace'di.

Sürprizin inanılmazlığı ile şaşkın şaşkın gözlerini kırptırıyordu Zack. Biraz önce aklından geçirmiş olduğu, gittiği

şehirlere sevgili nişanlısının da kendisi ile birlikte gelmesine dair hayalini bir şekilde hissetmişti galiba. Yoksa, banyoda kaygan bir yere basıp düşmüş, kafasını küvete falan vurmuş ve halüsinasyon görüyor olabilir miydi? Ama olsun, hoş bir halüsinasyondur bu. Harika görünüyordu Grace. Saçları seksi dalgalar yığını, dudakları ise oval yüzünde parlak bir gül detali gibiydi.

"Hey," diyebilirdi ancak, gördüğünün gerçek olup olmadığından hâlâ emin değildi gibi. Eliyle ıslak saçlarını karıştırdı. "Burada ne yapıyorsun böyle?"

"Sence ne yapıyorum?" diye tatlı bir tonla yanıtladı Grace. Odadan içeri adım atarak, kendini Zack'in uzun bedenine yaklaştırmışken gülümsemesi daha da büyüdü. "Dünyayı biraz yerinden oynatayım dedim koca adam."

Bu açıklamasıyla karşısındaki erkeğin ağzı memnun bir gülümsemeyle gerildi, başındaki sisli hava dağıldı. Buraya nasıl olup da gelebildiğini ya da bu ziyarete neden karar verdiğini anlamasa da, o an bunların hiçbirisi umurunda bile değildi.

"Tamam, öyleyse," dedi bir kolunu kadının beline dolarken. "Gel içeri. Dağınıklığın kusuruna bakma ama." Ve durdukları antrenin ortasından ikisini birlikte içeri sürükleyerek kapıyı arkalarından kapattı.

"Kesinlikle bakmam," diye yanıtladı, gizli bir anlaşmayı paylaşıyorlarmış gibi muzipçe gülen Grace. Banyoyu süitten ayıran duvara sırtını yasladı. Ayartıcı bakışıyla baştan aşağı tırmaladı sarıldığı adamı. Manikürlü tırnaklarını kullanarak, beline sarılı havluya iyice asıldı.

"Sanırım ben çok fazla giyinmişim," diyerek hafifçe gülümsedi. Açık mavi gözlerinde bir yaramazlık kıvılcımı parladı.

Zack'e kalırsa, eğer sevdiği kadının üzerinde kendisinden başka herhangi bir şey varsa ve de gülüyorsa, evet, gerçekten gereğinden fazla giyinik demektir.

"Sanırım öyle," dedi Zack. Bakışlarını kadının kıvrımlı bedeni üzerinde gezdirirken, ateşinin yükseldiğini hissetti. "Bu durumu düzeltmek için yardım ister misin peki?"

"Ah, sanırım ben hallederim."

Duvardan uzaklaşan Grace, ona dönük duruşunu bozmadı. Geriye doğru hareket ederek, hafif ve yavaş adımlarla odanın merkezine yürüdü; parmaklarıysa, bluzunun yakasından aşağı dek inen düğmelerini çözmekle meşguldü. Ayağı bir şeye takıldı. İki birden yere baktıklarında, bunun, adamın yere atılmış iç çamaşırlarından birinin bacak boşluğu olduğunu gördüler.

"Hah, güzel," dedi kadın, ayağını sallayıp yerdeki şortu iterek.

Zack, Grace'in küçük striptizine devam etmesini bekliyordu. Hem de ağzı sulanmış halde. Küçük ve ıslak havlusu ile ona eşlik edecek durumda değildi, fakat sertleşen organının çıkıntısını belli eden bu kostümle, aslında çıplak soyunmuştan farksızdı.

Oysa Grace başını yana çevirdi, çift kişilik yatağa baktı.

Zack'in, sonunda odada varacakları bölgenin bu yatak olduğundan kuşkusu yoktu, ama acelesi de yoktu aslında. Karşısındaki kadının soyunuşunu izlerken de gayet iyiydi. Sonra belki onu kucaklayıp şifoniyere ya da köşedeki yuvarlak sehpanın ortasına ya da yazı masasının küçük taburesine oturttu...

Dalgınlıktan ayılıp bakışını tekrar Grace'in yüzüne diktiğinde, onun gözlerinin artık ihtirasla parlamadığını fark etti.

Ağzı şehvetle aralanmış da değildi artık. Aslında şimdi tamamen öfke içinde görünüyordu.

“Bana söylemek istediğin bir şeyler var mıydı?” diye sordu kadın. Demin şuh olan ses tonu şimdi, adamı sakatlayacak kadar tehlikeli buz sarkıtları gibi sertti. Zack’in kaşları çatıldı.

“Efendim?”

Zack, nişanlısının ruh durumundaki ani değişimlere alışkındı. Kadınları genelde cıva gibi değişken bulurdu; kahkaha atarlar, sonrasında hemen bağırırlar, derken birden ağlarlar... Ve Grace de, hepsinden daha duygusal olabiliyordu çoğu zaman. Gazetede okuduğu bir adaletsizlik üzerine bir saat nutuk çekmesi, alıştığı şeylerdendi. Ama bu davranışlar arasında favorisi, onun aptalca şeylere, stüdyoda yapılmış bir şakaya ya da aylar önce izlediği filminden aklında kalan bir sahneye kahkahalarla gülebilmesiydi.

Yine de, bir göz kırpmalık süre içinde, oyunbaz ve ateşli bir kadından; ciddi, yırtıcı bir şahine dönebildiğine hiç şahit olmamıştı. Onu bu kadar kızdıracak ne yaptığını bilebilseydi keşke.

Grace, başını sağa doğru eğmişti. Adam, gözleriyle takipteydi ve arkasında gördüğü manzara ile, soğuk bir hava dalgası birdenbire göğsüne çarpmıştı sanki. Kalbi bağırsaklarına düşüvermiş gibi şok geçirdi o an.

Sarışın bir hatun yatağında, dizleri üzerine oturmuş; o sırada üzerindeki çarşaf kaymış, yatağın içinde pembe sutyen ve külot takımıyla kalmıştı.

“Merhaba,” dedi fazla şirin olmasına çalışılmış gülüşüyle kadın, “Rahatsız etmek istemezdim.”

İçeriye atlı bir soytarı takımının girip birdenbire dansa başlaması bile Zack’i bu kadar şaşırtamazdı.

“Burada ne aradığını sanıyorsun böyle?”

"Biliyor musun, ben de nedense aynı soruyu soracaktım."

Bunu söyleyen, büyük ihtimalle Zack duştayken davetsizce içeri dalmış, seks düşkünü hayranlarından biri olacak olan kadın değildi, Grace'di.

Parmakları uçarcasına bluzunun düğmelerini geri ilikledi Grace. Hâlâ şaşkın olduğundan onu durdurmaya fırsat bulamayan Zack'i itti ve kapıya atıldı.

"Grace, bekle."

Bu inanılmazdı. O kadın nasıl olup da içeri girmişti? Neden Grace, kadını kendisinin davet ettiğini düşünmüştü?

Grace, kapının kolunu çevirirken, dönüp bakmaya bile temennâ etmeden cevapladı:

"Aptal sürtüğünle birlikte canın cehenneme!"

"Grace!"

Zack yarı çıplak halde oluşuna bakmadan odadan çıkıp peşine düştü Grace'in. Havlusu bacaklarının arasında katlanıyor, çıplak ayaklarıyla koridorun halılarında koşuyordu. Grace birkaç metre önündeydi. "Dur, dinle!" çağrılarına hiç kulak asmıyordu.

Grace merdiven kapısından geçince "Kahretsin..." diye mırıldandı ardından. Yakalamaya kararlıydı. Canını dişine takıp, iyice hızlandı. Sağındaki asansörden yaşlı bir çift indi. Kadın onu görünce gözleri golf topu gibi yuvalarında döndü. Kırmızının tüm tonlarına bulanık yüzünden, nefesinin de bir an için kesildiği anlaşıyordu.

Yere doğru bakınca, havlusunun düşmüş olduğunu gören Zack'in yüzü de, utanç ve sinirden kızardı. Marriott Oteli'nin koridorunda çıplak kalmıştı. Dedesi yaşlarındaki bu iki insan, panik içinde ona bakıyordu.

Üç seçeneği vardı şimdi: Birincisi, soyunuk halde Grace'in peşinden koşmaya devam edip çıplak resmiyle, ülkenin tüm

tabloid gazetelerinin baş sayfalarında boydan boya yer almak gibi gerçek bir rezilliğe sebep olmanın yanı sıra, anneleri ve küçük çocukları şok etmek. İkincisi, gidip havlusunu bulmak ve Grace'i kovalamaya ondan sonra devam etmek, tabii daha az hasarlı olsa da birinci seçenekle aynı sonuçları göze alarak. Üçüncüsü, ise odasına dönmek, giyinmek ve Grace'in otelden pek uzaklaşmamış olmasını dilemek.

Seçeneklerden hiçbirinin istediği sonucu yüzde yüz verebileceğini düşünmüyordu. Zaten Grace o gidiş hızıyla çoktan lobiye ulaşmış olmalıydı. Yenilgi ve gecikmiş öfke duygusunu belirten bir iç çekti. Şaşkınlıktan donakalmış vaziyette önünde halen beklemekte olan yaşlı çiftte özürlerini sundu ve geldiği yöne doğru döndü. Geçerken düşen havluyu yerden aldı ama bel altını tekrar örtmeye gerek duymadı. Sıkılı yumruğunun arasından havlu sarkar durumda, kasıla kasıla odasına yürüdü. Kırmak ister gibi hızla itip açtığı kapı, gümlereyerek arkasındaki duvara çarptı.

Tüm bunları başlatan, bilmediği bir entrika peşindeki kadın, hâlâ orada, yatağında uzanmış olarak bekliyordu. Yoğun bir şekilde maskaralanmış kirpiklerinin altından, masumiyet belirtisi taşıdığını düşündürten bakışını üzerine dikmişti.

Zack, ıslak havluyu yere bıraktı ve giysiler arasında en yakında duran kot pantolona uzanıp altına giydi.

Yazı masasının üstünden kaptığı buruşuk tişörtünü başından geçirirken, kadının yüzüne bile bakmadan bağırmaya başladı Zack. "Kim olduğunu bilmiyorum, odama nasıl girdiğini de! Ama burayı üç saniye içinde terk etmezsen, güvenliği arayacağım."

"Ama..."

Kadının yüzüne ancak o zaman baktı. Zack'in, eli belindeydi ve burnundan soluyordu. Azı dişlerini çatlatarak kadar çenesini sıkıyordu. Saymaya başladı.

"Bir."

Korkusundan gözleri büyüyen kadın hemen eğilip giysilerini aramaya koyuldu. Zack içinden onları bulamamasını istedi bir an. Böylelikle, hem otel güvenliğini hem polisi çağırarak durumunda kalır ve kadının elleri kelepçelenmiş şekilde çıkartılışını zevkle izlemiş olurdu.

Gerçi odasına habersiz dalmasından başka onu neyle suçlayabileceğini bilmiyordu. İkna edici bir şeyler bulurdu herhalde. Soyguna teşebbüs. Cinsel taciz. Ya da sadece hayatına karışıp mahvetmek...

"İki."

Siyah, mini elbisesini başından geçirerek giydi kadın. Kollarına kadar indirmek için kumaşı çekiştirdi. Küçük el çantasını aldı, yüksek topuklu ayakkabılarının içine girdi ve aceleyle oda kapısına yürüdü.

Eli kapının kolundayken adama bakmak için başını omzunun üstünde döndürdü, kirpikleri ıslanmıştı.

Zack, normalde ağlamak üzere olan kadınlara hiç dayanamazdı. Boğazı kurur, midesi düğüm düğüm olurdu. Ama şimdi, bu kadın ışık hızıyla orayı terk etmezse, Zack, onun canını yakacağından ve onu kendisinin ağlatacağından emindi.

Bugüne kadar bir kadına elini kaldırmış değildi. Şimdi de böyle bir şey yapacak değildi aslında. Karşısındaki bir erkek olsaydı, şimdiye kadar çoktan yumruklarından nasibini almış olurdu. Ya da bacağından tutulup odanın camından aşağı sarkıtılmış olurdu.

"Ben sadece..."

"Üç."

Bu ufakık kelime gözünü fazlasıyla korkutmaya, Zack'in dediğini gerçekten yapabileceğini düşündürmeye yetmiş

olmalıydı ki, bir saniye içinde ortadan kaybolmuştu kadın. Oda'nın kapısı arkasından hızlı bir esintiyle kapanmıştı.

Zack, boş ve sessiz kalan odada dakikalarca kıpırtısız, nefes alış-bile belirsiz şekilde, öylece dikildi. Berbat haldeydi, titriyordu. Ve kahretsin, korkmuştu işte.

Aşağıya inmeden Grace'in çoktan gitmiş olmasından korkmuştu.

Grace'i, o yabancı kadını odaya kendi davet etmediğine inandıramamaktan korkmuştu. Her ne kadar onu birden yatakta bulunca kendisinin de çok şaşırmış olduğunu gördüyse de...

Ne yaparsa yapsın, artık çapkının, sersemin biri olarak bilinmekten ve Grace'i kaybedecek olmaktan korkmuştu.

Yüzünü ovuşturarak derin bir nefes aldı. Komodin'in üstündeki telefonu kaldırdı ve Dylan'ın oda numarasını çevirdi.

"Buyurun?"

"Selam, benim," dedi, giriş sözlerini atlayarak. "Bir soru-num var."

"Dostum, pekâlâ..."

Zack gergindi, eliyle ahizeyi sıkıyordu. "O, orada mı?"

"Buradaydı. Paçası alev almış gibi Ronnie'yi odadan alıp götürdü. Hem de tam aramızın iyileşmeye başladığı şu zamanda," diye bir şeyler geveledi. Sonra, suçlayan tonla sordu. "Gerçekten odanda başka bir kadın mı vardı?"

"Hayır!" diye bağırды Zack. "Yani, evet." Başını salladı, aklının karışıklığı yükselen öfkesiyle yarışyordu. "Sonra açıklarım bunu. Sence ona yetişebilir miyiz?"

"Nereden bileyim? Neyse, otelin önüne gel. Gidip otoparkta Grace'in arabasını bulalım."

"Tamam, sağ ol."

Zack kapattı; odadan çıkmadan cep telefonunu aldı ve ayağına bir ayakkabı geçirdi. Asansörle aşağı inerken Grace'i aradı, lütfen açsın diye dua ederek. Onun yerine telesekreterin yanıtlamasına çok da şaşırmadı.

"Grace, benim Zack. Ne düşündüğünü biliyorum ama yanılıyorsun. Lütfen beni ara ve konuşalım olur mu?"

Kapama tuşuna bastı, aşağı inen asansörün yavaş yavaş değişen kat numaralarını gösteren ışıklı panelini izledi.

Sonra kendi kendine küfredip yine çevirdi Grace'in numarasını. "Böyle yapma Grace, lütfen. Yemin ederim öyle bir şey yoktu bebeğim. Beni ara."

Asansörün kapıları ortadan iki yana çekildi. Telefonu cebine atıp çıktı. Dylan girişte bekliyordu. Bir şey söylemeden dışarı çıktılar. Otoparkta Grace'i aramak üzere aksi yönlerde ilerlediler. On dakika sonra aynı yerde buluşmuşlardı.

"Bende bir şey yok, sende?" dedi Dylan.

Zack, sesinin tonundan çekindiğinden başını sallayarak yanıtladı soruyu. Cesareti gitgide azalıyordu ve durumun hiç düzelmeyeceği duygusuna kapılmaya başlamıştı.

Pişmanlıkla, o kadını odadan kovmamış olmayı diledi. En azından onu konuşturup, odasına nasıl girdiğini ve kahrolası amacının ne olduğunu sorabilirdi. Sonra onu zorla Cleveland'a götürüp Grace'le yüzleştirerek, odaya davet edilmediğini ve kesinlikle birlikte olmadıklarını açıklattı.

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Dylan sakince. Zack yine başını sallayarak yanıtlamayı düşündü. O an istediği tek bir şey vardı: Grace'i bulmak ve kendisini dinlemesini sağlamak. Bu isteği bastırarak odasına dönmenin ve her şeyi unutarak, zilzurna sarhoş olana dek içmenin de fena olmayacağını aklından geçirdi.

Ama Dylan en iyi arkadaşlarındandı ve belki o, her şeyi anlardı. Ayrıca, iki kadını idare eden bir adam olmadığına en azından bir kişinin bile inanması iyiydi.

"Ben duştayken takımın peşindeki kızlardan biri girmiş içeri. Grace onu görene kadar farkında bile değildim odada olduğunun. Yine de, onu aldattığımı düşünüyor işte."

Dişlerini sıkarken dudakları da titriyordu. Ceplerine soktuğu elleri, astarı yırtarcasına germişti.

"Tamam, bu kadar endişelenme," dedi Dylan, sırtına hafifçe vurup. "Ronnie yanında. Sağlıklı düşünmesine mutlaka yardım eder. Gel hadi, gidip bir şeyler içelim."

Odasına dönerken, takımını bırakıp Grace'in peşinden – bir yıllık maaşı kadar taksi ücreti ödemek zorunda kalsa da– Cleveland'a gitme isteğinin önüne geçmeye çalıştı.

"Yok, sağ ol," dedi arkadaşına, asansöre doğru yavaşça yürürlerken. "Şu an çekilir bir arkadaş olabileceğimi sanmıyorum. Odaya gidip telefonda Grace'i bir kere daha arayacağım."

Bir, iki değil, belki elli kere daha çevirecekti numarayı; cevaplaması umuduyla. "Artık biraz sakinleşmiştir, dinler belki." diyordu.

Kıkır kıkır gülüşen iki genç kızın arkasından asansöre bindiler. Zack'e bakarak fısır fısır bir şeyler diyordu kızlar ama o duymazlıktan geldi. Hayranlarıyla ilgilenecek halde değildi şimdi, böyle toy ve masumane olanlarıyla bile.

Asansör Dylan'ın katında durunca arkadaşı indi. Kapıyı eliyle açık tutarak Zack'e baktı bir süre. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver tamam mı? Bu gece odamda olacağım."

Zack, arkadaşının sesindeki endişeyi fark etti. Belki daha sonra onun bu endişesini haklı bulur ve takdir ederdi ama şu an bir an önce kaçmak, yalnız kalmak, hatta duvara bir yumruk geçirmek istiyordu. Dylan'a doğru başını salladı. Dylan,

elini kapıdan çekti ve kapılar kapandı. Genç kızlar ise bir sonrakı katta indiler.

Koridordan odasına doğru yürürken ayakları demir küçeler gibi ağır geldi ona. Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Yatağın dibindeki bir tabureye oturdu, bir kez daha telefonun kapağını açtı ve hızlı çağrı tuşuyla -bu kez cepten değil, ev telefonundan- Grace'i aramadan önce, televizyonun boş ve donuk ekranındaki kendi yansımasını inceledi.

Bir veya iki saniye sonra tekrar telesekreter yanıtıyla karşılaştığında, suskun kaldı. Son iki çağrısında söylediklerinden başka ne kalmıştı konuşacağı? Bunu düşündükten sonra, en önemli olan şeyi söylemeye karar verdi.

"Seni seviyorum Grace..." dedi puslu, yumuşak bir sesle. "O kadınla aldatmış değilim seni. Seni hiç aldatmadım ve aldatmayacağım."

Düz, gri televizyon ekranından hâlâ ona bakan çökük gözlü adamın karşısında telefonu kapatırken, kelimelerin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini duyumsadı bir şekilde. Ruhunun derinliklerindeki ses, Grace'i çoktan kaybettiğini söylüyordu.

Zack yatağında dimdik oturmuştu. Göğsü inip kalkıyor ve alnından terler süzülüyordu.

Yine mi! Kahretsin; nefret ediyordu bu rüyayı görmekten.

Çünkü aslında rüyadan çok, hayatının en berbat gününü tekrar tekrar yaşamasına neden olan bir kâbustu bu.

Rüyanın getirdiği mahmurluk ve şaşkınlıktan kurtulmak için yüzünü ovalayıp çarşafı yere attı. Yataktan çıktı. Işıkları açmadan, çıplak bir halde, usul usul banyoya yalpaladı. Sallona dönerken bir koltuğun kolunda kalmış olan boxer çamaşırı aldı eline. Ev hizmetçisi Magda daha birkaç gün önce oradaydı ama her taraf yine darmadağın olmuştu. Çoğu geceler

antrenmandan, maçlardan ya da takımla eğlenceden sonra eve geldiğinde, bir şey yapamayacak kadar yorgun olurdu. Malzeme çantasını kapıdan içeri taşıdıktan sonra dolaptan bir kutu bira, bir dilim pizza alıp kanepeye yığılır, böylelikle acınası haldeki kıcını yatağa taşıyacak enerjii ancak toplardı.

İşin üzücü yanıysa, kasten böyle yapmasıydı. Buz üzerindeyken kendini aşırı zorluyor, eve geç dönmek için her baha-neye başvuruyordu. Tüm bunların nedeni, Grace'i düşünecek bir an bile bulamayacak kadar kendini tüketmek istemesiydi.

Ayrılmalarının üstünden altı ay geçmişti. Onun kabahati olmayan bir şey için Grace'in aşırı tepki göstermesinin ve açık-layacak bir fırsat vermeyişinin üstünden...

Geçen altı aya rağmen, hâlâ her şeyde Grace'i hatırlıyordu.

Vişne rengi Hummer'ı onun tarafından tahrip edildiği için, kendine yeni, mavi bir Hummer jip almıştı. Ona evi kadar rahat gelen buz pistinde bile, artık huzursuz ve hissizdi. Çünkü orası da Grace'le tanışma zamanlarını hatırlatıyordu.

Duvarda bir yerde duran bir kupanın etrafından dolaşarak televizyonun karşısındaki kanepeye oturdu. ESPN kanalını açıp arkasına yaslandı ve sonra camlı kahve sehpasının ortasındaki yün yumağı kümesine uzandı.

Bunları Grace'in terk edişinden sonra almıştı. Eğer onun sevdiği şeylere daha çok ilgi gösterirse, o geri dönermiş gibi tuhaf bir hesapla...

En yakın iki arkadaşı Dylan ve George da, sırf sevdikleri kadınlar yüzünden- onlar da Grace'in haftalık Akıllı Örgüler sınıfındaydılar. Örgü örmeyi öğrenmişlerdi yakınlarda. Bir tanesi, bu işi pekâlâ kendisinin de başarabileceği iddiasıyla, diğeri ise, yün ve şişlerin ayrılan eşler üzerinde afrodizyak etkisi olduğunu keşfettiğinden... Eğer onlar bunu kadınlarına karşı erkeklik gururlarını yitirmeden yapabildilerse, kendisi

de yapabiliirdi. Belki Grace onun kendi kendine –ve onun için– örgü örmeyi öğrendiğini duyunca o kadar etkilenirdi ki, en azından, yatağındaki sürtük meselesini kendi ağzından dinleme şansı verirdi.

Bütün bunları düşündüğü zamanlar ayrılıklarının henüz başlarıydı ve içinde az da olsa bağışlama umudu, hâlâ onun kendisine geri dönme şansı olduğuna dair inanç vardı.

Ancak, aradan aylar geçmişti. Grace'in kendisiyle ne karşılıklı, ne telefonda konuşmayı kabul etmemiş olması ne büyük felaketti. Elektronik posta atmayı bile denemiş; mektuplar, çiçekler, hediyelik şekerler, çikolatalar bile yollamıştı. Bütün bunlar, yaptıklarının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini sonunda anlamasını sağlamaktan başka bir işe yaramamıştı. İşlemiş olduğunu düşündüğü suçtan dolayı Grace'in onu asla affetmeyeceğinin farkındaydı ve artık onun doğruyu görmesi için yaptığı cambazlıklardan acayip yorulmuştu.

Vazgeçmişti. Artık ne telefon aramaları, ne çiçek buketleri, ne de eliş mağazasının veya The Penalt Box'ın önüne park edip belki gelir diye beklemeler vardı. Sevdiği kadının peşinde sürünüp dil dökme günleri geride kalmıştı böylece.

Hayatının en kötü kâbuslarının da böylelikle sona ereceğini düşünmüştü. Grace'in gerçekten ve kesin olarak gittiğini ne kadar kabullenirse, kâbuslar da ondan o kadar uzaklaşıyordu.

Kâbusların neden şimdi aniden geri geldiklerini ve neden geçen hafta yoğun bir gerginlik ve sıkıntı hissettiğini aslında biliyordu Zack. Sebebi, yarın Grace'i görecek olmasıydı.

Yarın, Grace'i geçen yazdan bu yana ilk defa görecekti. Yarın, onun yakınında bulunacak, onunla aynı havayı soluyacak, yüzüne bir tebessüm kondurarak, onun yanında olmanın verdiği heyecanla sinirlerinin elektrik telleri gibi yüklü bir halde derisinin altında atıp durmasını saklamaya çalışacaktı.

Bakışı, televizyondaki Penguins-Oilers maçının özetinden çok, çikolata kahvesi yün çilesine yoğunlaşmıştı. Gage'i arayıp yarın için özür dilemeyi gelemeyeceğini söylemeyi düşündü. Arkadaşı bu duruma anlayış gösterirdi. Belki bu durumdan hoşlanmayacak ve muhtemelen de kırılacaktı ona. Tabii açıkça belli etmeden ve yüzüne karşı söylemeden ama eski nişanlıyla aynı mekânda olmanın zorluğunu anlayacak bir kişi varsa, o da Gage'di.

Elindeki terlik çorabı örgüsünü bitirmek için beyaz parmaklarını sekiz no.lu şişlerin üzerinden geçirirken, nefesini disipline etmeye de çabalıyor, karnından çıkıp bütün vücudunu dolaşan heyecanı bastırmak istiyordu.

Eğer Zack yarın oraya gitmezse herkes, Grace de dahil, nedenini tahmin edebilecekti. Zack'in gitmeyişi onun kibrine, erkeklik gururuna, inatçılığına bağlayacaklardı; daha da kötüsü, terk edildikten sonra eski nişanlısının karşısına çıkmayacak kadar korkak olduğunu düşüneceklerdi. Grace'in kendisini korkak sanmasındansa, ağzında kırık cam parçaları bile çiğneyebilirdi.

'*Lanet olsun*' diye isyan etti bir kez daha. Bari bir suçlu olseydi! Grace onu yargılamadan cezasını kesmişti. Basın, geçmişte onu çapkının biri olarak yansıtmıştı. Ama suçluluk hissedeceği, utanacağı bir şey yapmadığını kendisi biliyordu.

Ördüğü sırayı bitirdi ve yumakla şişleri bir kenara atıverdi. Kanepeden kalktı, yatak odasının banyosuna ilerledi. Daha saat dört bile olmamıştı ama erken kalkıp, günü dolu geçirmeye alıştırmıştı kendini. Önce bir duş aldı, sonra kendine zengin bir kahvaltı sofrası hazırladı.

Ve sonra, smokinini giydi.

Valilik Sarayı'na gitmek üzere evden çıktı.

Katılması gereken bir düğün töreni vardı.

2. Sıra

Jenna Langan, Gage Marshall'la ilk düğünlerinde bir haziran gelini olmuştu. Upuzun gelinliği inciler ve dantellerle bezeliydi; kısa kesimli siyah saçındaki tül, arkasından uçuşarak yerlere değiyordu. Düğün, içerisi kurdeleler ve canlı aranjmanlarla süslenmiş bir kilisede gerçekleşmiş ve törene iki yüz eliden fazla konuk katılmıştı.

Jenna ve Gage'in ikinci kez evlilik imzasını atmalarıysa, bir belediye yargıcının huzurunda ve sadece en yakınlarından oluşan çok az sayıda davetli eşliğinde olacaktı. Jenna, uzun bir gelinlik yerine bu tip küçük çaplı bir tören için daha uygun olan, diz hizasında krem rengi bir elbise giymişti. Ama yine de, ilk gelinliği kadar güzeldi. Gelin buketi olarak elinde, Noel mevsiminin neredeyse simgesi haline gelmiş bir demet kırmızı Atatürk Çiçeği* vardı. Nedimeler de, bu mevsimin bir bakıma klasığı olan, yeşil-kırmızı renklerde giyinmişlerdi.

Grace de kırmızıyı seçmişti ve diz üstünde, yakası suni elmaslarla işlenmiş, göz alıcı saten bir elbise giymişti. Grace'e göre, arkadaşlarının fazla gösterişe kaçmadan sade bir imza töreniyle evlilik işini halletmeleri en iyisi olmuştu. Çünkü bu,

* Poinsettia, Türkçe ismi Atatürk Çiçeği olarak yerleşmiştir. (Çev.)

Jenna ve Gage'in birbirleriyle olan ikinci evlilikleriydi. Onlar evlilik töreninin tüm ayrıntılarını ve masalsı heyecanını zaten bir kez yaşamışlardı. Bu sefer önemsedikleri tek şey, ilişkilerinin tekrar yasal olarak kayda geçmesi ve bir aile kurmaya adanmaktı. Boşanmalarının en büyük nedeni; Jenna'nın çocuk sahibi olmak istemesine rağmen, Gage'in bundan kaçınmakta ısrar etmesiydi. Sonunda, anlaşmazlıklarını bir şekilde tatlıya bağlayabilmişlerdi.

Güzel olmalı, diye düşündü içinden Grace. Hem şahane bir düğünleri oldu, hem de hayatlarının aşkını bir kez daha buldular.

Fakat emindi ki, kendi düğünü olsaydı, bundan kat kat gösterişli olurdu. En ince ayrıntılarına kadar hayalinde canlandırabiliyordu bunu. Tamamen kusursuz olması için şehrin en iyi düğün organizatörlerini tutmuştu. Televizyon şovu İnaniılmaz Grace'in sponsorları; gelinliğini, makyajını, limuzinini, çiçeklerini, konuk hediyelerini, nikâh şekerlerini ayarlayacaklar diye peşinde pervane olmuşlardı o sıralar. Tabii hepsi de, törende ürünlerini göstererek markalarının reklamını yapmak veya programda şirketlerinin adlarının anılarak, firmalarına teşekkür edilmesini sağlamak beklentisindeydi.

Merasimde, ünlü modaevlerinin on-yirmi bin dolarlık gelin elbiselerinden biriyle yürüme fikri ne kadar çekici olsa da, Grace, gelinliğini kendisi hazırlamaya karar vermişti. Zack'in kendisine evlilik teklif ettiği günden beri gelinliğin modelinin nasıl olacağını düşünmeye başlamış; hatta tasarımının ayrıntılarını programında seyircileriyle paylaşır olmuştu.

Nişanı bozulunca, hazırlamaya başladığı benzersiz elbisesinin güzelim dikişlerini sökmek; aylarını almış olan ve büyük bir titizlikle uğraşmış olduğu işi bozmak zorunda kalmak, onu neredeyse üzüntüden öldürmüştü.

Jenna, hayatının aşkıyla yeniden birleşmek için bir şans daha yakalarken; Grace, *Muhteşem Prens*'inin yalancı, çapkın bir çamur balonu çıkmasını izlemişti ancak...

Artık asla peri masallarındaki gibi bir düğünü ve sonsuza dek sürecek mutlu bir aşkı olamayacaktı işte! Asla el yapımı gelinliğini giyemeyecek, asla Paris'te balayına da gidemeyecekti!

Bu hislerini bastırmak için derin bir nefes aldı. Yüzüne us-taca bir gülücük kondurdu ve Ronnie, kiliseye kışlık botuyla gelmiş olan gelinin krem rengi saten topuklularını bez bir çantadan çıkarıp giydirmeye hazırlanırken, o da, Jenna'nın mak-yajını yapmaya devam etti.

Üçü, nikâh görevlisinin odasında düğün hazırlıklarını tamamlamaya çabalarken, Gage ve Dylan da diğer bir odada aynı uğraşı veriyordu. Törenin başlangıç saati öğlen birdi, yani, birkaç dakikalara daha vardı. Üstelik henüz ne yargıç gelmişti, ne de aralarında Zack'in bulunduğu davetliler.

Zack.

Grace'in içi burkuldu, çenesi titredi onu düşününce. Bu düğün günüyle ilgili her şey, özellikle Zack'in de salonda olacak olması, içini bir bıçak gibi kesse de, arkadaşının mutlu gününe gölge düşürecek bir harekette bulunmaktansa, Superior Bulvarı'nın en kalabalık saatinde, hem de bir kar fırtınasının altında çıplak kalmayı tercih ederdi.

Yüzüne takındığı tebessüm, elinden gelenin en iyisi, en inandırıcısı olmalıydı. Mutluluğunun gözlerinin içine yansıdığından emin olmalıydı. Neşeli ve keyifli olduğuna herkesi ikna edecek biri varsa, o da Grace'di. Mesleği gereği buna alışkındı.

Yorgun da olsa, işine zamanında giderdi hep. Grip de geçirse, otuz dokuz derece ateşi de olsa, bir şeyi yokmuş gibi şovunu sürdürür; ev kadını annelerin çalışan annelere üstünlüğü

İle ilgili bir tartışmayı çok büyük bir ilgiyle dinlermiş gibi kendini gösterebilirdi. O, *İnanılmaz Grace*'di.

Nişanlısının otel odasına habersiz girdiğinde, onu kolay lokma bir sahte sarışınla suçüstü yakalamış olmasını, bunun kalbini bin parçaya ayırmasını da umursar gözükmemişti.

Şartlar ne olursa olsun, gerçek hisleri ne olursa olsun, renk vermeden, parlak gülüşüyle kameraların önünde, Ritz müzikalindeymiş gibi oynaması beklenirdi ondan. Kendisi ve şovu daha popüler oldukça, evinin dışında doğal haliyle davranması, rahatça eğlenebilmesi de o kadar imkânsızlaşmıştı.

Bir yanı bunu sorun etmiyordu; kariyerinde buralara kadar gelmek için çok çalışmıştı ve bunun kendisine neler getireceğini bilerek ünlü olmayı seçmişti. Fakat bir yanı, yüzünden eksik olmayan makyajı arada bir yapmamayı, eski ama rahat süveterlerini giyebilmeyi ve tek bir hafta saçını yaptırmak zorunda kalmamayı istiyordu.

Buna karşın, bugün böyle giyinip süslenmiş olmaktan ve sadece şık değil, göz kamaştırıcı güzellikte görüldüğüne emin olmaktan yana hiç şikâyeti yoktu. Zack neyi kaybettiğini, Bayan Dip Boya Silikon Meme'yle samanlıkta kısa bir macera yaşamak için neyi kaçırdığını anlamalıydı.

Grace, Jenna'nın kirpiklerini parlak maskarayla iyice rimellemişti ki, belediye yargıcı, yardımcısıyla birlikte salona geldi. Tam arkalarındaysa işte o hain şeytan duruyordu!

Genelde insanlar gerçek şeytanı kırmızı derili, siyah saçlı, boynuzlu ve çatal tırnaklı bir yaratık olarak düşünür. Ama işin doğrusunu Grace biliyordu. Şeytan, uzun boylu, beyaz tenli ve sarışındı. İnci gibi düzgün dişleri, bir rahibenin bile aklını başından alacak etkili bir gülümsemesi vardı.

BİR YUMAK AŞK

Dik durdu Grace. Yüzünde, gelin ve damadın mutluluğuna ortak olmaktan başka bir duygu belirtisi olmamalıydı. Döndü ve Gage'in koluna girmeye hazırlanan Jenna'yı takip etti.

Bir doksanlık boyuyla Gage Marshall, yakışıklı, fazlasıyla iyi vücutlu bir adamdı. Kollarının, göğsünün, karnının şişkin adaleleri, profesyonel güreşçileri bile utandırabilirdi.

Gözü olan her insan, onun karısına sırlıslıkla âşık olduğunu görebilirdi; az sonra karısı olacak kadına. Vay canına! Bu ikinci evlenme ne ilginç bir şeydi.

Onun dışındaki tüm erkekler, şimdi ter içinde kalabilir, nemlenmiş ellerini sıkıp durur, evlilik zamanının gerginliğiyle korkular, heyecanlar yaşayabilirdi. Oysa Gage, bir kaya gibi dingin görünüyordu. Odaya girdiklerinden beri Jenna'dan gözünü alamıyordu.

Grace'in kalbi yeniden canlanan üzüntüsüyle çarptı. Bir zamanlar bunların hepsine o kadar yaklaşmıştı ki: düğün günü, gelin olmanın telaşı, gerçek aşk...

Ve sonra Zack hayatından çıkmış, her şeyi mahvetmişti.

Duruşunu ve halini kontrol altına aldıktan sonra, Zack'e doğru kaçamak bir bakış attı.

Tamam; hakikaten çok yakışıklıydı. Gage'le hemen hemen aynı boyda ama daha ince ve atletikti. Gage'den daha düz olan kas kitlesini jimnastik salonunda ağırlık çalışmalarına değil, buz üzerinde saatlerce süren çalışmalarına borçluymuştu. Ayrıca, Grace ile birlikteyken medyanın onları sürekli Barbie ile Ken'e benzetmesine neden olan gürlü, dalgalı, harika sarı saçları vardı.

Gerçekten olduğu gibi görünüyordu Zack; bir playboy gibi.

Onunla tanıştıklarında, kadınlarla olan ününden gayet haberdardı Grace, onları kâğıt mendil ya da prezervatif kutusu kadar hızlı harcadığından.

Peki Grace, ne demeye, yıllarca baştan çıkardığı, yatağa attığı sonra da bir daha görmediği tüm o kadınlardan farklı olabileceğini düşünmüştü ki?

Ah evet, onlarlayken iş başkaydı, o zamanlar gençti henüz Zack. Ama artık olgunlaşmış, bağlanmaya hazır bir erkek olduğunu düşünmüştü. Bağlanacağı özel kadın da kendisiydi. Bundan böyle asla ondan ayrılmayacaktı, kesinlikle başka bir kadına bakmayacak, onu asla aldatmayacaktı.

Ha-ha! O özel kadınmış... Ne saçmalık! Adları uzun bir liste meydana getiren, onun mavi gözlerine, harika dalgalı saçlarına, tatlı iltifatlarına kanan kadınlardan bir tanesi olmuştu kendisi de işte... Salağın tekiydi! Eğitimli, kültürlü, zeki bir kadın olmasına karşın, son bir iki yıl boyunca başında kocaman bir enayi külahıyla gezmişti.

Neyse; artık bunlar geride kalmıştı, değişmişti. Kör gözlükleri atılmıştı ve Zack'in hangi numara ile oyunu oynadığını artık görebiliyordu. Alnında, bir neon levha gibi parlıyordu bu numara. Şeytanın numarası: 666.

Grace'in incinmişliği, şaşkınlığı geçmemişti hâlâ. Ve hep de böyle kalacağını sanıyordu doğrusu.

Yine de bir tesellisi olmalıydı. Eğer, onun sadakatsizliğini evlendikten sonra görseydi daha kötü olurdu. Ya ona yıllarca yalan söylemiş olsaydı, arkasından dolaplar çevirseydi, aptal yerine koysaydı? Ya çocukları olmuş olsaydı, Zack'in ihanetinden ve sevimsiz boşanmadan onlar da etkilenseydi?

Evet, böylesi daha iyi olmuştu. Hiç değilse bu ona sadece bir iki yılına, erkeklere olan güvenine ve kısa bir süre için de sağlığının bozulmasına mal olmuştu.

Hepsini telafi edebilirdi.

Telafi etmişti.

BİR YUMAK AŞK

Tamam, telafi etmeye uğraşıyordu. Son birkaç ay içinde gayet iyi idare etmişti ayrıca, en azından şimdiye kadar. En iyi arkadaşının düğününde Zack'i görmek, onunla aynı salonda bulunmak, üstelik belki de onunla konuşmak zorunda kalacak olmak...

Bu güzel bir rüya değil, ancak bir kâbus olabilirdi.

Üstelik tam da Noel bayramından önce. Onun için bu Noel, sadece kutlu değil, *kâbuslu* günler demek olacaktı.

Jenna ve Gage, belediye yargıcının huzurunda durmaya hazırlandılar. Davetliler, arkalarında bir sıra halinde dizilmişti. Grace ve Ronnie, Jenna'nın tarafında nedime olarak; Zack ve Dylan da, Gage'in sağdıçları olarak onun tarafında duruyordu.

"Durun!" diye bağırdı Jenna birdenbire. Herkes korkuyla yerinde sıçradı.

Gage'in rengi attı. Yutkundukça oynayan âdemelması heyecanını gösteriyordu. "Ah, Tanrım," dedi usulca, "Lütfen fikrini değiştirdiğini söyleme."

Jenna, kıkır kıkır gülmeye başladı. Başını sallayıp, henüz Atatürk Çiçeği buketine dolamadığı sağ eliyle Gage'in yanğını okşadı.

"Elbette değiştirmedim. Ama Charlotte Teyze gelmedi henüz. Törene onsuz başlarsak beni hiç affetmez."

Bu sözler daha ağzından çıkar çıkmaz, koridordan bir hışırtı duyuldu. Ne olduğuna bakmak için döndüklerinde, kısa, tombul, saçları karnabahar gibi toplanmış Charlotte'un aceleyle içeri girdiğini gördüler. İnuitler* gibi baştan ayağa sıkı sıkı giyinmiş olmasına rağmen, yanakları yine de soğuktan pembeleşmişti.

* Arktik bölgede, Alaska, Kanada ve Grönland'da yaşayan Eskimolar'ın ayrıldığı iki ana koldan biri. (Çev.)

"Geldim, geldim," diye seslendi kesik nefeslerinin arasında.

Koskocaman makrome çantasını yanında çarptıra çarptıra, onu *Yeşil Dev Shrek* veya Minnesota'daki *Jolly Green Giant* heykeli gibi gösteren korkunç yeşil kabanını üzerinden çıkardı. Kısacık boyu ise bu kahramanlara pek de benzemiyordu.

Kabanının altından, biçimsiz olsa da yine de törene uygun bir kıyafet belirmişti. Uzun, hiçbir biçime sokulmamış düz, yapraklar ve küçük meyvecik desenleriyle kaplı beyaz bir elbiseydi bu. Sanki tören için kıyafet bulamamış ve en yakın bayramlık masa örtüsünü aceleyle üzerine sarmış gibi duruyordu.

Grace, gülmemek için kendini zor tuttu. Ah Charlotte! Bu kadını gerçekten seviyordu, ama daha kötü bir giyim zevki olan birini tanımamıştı. Ve saç zevki... Ve makyaj zevki...

Jenna ve Ronnie ile birlikte, Charlotte'ü biraz şekle sokmak için çarşıdaki Kızlar Günü değişim standına götürmeliydiler.

Değişim mi? Haha! Büyük bir revizyon denemesi demek daha doğrudu. Havuç kızılının pek de uygun bir saç rengi olmadığını ve dudaklar için de Hubba Bubba pembesinin illa ki gerekmediğini, tatlılıkla ve sabırla ona anlatmaya çalışmalydılar. Ve asla, hiçbir şekilde, limon yeşili ve üzüm morunun -Charlotte'un "Aman Tanrım bu ne!" dedirten korkunç Ugg botlarının rengi- birbirine uymadığına da ikna etmeliydiler.

Galiba Charlotte aykırı bir kişilikti: komik ve garip. Yine de, onları bir arada tutan bir bağ görevini üstleniyordu sanki.

Dış görünümünü değiştirmek, iç özelliğini de riske atmak demek olabilirdi ve belki bu pek de zekice bir fikir değildi. Çünkü, Charlotte'un kalbi sağlam bir platin gibiydi ve yedi kıtanın toplamından büyüktü.

Charlotte, güdük bacaklarının üstünde Jenna'ya doğru elinden geldiğince çabuk ilerledi. Parmak ucunda yükselip yegeninin yanağında büyük pembe bir iz bırakarak öptü onu.

BİR YUMAK AŞK

“Özür dilerim tatlım, geciktim. Ama hiçbir şey törene katılmama engel olamazdı.”

“Sensiz başlamayı düşünemezdik bile,” diyerek yanıtladı Jenna, her ne kadar eğer son anda aklına gelmese öyle yapacak olsalardı da.

Masa örtüsünden farksız kıyafeti, Ugg botları, saçının bir karış yükseltilmiş, turuncu renkli, arı kovanı gibi şekli, yani tüm komik haliyle Charlotte, nedimeler sırasında Ronnie’nin yanındaki yerini aldı.

Gelmesi beklenen herkes oradaydı artık. Gage ve Jenna el ele tutuştu. Yargıç ses tellerini açmak için öksürdü. Ve merasim başladı.

Zack bir düğünde en güzel kadının gelin olacağını zannederdi. Jenna, hiç tartışmasız harika görünüyordu. Ama o, Grace gibi değildi. Eğer bir grup top modelin, Playboy tavşan kızlarının ve People Dergisi’nin seçtiği son on yılın en güzel kadınlarının hepsiyle yan yana dursa, Grace’in yanında hepsi sönük kalırdı.

Fakat Zack, şimdi bunu umursamamalıydı. Dikkatini törene vermeliydi.

Yargıç monoton bir sesle –aynı sözleri haftada, ayda, yılda kim bilir kaç kere tekrarladığı düşünülürse, bu normal sayılabilirdi– Jenna ve Gage’i resmen karı-koca ilan ederken, Zack’in tüm dikkati; Grace’in dolgun, kırmızı boyalı dudaklarında, dalgalı ve muhteşem duran saçlarında, vücut hatlarını sararak göğüslerini toparlamış ve bacaklarını inanılmaz güzellikleriyle ortaya çıkarmış olan ateş kırmızısı elbisesinde çakılı kalmıştı.

Bu aklındakileri ona söyleyebilmiş olsaydı keşke... Kulagina sıcak, baştan çıkarıcı sözler fısıldasa, evlerine girer girmez onu çınlıçplak soymaktan bahsetse.

Aklından bunlar geçse de, midesi yumruk gibi gerilse de, kanı damarlarında çalkalanıp dursa da, aklında bunların hiç-biri yokmuş, her şey yolundaymış gibi burada dikilmek zorundaydı. Ona dokunmaya, onun hakkında böyle şeyler düşünmeye bile hakkı yoktu artık. Bu düşündüklerini fark etse, Grace muhtemelen onun gözlerini oymayı denerdi. Yöneldiği yere hedeflenmiş, kısık, hiddetli bakışları dışarıdan gözüktüğü kadar büyük bir hınç ifade ediyorsa, Zack'in kasıklarına bir tekme bile indirebilirdi.

Kahretsin! Hiç gelmemeliydi bu törene. Biliyordu böyle felaket bir öğleden sonra olacağını. Tanrı aşkına! Neden hâlâ ona doğru yürüyüp; hiçbir suçu olmasa da özür dilemek; affetmesini istemek, ikinci bir şans vermesi için yalvarmak zorundaymış gibi hissediyordu?

Şimdi anlıyordu, neden takımdaki birçok adamın bir gecelik ve kısa süreli ilişkileri tercih ettiğini ve bir kadınla asla işi ciddiye bindirmeme politikasına uyduklarını. Onların, kadınların maçlarda uğursuzluk getirdiği hakkındaki laflarının hep batıl inanç olduğunu düşünmüştü Zack. Ama şimdi, pek de emin değildi.

İtiraf etmek ne kadar zor gelse de, Grace hayatından çıkıp onunla konuşmayı reddettiğinden beri, buz üstünde de bir süpürüntü kadar işe yaramaz hissediyordu kendini. Takımdakilerin arkasından konuştuklarını, iyi zamanlarının artık geride kaldığını, Rockets playoff'a kalıp kupayı eve getirme şansını kaybetmeden, onun sopasını ve formasını teslim etmesinin iyi olacağını söylediklerini biliyordu.

Ve belki haksız da değillerdi. Eğer oyuna tüm konsantrasyonunu ve çabasının *yüzde yüz onunu* veremiyorsa, orada olmayı da hak etmiyor demektir.

Bu iç karartıcı düşüncelerinin arasına giren alkış sesleriyle ayıldı Zack. Yargıcın karı kocaya yemin ettirme görevini tamamladığını, "Gelini öpebilirsin," sözüne kadar geldiğini gördü.

Jenna ve Gage'in dudakları birbirine kenetlendi. Şehvet içermeyen, yarım –çünkü gerçekte birbirlerini ne kadar çok istediklerini, ateşli olduklarını biliyordu– bir öpüşme sahneyi ayrılmalarını izledi.

Çift, mutlu, kocaman bir gülümseme yayılmış yüzlerini, onları çevrelemiş olan arkadaşlarına doğru çevirdiler.

Zack, arkadaşına sarılıp kutladıktan sonra eşyalarını toplamak üzere salonun uzak bir yerine kaçan Grace'i gözden çıkırmadan, neşeli tezahüratlara ve tebriklere katıldı.

Ve sonra kendine engel olamadı. Başına dert alacağını biliyordu ama yine de ardından gitti.

"Grace."

Nazık ve usulca söyledi adını, onu ürkütmemeye, diğerlerinin ilgisini de çekmemeye çalışarak. Oysa o hâlâ kaskatıydı. El çantasının taşıma askısına doladığı parmakları bembeyaz kesilmişti. Bir kraliçe kadar resmi hareketleriyle doğrudu ve Zack'in gözlerinin tam içine baktı. Dudakları gerilmiş, ince bir çizgiye dönmüştü.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok Zack."

"İyi," dedi Zack, omuzlarını biraz geriye itip ellerini siyah kaşmir pantolonunun ceplerine sokarak.

"Öyleyse bir değişiklik yapıp dinlemeyi seçebilirsin."

Uyarı ve rahatsızlık belirtisiyle kaşını yukarı kaldırdı Grace. Birlikte oldukları zamanlar boyunca, Zack onun vücut dilini, yüz ifadelerinin manasını iyice çözmüştü. Kaşının yukarı kalkması, sarı dikkat ışığı demek oluyordu; bir yılının, karşısındakini uyarmak için kuyruğunu titretmesi gibi.

Konuşmasına sertlik katmayı ya da susmayı düşünmedi Zack. Bu davada kendini hep kötü çocuk gibi hissetmekten bıkmıştı. Çok kereler, özellikle gece geç saatlerde evinde yalnızken ve üzüntüye boğulmuşken, dizlerine kapanıp geri dönmesi için ona yalvarmak istediği olduysa da, şimdi bu zamanlarından birinde değildi.

İşte sonunda onu bir köşede yakalamış, dijital sesli mesaj kutularıyla, cevapsız e-postalarla, açılmayan telefonlarla, hiç karşılık getirmeyen dost mesajlarıyla değil, yüz yüze konuşabilme şansını elde etmişti. Ve bunu iyi kullanacaktı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Zack ona, kısık, üzgün bir sesle. Geçip gidememesi için yolunu kapayacak kadar sola yanaşmış ama yine de çok fazla sokulmamaya dikkat etmişti.

“Neden kızdığını biliyorum. Ama yanıyorsun. O kadını odama ben çağırmadım. Kim olduğunu bilmiyorum. Ona dokunmadım bile ve sen çıkar çıkmaz onu odadan kovdum. Seni aldatmadım Grace. En azından beni tamamen çöp kovana atmadan önce delil yetersizliği nedeniyle beraat ettirecek kadar bana güvendiğini bilmek isterdim.”

Doğruluk geri bir adım attı. Grace’in yüzünün hâlâ heykel gibi kıpırtısız olmasına aldırmadı. Burukluğun ve sunulmamış açıklamalarının aylardır içinde kaynayan kurşun gibi ağır yükünü biraz olsun üzerinden atmıştı sonunda. Şimdi bin kat daha iyi hissediyordu.

Evet, onu geri kazanmış değildi. Aralarına giren kötü olayın izini, ne Grace’in, ne de arkadaşlarının, ne basın ve ne de kendisine ahlaksız, edepsiz, rezil bir köpek damgası vuran diğer kişilerin gözünden silmiş değildi. Fakat sözünü söylemişti. Grace’in gözlerine bakmış ve ona kesin bir şekilde, kahrolası başka bir kadınla yatmadığı gerçeğini ifade edebilmişti.

Hepsi bu kadardı. Ruh doktorlarının kullandığı şu kelime neydi? Ah, evet, sona erdirme. Sona erdirmişti. İyi taraftan

bakılırsa, korkunç kâbuslarından kurtulmuştu ve Rockets Takımı'na maç kazandırmaya yetecek kadar bir süre aklını başına toplayıp, kendini oyunlara verebilecekti.

Diğer kaşını da kaldıran Grace kollarını önünde kavuşturdu. Böylece, sıkışıp toplanan göğüslerinin ortasında daha belirgin bir çatal oluşmuştu.

Zack'in kanı ısındı. Güney Kutbu'na doğru bir akışa geçmişti sanki. 'Böyle bir şey yüzünden tahrik olmamak için, en az iki ay ölü gibi yer altında kalmış olmak gerekir' diye düşündü. Bir elbisenin içinden böyle güzel şişkin görünen bir çift göğüs söz konusu olunca, erkekliği kime ait olduklarıyla ilgilenmezdi pek.

"Bitti mi?" diye, cıvayı bile donduracak bir soğuklukla sordu Grace.

Eğer bu soru onu tehdit etmek, korkutmak ya da kavgaya çekmek için sorulduysa, hedefi ıskalamıştı.

"Evet, sanırım bitti." diye sakince yanıtladı Zack. Sonra arkasına döndü ve düğünün devamına katılmak üzere salonun içine ilerledi. Uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu kendini.

3. Sıra

“Olacak şey değil!” dedi Ronnie, bacaklarını yerdeki minlere uzatıp üst üste atarken. Karşı duvarda asılı televizyon ekranında *Ay Çarpması* filmi oynuyordu. O sırada mutfakta iki kadehi pahalı kırmızı şarapla doldurmakta olan Grace sordu.

“Nedir o?”

“Kızların hepsi olmadan Kızlar Gecesi yapmak.”

“Ne yani?” dedi yine Grace. “Jenna’nın sırf bizimle kiralık İtalyan filmleri izlemek için balayını yarıda kesmesini mi isterdin?”

Ronnie ağzını çarpıtıp kadehine uzandı. Bir yudum aldıktan önce “Evet, sanırım isterdim,” diye yanıtladı.

Bir an birbirlerine baktılar, sonra başlarını aynı anda arkaya düşürdüler ve yüksek bir kahkaha attılar.

“Pekâlâ, belki de istemem,” dedi Ronnie bu sefer. “Emnim St. Thomas’da seks yapıp duruyor ve çok daha iyi vakit geçiriyordur.”

“Hem de ikinci kez orada. Ve ben, daha oraya bir kere bile gitmedim,” diye kesti onu Grace. Sesinde bir imreniş vardı.

“Yine de, onsuz olmak tuhaf geliyor,” dedi Ronnie.

"Peki ben neyim burada? Bostan korkuluğu mu?"

"Tabii ki bostan korkuluğu değilsin," diyerek rahatlatı onu Ronnie. "Sen kız arkadaşların en çıtır çekirdeğisin."

Grace gözlerini indirdi. "Sağ ol. Eminim."

Masanın ortasında duran bir yığın hazır yemek paketinin kendi tarafındaki kısmına uzandı Grace. Spagetti ve köfteyle dolu alüminyum kabın üstündeki kâğıt kapağı kaldırdı. Tam o anda kolunun altını itelemeye çalışarak yemeklere daha da yaklaşmak isteyen büyük ıslak bir burnun hışmına uğradı.

"Kes şunu, koca domuz," diyerek kocaman, pejmürde Saint Bernard köpeğini kovmaya çalışırken, vücuduyla da yiyeceklerle siper olmuştu.

İri köpeğini sevmiyor değildi. O, Zack'ten ayrıldıktan sonra kırık kalbini iyileştirmeye, ruh sağlığını korumaya hiç ummayacağı kadar yardımcı olmuştu. Fakat kürklü canavarın ayrılmaz bir parçası olan çekilmez hırıltısı ve sürekli akan salyaları düşünülünce, onu Zack'in evinin yakınlarında bir hayvan barınağına bırakmamış olması küçük bir mucizeydi.

Zack'le flört ettikleri dönemlerde uyuzun teki gibi gör­düğü azman köpekten yıllarca nefret etmişti. Sürekli dalga geçmiş; Zack'e, bu fazla gelişmiş, yapışkan, baş belası dediği köpeğini vermesini, çok istiyorsa onun yerine minik bir hayvan –fil veya kanguru– edinmesini söylemişti hep. Ya da en azından, sadece onun değil, ikisinin ortak sahip olacakları bir evcil hayvan edinmelerini... İçinden, bunun belki bir Çin aslanı veya sevimli bir pomeranya köpeği olabileceğini geçirirdi.

Fakat bir tür intikam gibi başlayan Zack'in köpeğini sahiplenme işi, en sevdiği hokey sopasını çalması gibi, sonunda hayatının en doğru kararlarından biri olmuştu.

Yeni adıyla *Muffin*, ondan belki yirmi kilo daha ağırdı ve onun yüzünden, Grace'in evdeki yastıkları haftada bir buharla temizlettirmesi gerekiyordu. Ama bu sersem köpeği seviyordu. İtirafında olmamasını düşünemezdi bile artık. Her ne kadar, akşam yemeğinin içerisinde bir adet sümüklü hayvan burnunun olmasına katlanmak zorunda kalsa da...

"Tamam, sana da vereceğiz," diye ikna etmeye çalıştı aranın aç hayvanı. "Ama sıranı bekle."

Grace, sadece bu iş için mutfağında bulundurduğu tabağı getirdi ve büyük bir miktar spagetti ile kendi payı olan iki köftenen birisini kepçeledi. Tabağı köpeğin önüne, kahve sehpanının üzerine bıraktı. Her yemekte, kimse yemeğine başlamadan yaşanan bu rutin sahneyi bilen Ronnie de, kendi dört peynirli lazanya kabının kapağını açmak için *Muffin*'in İtalyan yemeğine batmış suratında tok ve memnun bir ifade oluşmasını bekledi. Gecenin devamında, yemeğini paylaşmadan edemeyeceğini o da biliyordu aslında.

"Ona pişmiş yemeklerden vermeme kuralına ne oldu?" diye sordu Ronnie.

"Bunu düşündüm," dedi yumuşakça, "Pek olur bir yol değildi."

"Ne oldu ki?"

Grace omzunu kaldırdı. "Sadece bir iki lokma yedikten sonra sakinleşir. İnleyip durmasını dinlemektense biraz tat-tırmak daha iyi."

Bir an için cevap vermedi Ronnie. Sonra "Seni yola getirdi, değil mi?" diye takıldı.

"Ah, bilemezsin," diye biraz utanarak itiraf etti durumu Grace. "Sanki kudurmuş bir kutup porsuğunu evcilleştirmeye çalışıyorum. Üç günümü tavana sıçramış yiyecek artıklarını temizlemekle geçirdim."

Ronnie güldü ve ince sarımsaklı ekmek dilimine uzandı.

Karbonhidratlar düşmanımız olabilirler ama yine de, *South Beach*, *Weight Watchers*, *Jenny Craig* ve diğer tüm inanılmaz sonuçlar vaat eden diyetler, kızlar gecesinde tarihe karışır. Kızlar gecesi, yağ, karbonhidrat, şeker, alkol depolarını kızların hiç suçluluk duymadan ağızlarına kadar doldurabilmeleri için mükemmel bir bahanedir. Sonuçta, kızlar gecesinin ilk kuralı şudur: “Suçluluk Yok.” İkinci kural: Rejim yok. Üçüncü kural: Kızlar gecesinde olan her şey, kızlar gecesinde kalır.

“Pekâlâ, düğündeyken Zack’le ne konuştuğunuzu anlatacak mısın?”

Aniden gelen ilgisiz soru, Grace’in ağzındaki börek parçasının neredeyse boğazına kaçmasına yol açan derin bir nefes almasını gerektirdi. O kısa süren görüşmenin kimsenin dikkatini çekmesini, en azından konuyla ilgili soru sormamalarını ummuştı. Çünkü Zack’i yeniden görmek onu belli etmek istemediği kadar etkilemişti.

O gün otel odasından fırlayıp gitmesinden ve bir daha arkasına dönüp bakmamasının ardından, onunla yüz yüze hiç görüşmemiştir. Her ne kadar düğünde ona rastlayacağına kendini hazırlamış olsa da, tam beklediği gibi gitmemiştir her şey.

Onun yakınında olmak, evet; tahmin ettiği kadar çok dokunmuştu ona. Her şeyin bir zamanlar olduğu gibi harika olmasına duyduğu özlemin ve ihanete karşı duyduğu öfkenin karışması yüzünden karnına sancılar girmiş, avuçlarının içi terle kaplanmıştı o gün.

Zack’in onu ne kadar aradığını, sayısız e-posta yolladığını, hem evinde hem televizyon stüdyosunda onunla görüşmeye çalıştığını göz önünde bulundurduğunda, aslında düğün günü yanına konuşmak için daha çabuk gelmesini ve daha çok üstelemesini bekliyordu. O sakın yaklaşımını ve soğukkanlı

savunmasını hiç beklemezdi. Bu Grace'i hazırlıksız yakalamış ve neredeyse dilinin tutulmasına neden olmuştu.

"Aslında konuşmadık. O konuştu, ben sadece dinledim."

"Ne söyledi?" diye merakla sordu Ronnie.

Grace çatalını spagettiye daldırdı. Zack'in söylediği sözleri ve o sırada gözlerindeki içtenliği düşünürken makarnanın uzun parçalarının çatalına dolanmasını izledi.

"Yine her zamanki şeyleri; durumu yanlış anladığımı, o kadınla beni aldatmadığımı."

Dikkatini yemeğine verdi Grace. Sesi, sanki bunları umursamıyormuş gibiydi.

"Ama," diye başladı sözlerine Ronnie, yanlış bir şey söylememeye dikkat ederek ve usulca, "Dylan ona inanıyor. Gerçek olan diğer bir şey de şu ki; oteli terk etmeden önce sana yetişmek istemişler ve otoparkı aramışlar. Dylan, onun bir kadınla birlikte olduğunu ya da bir kadınla olduğuna dair bir işaret görmemiş ve anlattığına göre, o sırada Zack de çok sinirliymiş."

"Ben sinirliydim." diye hatırlattı Grace.

"Biliyorum, ama... Eğer sinirli olduğun için durumdan yanlış sonuç çıkardıysan n'olacak?"

Grace'in önce başı havaya kalktı sonra tek kaşı.

"Yoksa sen onun tarafını mı tutuyorsun?" diye sordu, şüpheli, vahşi bakışıyla.

"Tabii ki senin tarafını tutuyorum, biliyorsun," diyerek yanıtladı Ronnie. "Gökyüzü yeşildir desen, yine sana katılırım... Sadece, ikinizin birlikte olmaması çok yazık diye düşünmeden edemiyorum. Ya ortada büyük bir yanlış anlama varsa? Çok yakışan bir çifttiniz ve eğer yanılıyorsan, eğer seni aldatmamışsa... O zaman, gerçekten bulunmaz bir şeyi kaybetmiş olacaksın."

"Peki bana bunları neden ancak şimdi söylüyorsun?" diye merakla sordu Grace. Biraz huzursuz olmuştu.

"Çünkü benim de düşünmeden verdiğim ilk tepkim, seninki gibiydi. Zack'in yerden göğre suçlu olduğunu düşündüm. Ama aradan bunca ay geçtikten sonra masum olduğu iddiasını, en yakın arkadaşlarına karşı da bırakmamasının nedenini merak ediyorum doğrusu," deyip içini çekti Ronnie. "Benim bütün söylediğim; senin için çok önemli olan bir şeyi kaybettiğini görmenin beni üzeceği. Hele ki yanıldığın ispatlanırsa."

Grace bir süre, tartışmaya girme ve kendini savunma dürtüsünün geçmesini bekledi. Karşılık verme ve kavgaya tutuşma isteği kaybolunca da Ronnie'nin sözlerini anlamaya ve yorumlamaya çalıştı.

Tamam, ya Zack masumsa?

Grace'in bu ihtimale yönelik ilk andaki tepkisi bunu acımasızca alaya almak ve bundan korunmak için görünmez bir kalkan kuşanmaktı.

Ama sonra sakin olmaya çalıştı. Tamam, lanet olsun; Ronnie 'düşünmeden verilen ilk tepki' diye bir şeyden söz ediyordu.

Şimdiye dek yaptığı bu muydu? Kendini güçlü hissettirdiği için mi parmağını sanığa doğrultmuş ve durmadan, öfkeyle suçlamıştı? Böyle yapmak daha fazla hayal kırıklığıyla karşılaşmaktan kolay olduğu için mi?

Kollarını yana düşürüp masadan biraz geri çekildi. Kalçası tutulmasın diye altına aldığı minderin üstünde vücudunu topladı. Şaraba uzanan eli titredi ve dudaklarına götürdüğü kadehi olduğu gibi başına dikti.

Yoğun sıvı ağzını doldurdu ve midesine kadar onu ısıttı. Hoş... İşte tam ihtiyacı olan şey buydu. Şimdi bir litre kadar bundan devirirsem duygularıma hâkim olabilirim diye düşündü.

Tabağındakileri silip süpürmüş olan Muffin ise oturdu ve iğrenç bir şekilde geçirdi. Grace'in arkasından yürüyüp kanepeye tırmanmaya davranmıştı. Üzerinde battal boy üç minder bulunan kanepenin neredeyse tamamını kaplamıştı.

"Affedersin," diye mırıldandı Ronnie masanın karşı tarafından. "Bu konunun seni böyle sıkacağını düşünemedim. Keşke hiç ağzımı açmasaydım."

"Hayır söylemeliydin," diye yanıtladı Grace, ne dediğine kendisi bile şaşırarak.

Öne doğru uzandı ve Ronnie'nin elini tutup sıktı. "Sen dürüst davranıyorsun. Duymayı istemesem de, belki de duymaya ihtiyacım olan sözlerdi."

Boğazı kısıldı Grace'in. Yutkunmaya ve gözyaşını tutmaya çalıştı bir an. Ronnie'nin gözlerinin de yaşla parladığını gördü.

"Zaten, salaklık ettiğin zamanlarda en iyi arkadaşından başka kim seni kendine getirebilir?"

Ronnie sulu gözleriyle kıkırdayarak güldü ve göğsündeki ağırlık kalkana kadar Grace de onun gibi yaptı.

Grace kadehini bırakıp Ronnie'ye olduğu kadar kendine hitaben de konuşarak "Otel odasındaki sahneyi zihnimden binlerce kez geçirdim. Yatağında o kadını görmek... Bilmiyorum Ronnie, yalnızca acı verecek kadar gerçeğe benziyordu. Anlasana; bazen kadınlar, beraber oldukları erkek onları aldatırken, at gözlüğüyle gezen tek şahıs olur ve göremezler. Ya da görmek istemezler. Yani, eşlerini pantolonları inik bir halde yakaladıklarında bile bir sorun yokmuşçasına davranan politikacı eşleri gibilerinden bahsediyorum. Bu hiç ama hiç bana göre değil. Ben bir ilişkiden daha fazla şey beklerim. Evlenip ömrümün kalanını birlikte geçireceğim adamın bundan çok daha fazlasını bana vermesi gerekir."

Muffin, Grace'in sıkıntısını hissetmiş ve onu teselli eder-
miş gibi kalktı ve başını kucığına koydu. Grace, onun başının
üstünü öpmek için eğildi. Dalgın dalgın tüylerini okşarken,
"Demek istediğim, onu yatağında yarı çıplak vaziyetli bir ka-
dınla bastım. Bu inkâr edilemeyen şüphesiz kanıtlardan biri.
Üstelik kendi gözlerimle gördüğüm bir şey."

Ronnie, bocalar gibi omuzlarını silkti. "Anlıyorum. Senin
yerinde olsaydım ben de aynı şekilde düşünürdüm. Ama bir
şey sorabilir miyim? Kalbinin söylediği nedir?"

Grace uzunca süren bir an boyunca düşündü, sonra mır-
ıldandı:

"Doğru olanı yaptığım."

Birkaç saat sonra, ısmarlama İtalyan yemeklerini bitirmiş ve
Merlot şişesinin dibini bulmuşlardı. *Tuskon Güneşi Altında* fil-
mini yarı uyur yarı uyanık seyrediyorlardı. Grace esniyordu.
Yere uzanmıştı. Boydan boya gerindi. Yattığı kanepede kaydır-
dığı örtünün üstünden, Muffin'in yüksek sesli, kısa ve güçlü
horlamaları çınlıyordu.

Ayı gibi kocaman ve her zaman salyalı gezen bir köpeği
olanlar için, beyaz akıllıca bir dekorasyon rengi sayılmaz. Ama
Grace renk kartelasından seçim yaparken, henüz Muffin'in sa-
hibi değildi. Gelecek sefere, mutlaka daha koyu tonlara baka-
caktı; salya havuzu kahvesi veya köpek tüyü kestanesi gibi.
Hatta tüm mobilyalarını ve döşemelerini 1950'lerin -hayat-
taki en önemli gayeleri pembe-yeşil çiçekli salon takımlarını
sonsuza kadar ilk günkü kadar yeni tutmak olan- ev kadın-
ları gibi plastik örtülere geçirmeyi bile düşünüyordu. Tabii eş-
yaları ilk günkü kadar yepyeni tutmak değildi derdi, sadece
onları köpek hırpalaması yüzünden iki ayda bir yenilemek-
ten kurtulmak istiyordu.

Daha saat akşamın onu bile olmamıştı ama Grace'de de, Ronnie'de de uzun ve yorucu geçen bir haftanın ve bol nişastalı akşam yemeklerinin ağırlığı görünmeye başlamıştı. Bunlara ek olarak, az denemeyecek miktarda alkol ve duygularını dev gibi bir lunapark trenine binmişler gibi tepetaklak eden muhabbetten sonra, bir ine girip bahar gelene dek kış uykusuna yatacak kadar yorgun hissediyordu kendini Grace.

"Eve gitmek zorunda değilsin," dedi uykulu uykulu, zannettiği kadar uyanık olmayan ve dik durmaya çalışan Ronnie'ye.

"Hayır, gitmeliyim," dedi isteksizce. "Dylan ilk yılbaşımızı birlikte geçirmeyi bekleyip duruyordu. Bu gece evde olmaya söz verdim. Böylece sabah erkenden kalkıp Noel ağacı bulmaya çıkacağız."

Grace, dirsekleri üstünde doğrulmaya ve zorla ayağa kalkmaya çalışırken, sızlanma ve horlama arası bir ses çıkardı.

"Dylan, büyük ve gerçek bir köknar istiyor. Bense lastik pompasıyla şişirilip düzleştirilebilen, Noel'den sonra ardiyede saklayabileceğimiz türde bir şeyler istiyorum."

Grace güldü. Televizyon setine ilerleyip kiralık Dvd'yi disk yuvasından çıkardı. Ve alıcının televizyon modu düğmesine basınca otomatik olarak açılan kanalda –tamam, belki tamamen otomatik açılmış sayılmazdı– Cleveland'ın baş spor kanallarından birisi çıktı.

"Bırak da kendi taşsın. Tatilden sonra da yine evden kendi çıkarsın. O arada dökülen bütün sivri iğneleri temizlesin; göreceksin bir daha asla gerçek bir ağaç almayı teklif etmez." Bunları söylerken, kanaldan gelen sesin arkadaşını şüphelendirmemesi için kendi sesinin daha yüksek çıkmış olduğunu umdu ve televizyonu belli etmeden kısıtı.

"Yok ya, sahiden mi?" dedi Ronnie, eşyalarını toplamak için odada dolaşmaya başlamadan önce. Giysileriyle baştan

ayağa sarmalanmayı bitirdi ve Cleveland'ın dondurucu aralık havasına hazır olduğunda başını kaldırıp Grace'e baktı. "Yılbaşı Yortusu'nu ailesiyle birlikte geçirmek üzere beni evlerine götürecek," dedi nazikçe.

"Oo, tatili onun ailesiyle geçirmek. Seni gerçekten seviyor olmalı," diye takıldı Grace. Birkaç yemek kabını kollarına alarak mutfığa götürdü ve çöp kutusuna attı.

"Evet," diyerek biraz güçsüz bir gülüşle katıldı ona Ronnie. "Neden bu konuda kendimi kastığımı bilmiyorum. Onlarla tanışmıştım. Öğlen yemeği ve hatta bir iki kez akşam yemeği yedik beraber. Ama yılbaşı gecesi..." Buz gibi suya girmiş gibi kabaca vücudunu titretti Ronnie.

Grace, Ronnie'nin sinirlerinin neden gerildiğini anlıyordu. Yine de, Noel gibi özel günleri başkalarının ailesiyle geçirmenin nasıl bir şey olduğu hakkında pek fikri, en azından tecrübesi yoktu.

Bunun ona böylesine uzak geleceğini daha önceleri hiç düşünmemişti Grace. Gerçi ne onun, ne de Zack'in, Hayat Ağacı dizisindeki gibi geniş bir ailesi yoktu.

Grace'in annesi Hollywood'da küçük çaplı filmlerde oynayan bir yıldız adayıydı. Şöhret, zenginlik ve Ünlüler Kaldırımı'nda kendine de bir yıldız bahşedilmesi hayalleri kurardı. Maalesef bunların hiçbirinin yanından bile geçememişti. Bunun yerine, sahtekâr menajerler, yetenek avcılığı palavracıları ve çapkın sevgililerden ibaret çok sayıda güvenilmez erkekle ilişkisi olmuştu. Hepsi dünyayı ayaklarının altına serme sözü vermiş; bunun yerine yalanlar, hayal kırıklığı ve üzüntü serpmişlerdi hayatına.

Uyuşturucu, alkol ve verdiği yanlış kararlar, Lola Fisher'i erken yaşta mezara yollamıştı. Tıpkı Marilyn Monroe gibi, bir sabah yatağında, başucunda alkol şişeleri ve saten pembe çarşafa saçılmış bir sürü hap arasında ölü bulunmuştu.

Grace, o zaman henüz on ikisindeydi. Şimdiye kadar da, annesinin yanlışlıkla mı aşırı doza kurban gittiğini yoksa intihar mı ettiğini kesin olarak asla bilememişti. Adli tıp raporu hiçbir şeyi ispatlayamamıştı. Medya, her iki ihtimal üzerinde çok çirkin yorumlar yapmakta sınır tanımamış, dedikodu çarkları birçok spekülasyon uydurmuştu.

Kazaydı.

İntihardı.

Cinayetti.

Her ne kadar, pek sevgi göstermeyen bir anne olsa da Grace'in tek ailesi annesiydi. Küçük bir kızın öksüz kalmış olması bir trajediydi ama basın buna karşı çok duyarsız davranmıştı.

Grace, hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı ve sinesine çökmüş yumrudan kurtulmak için kuvvetli bir iç çekti. Bir kucak dolusu boş yemek kaplarını lavaboya boşaltmak üzere davrandı. Bir saniye için orada dirseklerini bükmüş, elleri tezgâha dayalı, başı önünde, üst üste derin derin nefes alıp vererek kaldı.

Yıllar yıllar geçmişti annesi öleli; şefkatsizce apar topar alınıp, uzak bir şehre, hiç tanımadığı büyükannesinin evinin önüne atılalı. Çok eskiden yaşadığı şeyler, nasıl hâlâ onu böyle gafil avlayabiliyor, bu kadar sarsabiliyordu?

Komik. Gecenin geç saati olmasındandı herhalde. Ya da filmler yüzündendi; belki konuştukları konudandı; Noel zamanı olmasındandı. Gerçek duygularıyla alakası olmayan ne varsa ondandı işte. Grace'in duygusal olmamakla gurur duyduğu zamanlarda sığındığı her çeşit bahane, geçerli neden olabilirdi.

BİR YUMAK AŞK

Tekinsiz duygu ve düşüncelerini aklının uzağına yollayarak salona döndü. Muffin yine horluyor, Ronnie de sarındığı giysileri içinde kürklü bir mağara adamına dönmüş, bekliyordu.

"Başaracaksın," deyip güven verdi ona Grace; arkadaşı birdenbire kendini mutfığa atmasından şüphe duymasın diye bıraktıkları yerden konuya devam ederek. "Güzel bir şişe şarap alıp onlara götür. Tabii iki şişe de kendine al," diye ekledi. "Ve en önemlisi, bu sıradan bir ziyaretmiş gibi davran."

Ronnie derince içini çekti ve başını öne o kadar eğdi ki, sadece gözlerinin üstü ve burnunun ucu göründü. "Sanırım haklısın. O da yılbaşı gecesi benim ailemin yanına gelecek. Yani bunlar, sadece nezaketen yapılması gereken şeyler."

"Tamam işte. Gördün mü? Hazırsın," dedi Grace ve partiden kalanları kahve masasından toplamaya devam etti.

Boş kadehlere ve Merlot şişesine doğru eğildiğinde, televizyon ekranındaki görüntüye takıldı gözü. Bir hokey maçındaki klasik şeyleri görmek için başını kaldırıp izledi: Kat kat formlarını kuşanmış oyuncular son sürat kayacaklar, buzda zikzaklar çizecekler, sopalarını küçük siyah lastik diske, hatları buna bağlıymış gibi var güçleriyle vuracaklardı.

Oysa ekrandaki görüntü bu alışılmış ve olağan şeyleri değil, hazır bir bant kaydının yavaşlatılmış halini veriyordu. Ve gördüğü manzara, neredeyse Grace'in tüm iç organlarını yerlerinden oynatacaktı.

"Aman Tanrım!"

Ciğerinden boşalttığı nefesin ıslığıyla bu sözler neredeyse duyulmayacaktı. Henüz eline almış olduğu şişe, Grace'in parmak uçlarından kaydı, halıyla kaplı yere düşmeden önce cam masaya çarpıp şangırdadı, Grace ağır bakışlarıyla televizyon ekranına bakarken, dizleri pelteleşti.

"Aman Tanrım." dedi tekrar. Gözlerini perçinlenmiş gibi ekrandan alamadan yere çöktü. Dikkati televizyondaydı. Ronnie'nin ona doğru koştuğunu sadece sisler içinden fark etti.

"Aman Tanrım." Bu seferki, gördüğüne inanamayan Ronnie'nin sesiydi. Şapkasını ve eldivenlerini attı üzerinden. Boynundan atkısını çözdü ve çantasına daldırdı elini. Cep telefonunun minik düğmelerine basarak, deliye dönmüş gibi bir numara çevirdi.

Grace, bilincinin bir yerinde, arkadaşının hareketlerini ve Quicken Loans Arena'daki olaylarla ilgili dakikası dakikasına yorum yapan spikerin neler söylediğini gözlüyordu. Ama pek bir anlam çıkaramıyordu.

Rockets takımının kiminle oynadığını bilmiyordu, önem-semiyordu da. Başka bir görüntü bandının oynatılması sayesinde şimdilik tüm bildiği siyah-beyaz formalı karşı takımdan bir oyuncunun pistin merkezine doğru atağa geçtiği, sopasını bir sağa bir sola, bir sağa bir sola kaydırarak lastik diski Rockets'in filesine sürdüğüydü.

Filenin önünde, tipik savunma pozisyonunda hafif hafif sallanan Zack duruyordu. Derken disk uçarcasına havalandı. Zack döndü, siyah-beyazlı takıma gol fırsatını vermedi ve diski kalenin aksi istikametine çıkarttı.

Bir saniye sonra, vuruşu yapan oyuncu koşarak geldi ve Zack'in tam göğsünün ortasına çarptı. Kasten, kaba kuvvet kullanılarak gerçekleştirilen bu çarpmadan sonra Zack'in sırtı, kalenin metal direğine vuruldu. Ve iki oyuncu, birlikte yere düştüler. Bir düzine oyuncu ise hemen ardından üzerlerine abandı.

Kendi içinde çok da şiddetli bir olay olmamalıydı; hokey zaten sert bir spordu. Zack kendi yara bereleriyle bundan payını alırdı hep. Kaç kez kemik çıkıkları, çatlakları, kafa sarsıntıları, kas çekilmeleri yaşamıştı. Ağzındaki tüm dişleri

kaybetmemesi bile küçük bir mucizeydi. Grace bunun için her zaman müteşekkîr olmuştu.

Fakat yere indiklerinde, Zack'in kaskı başından fırlamış, sol bacağı fileye takılı kalmıştı. Bacağı o noktada asılı kalmış, vücuduysa ters dönmüştü. Bir düzine adamın ağırlığı altında, halat burgusu gibi dönmüştü vücudu.

Grace, Zack'in kemiklerin kırılma, liflerin kopma ve başının buza çarpma sesini televizyondan duymanın mümkün olamayacağını bilmesine rağmen, bunları duyduğuna yemin edebilirdi. Kalabalığın feryatlarına, buzu kesen jilet gibi sert paten bıçaklarına, Zack'in üstüne abanmış oyuncu kulesinin bağırış çağırışlarına rağmen, Zack'in zedelenmelerini anbean duyduğuna emindi.

Televizyonda olayın gösterilmeye devam eden bölümün, herkesin ayağa kalkıp oyuna devam etmek üzere kaymaya başladığı bölüm olduğunun pek ayırdında değildi. Normale aykırı bir durgunlukta yere uzanmış ve kırmızı mavi Rockets forması, üzerinde yattığı kristal beyazı buzla kontrast oluşturan Zack dışındaki herkes, oyuna geri dönmüştü.

"Neler oluyor?"

Ronnie'nin sert ve talepkâr sesi Grace'in sersemliğini dağıttı. Arkadaşının onunla değil telefonda konuştuğunu fark etmesi biraz zaman aldı yine de.

"Seyrediyoruz," dedi karşı tarafa. "Sakatlığı çok mu kötü?"

Dylan. Dylan'la konuşuyordu herhalde. Dylan, *Sports Weekly* Dergisi için maçı izlemek üzere arenadaydı ve Zack'in durumu konusunda çok az yorum yapabilen maç spikerlerinden daha doğru haberler verebilme olanağı vardı.

Takım doktoru neden ortada yoktu?

Neden kimse 911'i aramıyor ya da ona yardım etmek için bir şeyler yapmıyordu?

Ya da, çoktan yapmışlardı da o mu göremiyordu?

Orada olamadığı için! Kahretsin, orada olamadığı için!

Oysa Zack ile birliktelerken, ev sahibi oldukları bütün maçlarına gider, onu seyrederdi. Eğer bu cehennem gibi son altı ay olmasaydı, şimdi yanında, orada olabilirdi. Eğer...

Eğer olabilseydi, bir şeyleri değiştirebilmiş olsaydı, hayatlarını şimdiki durumundan kurtaracak bir şey yapsaydı; o zaman, belki de, Zack yerde böyle hareketsiz yatmıyor olurdu. Hareketsiz.

Hayır, başına daha kötü bir şey geldiğini düşünmek bile istemedi Grace.

"Tamam, Bizi haberdar et her şeyden."

Ronnie, bir çıtla telefonu kapattı ve Grace'in yanında yere oturdu. Omzuna kolunu doladı.

Tam bu sırada ekrandaki görüntü değişti. Zack'in çevresini saran sağlık personelleri görölüyordu şimdi. Takım doktoru Zack'in göz kapaklarını çekiyor, göz bebeğini inceliyor, nabzını yokluyordu.

Sedye taşıyan görevliler, onu alıp hastaneye sevk etmek için işaret bekliyorlardı. Grace'in huzurunu bozacak kadar ağır hareket ediyorlardı, kahretsin.

"Tatlım." Ronnie kötü haberlerin ortasında, üzüntü ve panik içinde olanlara bir şey söylemek zorunda kalan insanların kullandığı nazik ses tonuyla, usulca fısıldadı.

Grace, başını sallamaya başladı. Arkadaşının sözü umurunda değildi. Kötü haberleri kabul etmeyecekti. Zack iyiydi. Artık ona âşık olmayabilir, onu sevmeyebilirdi ama onun canının yanmasını istemiyordu, daha da kötüsü, onun... İyiydi o. Başka şekilde düşünmesi mümkün değildi.

"Tatlım," dedi Ronnie tekrar. "Dylan çok sert sakatlandığını söylüyor. Bilinci yerinde değilmiş. Doktor da kesin bir

cevap vermemiş. Başını buza epey hızlı çarpmış. Bacağı da kötü sakatlanmış. Onu hastaneye götürecekler. Dylan da gidecek. Eğer istersen, orada onunla buluşabiliriz.”

Sersem gibi, hatta donakalmış bir halde olan Grace, televizyondaki yayın son bulana kadar olduğu yere çakılıp kalmıştı. Zack’in sedyeye taşınıp buzdan alındığını görene kadar... Arkadaşlarını en yakın mesafede çevreleyen Rockets Takımı’nın geri kalan oyuncularının dağılışını görene kadar beklemişti.

Zack’i takip eden bir kameranın kalmadığını ve artık onu bir an daha göremeyeceğini anlayınca arkadaşına döndü. Ronnie’nin gözlerinde de endişe ve üzüntüden başka bir şey yoktu. Eğer onay verirse arabaya atlayıp bir çırpıda hastanede olabileceklerini biliyordu.

Ama istediği bu muydu? Kalabalık bir acil servisin önünde oturup, artık ilgilenmesi gerekmeyen bir erkek için endişelenip koridoru adımlamak?

Tüm arkadaşları –St. Thomas’ta balayılarını geçiren ve Zack’in kazasından haberdar olmayan ikisi hariç– hastanede olabiliirdi. Zack’in takım arkadaşları, teknik direktörü, takım doktoru ve diğer bir sürü takım mensubu, hepsi oradaydı muhtemelen.

Basın da oradaydı. Büyük küçük tüm medya organlarından muhabirler. Gazete, dergi, televizyon... Tüm kameralar ona yönlenecekti. Gazeteciler, fotoğrafını çekecek ve tekrar birleşip birleşmeyeceklerini soracaktı. Ve daha birçok başka şeyi... Kazadan ötürü çok üzgün olup olmadığını, kendisini aldatmış olan adamın hak ettiği cezayı bulduğunu düşünüp düşünmediğini.

Bunlarla baş edebilecek miydi? Zack, kendine gelince –gelecekti çünkü– sürekli orada olduğunu ve iyileşmesini beklediğini bilsin ister miydi?

İçindeki eski sevgili, eski nişanlı ve neredeyse karısı olacak kişi bir çığlık attı sessizce. Evet! Harekete geçecek ve pijamaları içinde, çıplak ayaklarıyla hastaneye koşacaktı.

Fakat içindeki bu kişiliğin arkasında bulunan, haksızlığa uğramış sosyal bir figür olarak duran süper egosu, peşini bırakmayacak dedikodu ve ilgi trenini harekete geçirmek istemiyordu. Ya da Zack'in ona yaptığı ihanetten sonra bile, kendisine bu kadar önem verdiğini düşünmesini.

Ronnie'nin karar vermesini bekleyen bakışı canını daha da sıktı. İçi dilim dilim doğranıyormuş gibi hissediyorsa da, halen bir cevabı yoktu.

Gitmeli miydi, kalmalı mı?

Burada, güçlüymüş gibi kalmak mı, yoksa kendisinin de endişeyle yaralanabildiğini Zack'e ve dünyaya itiraf etmek mi?

Ne yapacağını bilmiyordu.

Bilmiyordu işte...

4. Sıra

Bir ay sonra...

Zack – eski *Muhteşem Bacaklar*– Hoolihan, tekerlekli sandalyesinde oturmuş, sol bacağı bir destekle dümdüz ileri uzatılmış halde, karşı duvarı neredeyse tamamen kaplamış yüz otuz iki ekran son model plazmasını seyrediyordu.

Televizyonu satın alışının şerefine bu hafta sonu pizzalar, biralar eşliğinde NBA finallerini seyretmek için arkadaşlarını davet etmiş, onlar da bu yeni alete bayılmışlardı. Oysa, aslında fıstık gibi sapasağlam olan seksen bir ekran Lcd televizyonunu değiştirmesinin esas nedeninden haberleri yoktu. Grace'in bir gün kıskançlık içinde sinirlenip duvara bir kupa fırlatmasıyla alçıpanda oluşan oyugu saklamak istemişti sadece. O gün kırılmış kupanın alt tarafının duvarda, kötü bir hokey oyuncusunun beceriksiz bir top kaçırma duruşuna benzer şekilde sallandığını görmüştü.

Kupasız yaşayabilirdi. O oyukla yaşayamazdı. Her gün karşısında, onu oraya işlemiş kadını ve o kadını bu kadar sinirlendiren şeyi hatırlatıp durmamalıydı.

Aslında, öyle çılgına dönmesi için haklı bir nedeni bile yoktu. Zack, evinin onarımı için ona bir tazminat davası açmalıydı, hatta köpeğini geri almak için de. Bunu hak etmişti doğrusu.

Ah, nasıl da özlemişti Bruiser'ı, o koca yarattığı. Onun ağır ve güçlü ayak sesleri olmadan ev ne kadar sessizdi. Zangır zangır horlamaları... Aylardır salyalı bir koltuğa da oturmamıştı üstelik. İnsanın ıslak bir burnu özleyebileceği kimin aklına gelirdi?

Zack, bir şişin ucunu diğerindeki ilmeğe geçirdi, yumağını gevşetti ve örgüye devam etti. Son bir aylık nekahet dönemi içinde, Cleveland'ı boydan boya dolaşacak kadar ip tüketmiş, gerçekten kullanılabileceğini düşündüğü, aklına gelen her tür modeli örmeye çalışmıştı. Atkı, şapka, iki çift terlik çorabı. Bir kazak yapmayı da düşünmüş, ama vakti olsa da, sabrına ve becerisine güvenememişti. Bu yüzden, battaniye olarak birleştirilmek ve V.A Devlet Hastanesi'ne bağışlanmak üzere kalın, kare parçalar örmeye koyulmuştu. Böyle bir şeye ihtiyaç duyulduğunu, karısı gönüllü hayırsever olarak çalışan bir takım arkadaşından öğrenmişti ve bu iş, boş geçen koca günlere, sonra da koca haftalara dönüşen saatlerini değerlendireceği en iyi yol olarak görünmüştü. Sonuçta sağlık durumu, yakınlarda antrenmanlara yeniden başlayacağı işaretini de vermiyordu.

Ah! Yanlış bir ilmek daha attı! Şişleri kırmamak ya da tüm parçayı sökmemek için kendini tutmaya ve bir nefes alıp rahatlamaya çabaladı.

O sırada kapının çalınmasıyla hafifçe yerinden sıçradı. Bu günlerde fazla ziyaretçi olmuyordu; çünkü Zack'in bu tahammülsüzlüğü ile onun etrafında durmak biraz zordu.

Magda bile, haftada bir temizliğe geldiğinde korku hissediyor, Zack'in açığından dolanarak geçiyordu. Geldiği günlerde ona sandviç veya öğlen yemesi için doğru düzgün bir şeyler

hazırlardı. Sadece sipariş fast-food ürünleri ve patates cipsleriyle beslenmesini istemiyordu. Şişlerini ve yaptığı Afgan yamasını siyah deri kanepenin kolluk kenarıyla şişkin minderin arasına sıkıştırıp, birikmiş bulaşıkları makineye doldurmakla meşgul ve birazdan da yıkanacak çamaşırları binanın altındaki çamaşırhaneye götürecek olan Magda'nın kapıyı açmasını bekledi.

Örgü örmesi, özel ve en yakın arkadaşları dahil kimsenin bilmesini istemediği bir hobiydi.

Medyanın kulağına giderse tam bir halkla ilişkiler faciası olurdu. Rockets'dekiler 'dişi kedi, hanım adam' gibi sözlerle onunla durmadan alay ederlerdi. Hayranları da aynı şeyi yapardı, artık ona saygıları kalmaz, üstüne üstlük buza çıkınca yuhalarlardı bile.

Tabii eğer, bir daha buza çıkacağı varsa.

Hele arkadaşları, özellikle Gage ve Dylan, sırrını keşfedince daha da kötü olurdu. Onlar da alay edeceği için değil. Neticede, Zack'ten önce kendileri de örgüye merak salmışlardı. Geçtiğimiz yıl, bu konuda birkaç denemeleri olduğu için, konuşmaya pek de hakları yoktu.

Örgü ördüğünü arkadaşlarının öğrenmelerini istememesinin asıl nedeni, Zack'in neden örgü öğrendiğini tahmin edecek kadar onu iyi tanıyor olmalarıydı. Tahminlerini açıkça dile getirmeyeceklerdi ama bileceklerdi ki bu, Grace'in onu terk etmesinden sonra olan ve onu geri döndürme umuduyla başladığı bir şeydi... Ve bu haline acıyacaklardı.

Onların acımasına hiç ihtiyacı yoktu.

Tanrım, bu hislerle öyle boğuldu ki bir an kusacak gibi oldu. Başta, Grace'in terk edişi, sonra hovarda, sahtekâr bir çapkınmış gibi ya da her yerden kovulmuş, gidip kimsenin

bulamayacağı bir yerde ölmek isteyen pireli küçük bir hasta köpek gibi acıyacak olmaları.

Evet, bu kadar içler acısı bir haldeydi.

Sonunda da gidip buzda kafasını kırdıracak ters bir hareket yapmıştı. Olayın nasıl olduğundan bile emin değildi ama kazadan önce aylardır aklını oyuna yeterince veremediğini itiraf edecek kadar dürüsttü. İncinmiş, ilgisi dağılmış ve canı sıkkındı. Hepsini içine atmıştı.

Asıl kinayeli olan, tam kendini toparlayıp, Grace'le olan sorunu ardında bırakarak işine yeniden kendini vereceği, takımına peş peşe galibiyetler kazandırıp play-off'a taşıyacağı günlere başladığı sırada olmuştu kaza.

O maçta çok iyi oynuyordu. Birçok şut çevirmişti. Ama sonra birden... Tuhaf bir aksilik oluvermişti.

Belki çok fazla sert çıkmıştı defansa. Belki yanlış bir hesap yapmış, kapasitesini aşmıştı. Ya da sadece hayatın beklenmedik tuzaklarından biriydi. Geriye bakıp, keşke her şeyi başka türlü yapsaydım demekten başka elden bir şey gelmeyen durumlardandı.

Ne olmuşsa olmuş, o an diskin fileye gitmesini engellemek için vücudu o yöne atılmış, vuruşu yapan oyuncu tüm gücüyle birlikte gelmiş ve üzerine uçmuştu.

Dışarıdan izleyenlere göre, hiç de hoş bir sahne sayılmazdı. Neyse ki başını buza vurur vurmaz bilincini kaybetmiş ve sonraki durumdan, halinin nasıl olduğundan; hastanede her tarafı mumya gibi sarılı, bacağı tellerle destekli, ağzına bağlı tüplerle damarlarına ağrı kesiciler yollanırken gözünü açana dek haberi olmamıştı.

Sandalyesine gömülmüş bir halde, omuzlarını aşağı çöktürüp ellerini son aylarda, hareketsizliği ve abur cubur beslenme

tarzıyla biraz fazla yumuşamış olan midesinin önünde bağlad ve televizyon ekranındaki aksiyonun içindeymiş gibi yaptı.

Tüh, kahretsin! Biraz geç farkına vardı. Öne uzanıp camlı kahve masasındaki kumandayı aldı. Bu hamlesi dizine yük bindirip tüm bacağını sızlatınca yüzünü buruşturdu. Düğmelere basıp çabucak kanal değiştirdi.

İhtiyaç duyduğu son şey, başkalarının –yakın bir dostunun, tanıdık birinin ya da tamamen yabancıların birinin– onun rejimi ve rehabilitasyon kurallarını boş verip kilo alarak, örgü örerek ve pembe dizi izleyerek gününü geçirdiğini görmesi olurdu herhalde.

Kendi de şaşıyordu ama bu aralar oldukça ilgisini çekiyordu bu diziler. Önce öğle saatleri yatağında dönüp dururken *Cesur ve Güzel*'e bakmaya başlamıştı; sonra da *Tek Hayat* ve *General Hospital*'e göz atmaya. *Yaşadığımız Günler* ve *Yol Gösteren Işık* hoşuna bile gitmiş, kaçırdığı bölümleri sonradan izlemek üzere DVR'ye kayıt dahi etmişti bunları.

Ve şu SoapNet sitesi sayesinde de, kaçırdığı bölümlerin özetini, eski bölümlerin tekrarlarını ve yayınlanmayan başka dizileri kolayca bulabiliyordu artık.

Bu yeni meşguliyetiyle gurur duymuyorsa da, bırakacak kadar utanıyor da değildi.

Kapıdaki ses yükselince yeniden rutin hasta baygınlığına büründü. Magda'nın *İspanyolizce* hızlı hızlı söylenmelerini duydu.

Zack, derin bir iç çekip gözlerini yumdu. İki parmağı ile gözlerinin tam arasındaki, ağrımaya başlayan kısmı ovaladı. Düşüğünde kaskının uçmuş olmasından kaynaklandığını sandığı ağrılar, başına çok sık geliyordu bugünlerde. Arkadaşlarının habersiz ziyaretlerinde, boş boş yatmayı bırakıp

normalleşmeye çalışması için başının etini yedikleri zamanlarda daha da şiddetleniyorlardı.

Neyse, ayıp kendilerineydi. Zack, boş yatarak geçen zamanlarından memnundu ve onlar da gündüz televizyonlarındaki yakıcı hatunlara bir göz atıverseler, memnundan da öte, yerinde olmayı seçerlerdi.

Otuz saniye sonra yavaş adımların sesi arkasında yoğunlaştı. Ses kesilince, ensesinde nefeslerini ve konuşmalarını duydu. Yine tekerlekli sandalyesinde, üç gün önce son geldiklerinde bıraktıkları şekilde olmasına yönelik tenkitlerde bulunuyorlardı.

Girdiklerinde, "Şu uyuz sandalyenden hiç çıkmayacak mısın?" diye, bıkkın bir tonla sordu Gage. Sorusunu, sandalyenin büyük tekerleğine botlarının ucuyla vurarak tamamladı.

"Nereye gitmem gerekiyor?" diye yanıtladı Zack, dönüp onlara bakmadan. "Şu bozuk bacağımla pek yapabileceğim bir şey yok sanırım!"

Arkasından Dylan, sandalyesinin ve alçak kahve masasının uzağından dolanarak kanepeye, örgü işini sakladığı bölgeye tehlikeli bir yakınlıkta oturdu. Zack, arkadaşının hareket silsilesini seyretti. Gözlerini karşıda bir yere odaklamaya çalıştı. Açıklamak istemeyeceği sırrını saklayan yere bakmaya çalışıyordu.

Gage de yürüyüp kanepenin karşı ucuna oturunca, Zack ikisiyle yüz yüze gelebilmek için sandalyesini çevirdi. Böylece Dylan'ın bitmek bilmeyecek nutuk saati başlamadan tam önce, pozisyonunu almış oldu.

"Yapman beklenen fizik tedaviye düzgün devam etmiş olsaydın, bozuk bir bacağın olmayacaktı."

"Doktorlar şimdi bile onu tamamen kullanabileceğini, ayağa kalkıp dolaşabileceğini söylüyorlar. Yani bu kadar inatçı olmasaydın, yakında buzda kaymaya geçebilirdin."

Bunu, hoşgörü sınırı Dylan'dan daha az olan Gage söyledi. Hastanede yatarken ve ilk çıktığı günlerde, her ikisi de ona karşı son derece iyi ve anlayışlıydı. Eve çıkarken yardım etmişler, dolaplarını düzenlemişler, buzdolabını sevdiği ve hazırlaması kolay yiyeceklerle doldurmuşlar, evi hareket kısıtlaması olan birinin rahat edebileceği şekle sokmuşlardı.

Fakat anlayışları uzun sürmemiştir. Rehabilitasyon merkezindeki ilk randevusunu ektiğinde huysuzlanmaya başladılar. Sonra ikincisinde, üçüncüsünde... Onu kandırmayı, gözünü korkutmayı denediler, hatta gitmesi için rüşvet teklif ettiler.

Ama sorun neydi ki? Zack, röntgen sonuçlarını görmüştü. Daha tam ayılmadan önce bile doktorun sakatlıkları hakkında onlara yaptığı açıklamaları biliyordu. Tek kelimeyle, dizi bombok olmuştu.

Bütün fizik tedavi seanslarına gitse, söylenen bütün egzersizleri yapsa da tekrar hokeye döneceği garanti değildi. Doğrusu en iyi ihtimalle bile, artık buz üzerine çıkamayacaktı. Eğer yürümeyi başarırsa şanslı sayılırdı, bunu bile herhalde ancak bastonla başaracaktı.

Öyleyse ne demeye rahatını bozup uğraşacaktı?

Bildiği tek iş hokeydi. Başka hiçbir şey yapmamıştı bugüne dek; herhangi bir mesleki kalifikasyonu yoktu. Olsaydı bile, kim play-offlara katılan, Stanley Kupası'nı dört kez kazanan profesyonel bir hokey takımının yıldız kaleciliğinden, sigorta satış temsilciliğine ya da "Kızarmış patatesiniz hangi boy olsun?" diye soracağı bir işe geçmeyi isterdi?

Paraya da ihtiyacı yoktu. Üç ömür yetecek kadar birikim yapmıştı. Bu durumda yakında tamamen yapayalnız da yaşayabilirdi.

Arkadaşları artık servet içinde yuvarlanmayı seçtiğini, mücadeleden vazgeçtiğini düşünüyordu. O ise bunu zarardan dönmek olarak görüyordu. Eğer yeniden Rockets formasını giymeyecekse, neden yüzde elli, en iyisi yüzde yetmiş beş ihtimalle bacağına tekrar çalışması için zamanını harcayacaktı?

"İnatçı keçi olmak hoşuma gidiyor," diye karşılık verdi Gage'e. "Tarzıma uyuyor." Edepsiz tişörtler koleksiyonundaki lafların -şu an üzerinde olanda "Kadınlar Premenstruel Sendrom* Diyor, Çünkü Delidana Çoktandır Başka Bir Hastalığın Adı" yazısı vardı- ve çamaşır sepetinin üstüne bağladığı basket potasının tarzına uyması gibi.

Ayrılımlarından önce, Grace onun küçük bir çocuk gibi olmasıyla alay ederdi. En azından keyfi yerinde olduğunda böyle yapardı. Ona kızgın olduğundaysa, *Peter Pan* kompleksinin olduğu, olgun bir adam olmadığı gibi şeylerle suçlardı.

Grace ilk kez böyle bir şey söylediğinde, sözlüğe bakmak zorunda kalmıştı Zack. Çünkü *Peter Pan*'e benzemek için yeşil tayt ve düz okul pabuçlarıyla gezen biri olmak gerektiği kanaatindeydi. Oysa öğrendi ki bu, sadece yetişkin olmak istemeyen bir karakteri betimliyordu.

Peki, bunun nesi kötüydü ki? Biraz espri duygusu taşımanın, ruhunun genç olmasının, hayatı fazla ciddiye almamanın neresi kötüydü? Zack'e göre, dünyada gevşemek isteyen, biraz rahatlayıp kurtlarını dökmek isteyen çok insan vardı. Belki komik ve aptal bir tişört onlara iyi gelirdi.

"Senin sorunun inatçılık değil," diyerek Dylan ikinci bir atak yaparak. Sesi Gage'den daha yatıştırıcı ve telkin ediciydi.

* Kadınların yaşadığı adet öncesi gerginliğin tıbbi adı. (Çev.)

BİR YUMAK AŞK

"Senin sorunun, aptallık etmek."

Tamam, yatıştırıcı demek için fazla kaba, diye düşündü şimdi Zack.

"Sadece kendine acı çektiriyorsun. Kimse seni bu sandalyede tutmak istemiyor. Kimse senin hissizleşmiş, eve kapanmış sakat birine dönüşmeni istemiyor. Hepsi sana bağlı."

"Ooo, flaş haberler için teşekkürler!" diye alaylı cevapladı onu Zack.

"Bu kadar!" deyip bir hışımla ayağa kalktı Gage. "Bu saçmalığı bırakıyorum. Otur orada ve bunal! Kendi haline üzül. Deliğine saklanıp hayattan kaç. Her neyse."

Son söz, öfke ve bıkkınlıkla söylenmiş, Gage kendine hâkim olmaya çalışan kamburlaşmış, kaslı vücudu ve kızgın yüzüyle üstüne kule gibi dikilmişti.

"Ama elini tutup sana bugüne kadarki gibi özen göstereceğimi bekleme. Artık bırakıyorum."

Arkasına yaslanıp, masadan açılmış peynirli cips paketini aldı ve Zack'in göğsüne doğru attı. Kabarık cips taneleri ve yapay peynir aromalı tozlar havada uçtu.

"Artık kendinlesin dostum."

Bununla birlikte Dylan'a da imalı bir bakış fırlattı. "Senin için de en iyisi, benim gibi yapman. Bırak da kendi oluşturduğu felaketle yüzün dursun."

Sonra da yürüdü gitti. Ağır adımları geniş parçalı parelerde yankılandı; bunu, ön kapının hızlıca çarpılışı izledi.

Mutfaktan hiç ses gelmiyor, diye içinden geçirdi Zack. Magda mutlaka, bu tek taraflı konuşmayı, başını dikip kıpırdamadan kulakları tetikte dinlemiştir, diye düşündü.

Gage'in yüksek sesini duymamak imkânsızdı. Birkaç desibel daha yüksek olsaydı, ilerdeki rıhtımdan bile duyulabilirdi.

Dylan, Gage'den daha sakin hareket ederek öne eğildi ve Zack'e bakarak, "Keşke onun haksız olduğunu söyleyebilseydim..." dedi. Başını salladı. "Sana neler oluyor adamım? Eğlenmeyi seven, bir iddia için, bir kahkaha için her şeyi yapabilen herife ne oldu? Hiçbir şeyi fazla ciddiye almadığı için beraber takılmayı sevdiğimiz, koşullar ne kadar zor olursa olsun her zaman aptal bir hikâye ya da şaka bulabilen adama ne oldu? Takım arkadaşlarının hep yanında olan, yenilseler bile maçtan sonra parti yapmakta ısrar eden yıldız kaleciye ne oldu?"

Zack, arkadaşıyla göz temasına girmemeye çalıştıysa da, Dylan'ın ifadesindeki merakı, endişeyi -ve evet, acımayı- görmemek için kör olmak bile yetmezdi. Çenesini kapatıp dişlerini sıktı bir süre Zack. Bu iyi gelmişti. Dizindeki ağrıyı unutturmuş, arkadaşının keman gibi tiz sesini biraz engellemeye yaramıştı.

"Seni özlüyoruz," dedi Dylan konuşmasına son vermek isteyerek. "Sanıyorum Gage haklı. Düşünüp taşınıp, hayatına dönmeye mi, yoksa burada kendine acımaya mı karar verdiğini bilene kadar... Tekrar görüşeceğimizi düşünmüyorum. Gerçekten kendinlesin."

Yavaş ve kararlı adımlarla kahve masasının etrafından dolanıp odadan çekildi Dylan. Evden çıktı. Kapının kapanışı Gage'in hızlı çarpmasına göre daha nazikti, yine de Zack'in kulaklarında kilise çanları gibi çınlamayı başardı.

Göğsünün altında tuhaf bir ağrı hissetti Zack. Suçluluk? Pişmanlık?

Eh, bunu da atlatırlardı. Bir hafta geçsin, dönerlerdi; gelecek maç plazmasında seyretmek üzere, pizza ve bira eşliğindeki barış çabalarıyla.

Belki de gerçekten zor bir adamı oynamalı ve pizza için papaya, kerevit gibi pahalı soslar getirmelerini istemeliydi o zaman.

BİR YUMAK AŞK

Mmmm, iyi fikirdi. Belki de şu içindeki ağrı, suçluluk ya da pişmanlıktan değil, bildiği açlık kazıntısıydı.

Peynir tozuna batmış tişörtüne bakıp bir tane cips attı ağzına, keskin aromasının ve çiğnedikçe devam eden çıtırtısının tadını çıkararak.

Dünyadan saklanmak. Kendine acımak. Kendine bakamak. Hah! Arkadaşlarının ne kadar yanıldıklarını anlayacakları günü iple çekiyordu.

O arada, kendisiyle gayet iyi geçinebilirdi.

Her zaman geçinmişti.

5. Sıra

Bir hafta sonra...

Eğer Grace'in yapmak istemediği bir şey varsa, o da bu olmalıydı.

Zack'in evinin dış kapısında durmuş, nefesini kontrol etmeye, nabzını yavaşlatmaya, kusmamaya ya da kaçıp gitmeye çalışıyordu.

Ama ne kusabilir, ne de kaçıp gidebilirdi. Kusamazdı çünkü bu pis ve küçültücü bir şeydi. Ayrıca bunun için boş koridordan başka yer yoktu.

Kaçamazdı da! Çünkü bu, ne kadar heyecanlı ve gergin olduğunu gösterirdi. Üstelik şimdi burada varlığına gerçekten ihtiyaç duyulduğundan da şüphesi yoktu.

Hak edilmese de, ihtiyaç duyuluyordu.

Arkadaşları Zack'e uğraması için aylardır ısrar etmişti. Konuşması için. Onu aşikâr deliliğinden çekmek üzere bir şey yapması için.

Bu konuda oldukça yaratıcı ve bulunmaz çözümler üretmişlerdi doğrusu. Baskıları ve yolcu treni kadar uzun tavsiyeleri de eksik kalmamıştı. Onları dinlememekle Grace iyi yapmıştı... Son çarşamba günü Akıllı Örgüler buluşmasına kadar.

Jenna ve Ronnie'den, Zack'ın durumunun hiç de iyiye gitmediğini, en iyi arkadaşları Dylan ve Gage'in bile onu terk ettiğini öğrenene dek. Onların son ziyaretini özetlemişlerdi. Onların anlattığı her ayrıntı midesinin sıkışıp, kalbinin adeta olduğu yerden aşağıya inmesine neden olmuştu.

Anlattıkları adam Zack olamazdı. Ya da eskiden onun olan Zack.

Nişanlandığı adam her zaman eğlencenin başıydı. Ayak uydurması bile bazen zor olan, hayata bağlı biriydi. Ne kadar ciddi olursa olsun, buzda geçirdiği bir sakatlık bu üstün yaşam coşkusunda azalmaya yol açamazdı. Doktorların talimatlarına harfiyen uymalıydı. Hatta fazlasını yapmalıydı; iyileşmek için ne gerekiyorsa onu, bir *pelota* topu gibi geri sekmeliydi şimdi.

Oysa onun geriye dönmek yerine takoz gibi yerinden kırmıdamadığını, kendi perişanlığına duyarsız kaldığını arkadaşlarından duymak, Zack hakkındaki duygularını harekete geçirmek ve kaza sonrasındaki hissizliğinin yerine ilgi göstermek için yeterli olmuştu. Arkadaşlarının geçen hafta Dylan ve Gage'in onunla yaptıkları son görüşmeyi uzun uzun, ayrıntılarıyla kendisine anlatmalarının, Grace'in ilgisini çekmek amaçlı olduğundan kuşkusu yoktu.

Tamam, işte buradaydı. Avuçları terliyor, midesi çalkalanıyor, direnci damarlarından toksik bir atılmış gibi akıyordu.

Kapıyı vurmak için elini kaldırdı. Artık içeri girmeye, onu görmeye, belki kışına bir tekmeyle onu ayağa kaldırmaya ve azarlamaya kararlıydı. Ama elinin boğumları tam tahta kapıya değecekken, onun hâlâ yatıyor olabileceğini düşündü.

Daha sabahın sekiziydi ve hiçbir zaman sabahları iyi kalcan biri olmamıştı Zack. Dahası, şimdi gerçekten bunalımdaydı ve vaktinin çoğunu yatakta veya uyuyarak geçirmesi çok olasıydı.

Değilse bile, halen çok kötü sakatlanmış bir bacağı vardı; fizik tedavisini bile yaptırmamıştı, salak! Yani kalkıp kapıya bakacak halde olmayabilirdi.

Fazla dolu ve ağır çantasını omzundan düşürüp dizlerine koydu Grace ve karıştırmaya başladı. Ayrılmış olduklarına göre, Zack'in dairesinin anahtarı hâlâ yanında olmamalıydı, ama olduğuna emindi Grace.

Onu otelde bastığı akşam da kullanmıştı anahtarları Grace; evine gelip tüm eşyalarını paralamak için. İlk şoku atlattıktan sonra yaptıklarından hafif bir pişmanlık duymuş ve nişan yüzüğü gibi anahtarı da fırlatıp attığını söylemişti arkadaşlarına.

Atmamıştı ama. Her ihtimale karşı saklamıştı. Ne olursa olsun, eski nişanlının ne zaman saçma bir iş yapacağı, boynuzlanan kadının öfkesinin ne zaman geri gelip balkondan başka giysiler fırlatmak isteyeceği belli olmazdı.

İşte, bağırsız tek anahtar, çantasının dibinde, kendi anahtar halkasının, sakız paketinin, tiktak şekeri kutusunun, bir çift topaklanmış kâğıt mendilin altında yüzüyordu elbette. Ama tabii ki on beş dakika boyunca çantasındaki büyük parçaları boşaltıp, iç ve dış tüm gözlere baktıktan sonra ancak bulabilmişti.

Yine de sonunda elindeydi işte. Kilide soktu.

Anahtarı ve aynı anda tokmağı çevirirken, kendini içinden kapının sürgülenmemiş olmasına dua ederken buldu. Aksi halde kapıya vurarak onu – muhtemelen bir iki komşuyu da uyandırmak zorunda kalacaktı.

Ama tam da tanıdığı eski Zack gibi, şimdiki Zack de kapısını kilitleme zahmetine hiç girmemişti.

İçeri girdi ve kapıyı ardından sessizce kapattı. Perdeleri çekilmiş loş salona göz atmak için döndü. Karşı tarafta büyük pencereler vardı; perdelerle kesilmiş olsa da, sabah ışığı meşe parkeler üzerinde odanın yarısına kadar dağılıyordu.

Evin geri kalan kısmıysa ıssız ve sabahın bu saatinde olabileceğinden daha karanlıktı.

Mutfaktaki kahve makinesinden pişen taze kahve kokusu veya fokurtusu falan da gelmiyordu. Kızartıcıda ekmek yoktu. Televizyon açık değildi, banyodan da su sesi duyulmuyordu.

Zack'in yaşadığı yerde alıştığı hareketliliğe göre ürkütcek kadar sessizdi ev. Onun evinde ya televizyon ya radyo günün yirmi dört saati açık olurdu. Arkadaşları yemek, içmek, laflamak, eğlenmek üzere hep kanepesinde olur, seyrettikleri maçları yorumlarlar, hakemmiş gibi oturdukları yerden idare etmeye koyulurlardı. Bazen salonun bir tarafında futbol oynanırdı; diğer tarafında da bilgisayar oyunu.

Grace, çantasını kapının önündeki küçük rafa koydu ve gittiğinden beri nelerin değiştiğini inceleye inceleye, parmak ucunda içeri doğru ilerledi. Dev gibi bir plazma almıştı Zack, eskisinden daha büyüğünü ve çok sevdiği kupasını fırlattığında oyuk kalan o duvara asmıştı. Oyuğu önce yamadığını mı, yoksa yeni oynunağını bir şey yapmadan öylece duvara mı astığını merak etti.

Ev genel görünümüyle temizdi. Demek ki Magda, ona haftada bir iki kez geliyordu. Ama yine de etrafta giysi dağınıklığı, açık cips paketleri, boş sandviç paketleri ve kirli tabaklar vardı. Bu kadarı, onun uzun süredir meyve, sebze ya da sağlıksız gıdalar ailesinden olan bir şeyler yemediğini anlamasına yetiyordu.

Yatak odasına ilerledi Grace; üzerine çöreklenmek isteyen pişmanlığı, tereddüdü, beyninin ona yeniden yaşatmak istediği anılar stokunun sesini dinlemeden.

Kalsın, teşekkürler. Onun odasında, o yatakta olduğu günlerin anısı kesinlikle şu an düşünmek istemediği bir şeydi. Burada olduğu o son günü; spor kariyeriyle ilgili biriktirdiği fotoğraf ve gazete kupürleri dosyasını elinde yırtıp yırtıp bin

parçaya ayırırken, yalancı, adi, çapkın bir domuz olduğu için gılgıllarını fal taşı gibi açıp Zack'e küfredip durduğunu hatırlamak bile istemiyordu. En mutlu anlarından değildi belki ama, o gün, o sırada kendini acayip iyi ve rahatlamış hissetmişti.

Yatak odasının kapısı hafif aralıktı, ama hiçbir ses gelmiyordu. İterek iyice açtı kapıyı. Bir kez daha karanlık bir yer karşılamıştı onu. Perdeler bir milim bile ışığın girmemesi için iyice kapanmıştı ama yine de, Zack'in uzun bedeninin yatakta çaprazlama yattığını gördü Grace.

Yüzüstüydü. Penye boksör çamaşırı sayılmazsa, çıplaktı. Saçları uzamış, karmaşık sarı bir saman yığınına dönmüştü adeta. Sadece ayağını örten çarşaflar, etrafında dönerek toplanmıştı.

İçinde, onun cazibesine kapılma ve arzusun ona doğru akmasını hissetti Grace. Kanı ısındı. Karnında bir yere, o bildik kasılmalar girdi.

Bunu söylemek istemezdi ama onu özlemişti. Aman Tanrım, neydi birlikte bu çarşafları ısıttıkları o günler!

Sonra düşündü ki, belki de özlediği Zack değil, sadece bir erkekle olmaktı. Ayrıldıktan sonra kimseyle yatmamıştı. Sadece herhangi biriyle bile birlikte olmaya ihtiyacı olduğunu anlamak zor değildi. Kendine azgın, çekici bir aygır bulup motor yarışlarındaymış gibi son sürat kullanmalıydı onu. Herhalde Zack'in sportif sevdalarından bazıları ona da bulaşmıştı.

Gerçekten karşısına böyle fırsatlar çıkmamış da değildi. İşyerinde onu tavlamaya çalışan adamlar vardı. Grace'e göz ucuyla baktıklarını bile yakalasa kendilerini ezilmiş tosta çevirecek o iri yarı profesyonel hokey oyuncusuyla artık takılmadığına göre, evine gelmek istediklerini ima edenler gırlaydı. Onlardan birine evet deyip boş kalmasaydı, belki iyi edecekti.

Onu isteyen erkeklerin hepsi bu kadar değildi. Standartların üstünde güzel yüzü, kusursuz biçimli vücuduyla gittiği her yerde uzun, hayran bakışların hedefi olurdu. Dokuzuncu caddede parmağını bir şıklatmasıyla, bir dizi ağzı sulanan erkeği kış ortasında Erie Gölü'ne sokabilirdi istese.

Bağlanmadan yaşanan geçici cinsel birliktelikler olsun ya da parmağına yeni bir yüzük takacağı, sonsuza dek sözlerle sağlamlasacak ciddi bir ilişki olsun; bunun için karşısında hazır olacak birçok aday bulabilirdi.

Sorun şuydu ki, Zack'e tekmeyi bastığından beri bunların hiçbirine karşı ilgisi kalmamıştı. Rastgele seks ilişkileri kulağa eğlenceli gelse de ve maç bitimlerinde oyuncağı olmaya dünden hazır kim bilir kaç kulüp kızıyla onu aldatmış olan Zack'e iyi bir misilleme olacak olsa da, pek heves duymamıştı. Yeni bir ciddi ilişkiye başlamak için de acelesi yoktu. Zack'in ihanetinden sonra gözü bu konuda öyle bir korkmuştu ki, bir daha hiçbir erkeğe altı futbol sahası genişliğinden öte yaklaşacak kadar güvenmiyordu.

Ama burada olmasının nedeni, Zack'le olan sorunlarını yeniden kurcalamak ve karşı cinsle bu aralar var olmayan ilişkisinden şikâyet etmek değildi. Eski nişanlısı olan eşeğe biraz moral verecek, böylece arkadaşlarının durmadan Zack'in bacağına nasıl da bir türlü iyileşmediği, günlerini hep yatarak geçirdiğini anlatıp alakadar olmadığı için kendisini suçlamalarından kurtulacaktı.

Kapının hemen yanındaki elektrik düğmesini çevirdikten sonra yerdeki beyaz pelüş kilimlere basarak yürüdü. Balkona açılan Fransız kapıların önündeki kalın perdeleri çekti. Geçen her dakika daha da güçlenip parlayan güneş ışınları, yerden tavana kadar olan pencerelerden geçip kral boy yatağın dörtte üçünü kaplayan Zack'in üzerine düşüyordu.

Eh, umduğu kadar işe yaramamıştı bu. Eskiden, incecik bir ışık sızmasıyla bile en derin uykusundan uyanırdı Zack. Aslan gibi ağır ağır homurdanarak uyanır, ama uyanırdı sonuçta.

Yatağına yaklaşıp çevresindekileri bakışıyla tarayınca, komodinin üzerinde, açılmış ilaç şişelerini gördü. Dışarıda kalmış iki küçük hap, dibinde biraz amber sarısı içecek kalmış olan cam bardağın yanındaydılar.

Bardağı burnuna götürerek kokladı. İlaç şişesini eline aldı ve üzerindeki yazıyı okudu. Güzel! *Vicodin* ile *Jack Daniel's* birlikte tüketilmişti. Sandığından daha kötüydü demek burada durum.

Hapları şişeye geri koydu ve komodinlerin çekmecelerini, yatağın çevresini ve banyodaki ecza dolabını, başka ilaçlar – reçeteli ya da reçetesiz– var mı diye çabucak araştırdı. Sonra viski bardağını, ilaç şişesini alıp mutfağa gitti.

Çantasından cep telefonunu çıkardı, yerine *Vicodin*'i attı içine. Ronnie'nin hızlı aramada kayıtlı numarasına bastı. Üçüncü çaldırmadan sonra yanıtlamıştı arkadaşı.

"Evine geldim; haklıymışsınız," dedi Grace doğrudan. "Berbat durumda."

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu Ronnie. Fondaki seslerden işyerinde olduğu anlaşıyordu.

"Ortopedi cerrahının ismi ve telefon numarası lazım bana. Randevu alacağım. Acaba Dylan biliyor mudur?"

Arkadaşı bir an düşündü ve yanıtladı, "Ah, mutlaka. En azından hastanede Zack'le kimin ilgilendiğini biliyordur. Ya da antrenörünü arayıp Zack'in dizi için kime görüldüğünü sorabilir."

"İyi. Sen bunu halledip beni tekrar arayabilir misin? Becerirsem, bugün birilerine görünmeye ikna olabilir."

"Tamam..."

Ronnie'nin sesinden, halen meraklı olduğu hissediliyordu; Grace sıkılmış gibi gözlerini oynattı; arkadaşı soru yağmuru faslına başlamadan telefonu kapamak istedi. Bunun yerine; yüksek sesle "Ne var?" diye çıkıştı ona. "Hadi, aklında ne varsa söyle."

"Sen iyi misin? Yani, Zack seni nasıl karşıladı?"

"İyiym ben. Şu işi bir an önce halledince daha da iyi olacağım," diye soğuk bir şekilde cevapladı. "Ama sinir krizi geçirip, eşyalarını balkondan atmayı düşünmüyorum, eğer ima ettiğin buysa..."

Evet en azından şimdilik düşünmüyordu; Zack onu kovmaya kalkmadıkça. "Hâlâ yatağında ölü gibi yatıyor, geldiğimi görmedi."

Ronnie'nin, arkadaşının söylediğine bir anlam verebilmesi için iki saniye geçti. "Bir şey gerekirse arayacağına söz ver. On dakikaya kadar geliriz oraya, Jenna ile birlikte... Sanırım o da gelip yardım etmekten memnun olacaktır."

"Ah, yedek kuvvet mi demek istiyorsun?" dedi Grace; sesinde, gülümsemesine neden olan alaycı bir ifadeyle. "Bana suçluluk duygusunu yıkmadan önce bunları planmış olmalısınız. Tamam, acil durumda işaret dumanı gönderirim, söz." Ronnie kikirdedi.

Telefonu kapayıp mutfağa gitti yine. İçinde kalan içkiyi lavaboya döktükten sonra bardağı bulaşık makinesine yolladı. Mutfakta bulunabilecek başka alkol şişeleri için de küçük bir *keşfet-ve-yok et turu*'na başladı.

Açılmış viski şişesini de lavaboya boşaltıp çöp kutusuna yolladı. Buzdolabındaki biraları çıkarıp yüksekteki bir rafa, Zack'in erişemeyeceği şekilde yerleştirdi. Bunları daha temiz tüketecek arkadaşlarından birine ilk fırsatta verecekti.

Yapacaklarını tamamladıktan sonra, yatak odasına geri döndü. Artık parmak ucunda yürümüyordu. Orada olduğunu duyurmak istiyordu. Fakat anlaşılan ne kadar sesli adımlar atsa da, Zack'i ilaçlı-ı kili baygınlığından ayıltmaya yetmeyecekti. Belki bir bando yürüyüşü ve boynuz düdüğü gerekiyordu uyanması için.

"Hey," diyerek, Zack'in çıplak omzunu işaret parmağıyla dürttü.

Tanrım, ne hoş bir sırtı vardı. Dümdüz, yumuşak, beni tırmala diye bağırان bir ten.

Kaşlarını  attı. Yavaş ol kızım, diye azarladı kendini. Kötü çocukla ilgili seksi hayaller kurma bakalım. Buradaki görevi, Zack'i kendine gelmesi için biraz kam ılamaktı; uslanmaz bir şehvete dalmak üzere kendini kam ılamak değil!

"Hey, uyuyan güzel!" dedi yine, bu sefer sesini daha da yükselterek.

"Yüce Tanrım, yoksa canlı bile değil mi?" diye panikledi. Hayır, nefes alıyordu, hem de ara ara genzinden horultular bile geliyordu. Hmm, tamam. Öyleyse, *Hemşire Betty İşbaşında*'ydı.

Yatağın kıyısından eğilip göz bebeğine bakmak için göz kapaklarından birini yukarı çekti.

"Hey, Zack!" dedi, neredeyse bağırarak.

Cidden, nasıl bu kadar sağır olabilirdi. Ürktü ve göz kapaklarını bırakıp geri çekmesine neden olan kısa bir horultu çıkardı.

"Kaarlassınlığ..." dedi sonunda.

Grace'e göre "Kahrolası ne oluyor?" demek oluyordu bu galiba.

"Hiç uyanma bana sorarsan." dedi Grace, tasasız bir tonla. "İlk defa yatak odasında bana gerçek mutluluğu yaşıyorsun," dedi, acıtmak istercesine.

BİR YUMAKAŞK

Zack, açık sarı kaşlarından birini kaldırdı ya da kaldırmaya çalıştı belki de.

"Grace?"

Ağzında bir avuç un varmış gibi çıkmıştı sesi. Yine de Grace, onun kendi adını seslendirdiğini anlayabilmişti.

"Evet, ta kendisi," diye yanıtladı tüm enerjisiyle.

"Grace," deyip nefes aldı Zack. "Geri döndün."

6. Sıra

Ah. Bu da bana ders olsun, diye düşündü Zack, kafasının içi bir reggae ritmi ile zonklayıp dururken. Bir daha ağrı kesiciyle alkolü karıştırmak yok.

Bunu ilk kez yapmıştı hayatında; gecenin büyük bir bölümünü uyuyabilmeye çalışarak geçirdikten sonra...

Dizinin acısı bütün gün canına okumuştı. Doktorun yazdığı Vicodin'in bitmek bilmeyen sancıya hiçbir faydası olmamıştı. Tavsiye edilen dozun iki katını almış, bu bile yetmemişti. Bu yüzden çok eski bir bekârlar partisinden kalmış *Jack Daniels* şişesinden birkaç yudum almaya başvurmuştu.

Gerçekten iş görmüştü viski. Hatta belki gereğinden daha fazla iş görmüştü.

Dizi halen acıyordu. İyi de hep acıymıyor muydu zaten? Akşamdan kalmalığın en fena durumunu da yaşıyordu şimdi.

Ah, sorunun aslı bu da değildi. Ha-ha, tabii ki hayır. Çünkü kader veya karma ya da Yüce İsa, hayatıyla maket oyuncaklarıymış gibi oynayan her neyse kendini sıradan bir şey, değersiz bir çöpmüş gibi hissettirmekle gurur duyuyor olamazdı, hayır. Önce yedi aşamalı çöp belgelendirme testini geçmeliydi. Şimdiye kadar, altmış metrelik kanalizasyon kanalını yüzmüş,

bir futbol sahası büyüklüğünde inek pisliğini ve kirli bebek beziyle dolu bir çöplüğü geçmiş gibi hissediyordu.

Ama kesin çöküntü için dört aşama daha vardı geçirmesi gereken. Bunlardan biri, kendini pislik havuzuna atan kadının önünde gerçekten küçük düşeceği sözler zırvalamaktı.

Aziz Tanrım, bunu yüksek sesle söylememişti ya? Lütfen Tanrım, Sevgili İsa, Allah, Kutsal Yaradan, Buda ve Koca Bo, izin verin de bu zavallı, utanç verici "*Geri döndün,*" cümlesini sadece içinden söylemiş olsundu. Yarı edepsiz bir fantezi olarak başlayan kötü bir rüya olsundu; bunu hayatı boyunca yüzüne vurarak eğlenecek kişinin önünde, duyacağı yükseklikte, dudaklarından somut olarak çıkmış olmasındı lütfen...

Yine de istemeden mırıldanılan bu saçmalığın sadece kendi beyninde var olup söndüğüne dair, incecik de olsa bir umut vardı.

"*Geri döndün*"mü?... Acaba kafası hangi lanet olası rüyayla meşguldü?

Çenesi göğsüne değecek kadar başını eğdi, başından aşağı dökülün sıcak suların boynunu ve ensesinden inip sırtını dolaşmasını bekledi.

Banyo kapısından gelen ses ağır ağır kaybolan uyuşukluktan sıyırdı onu. Daha dik oturmaya çabaladı ve sabuna uzandı. Epeydir banyo yapmadığından pek iç açıcı kokmadığının farkındaydı, bu yüzden vücudunu uzun süre köpürttü durdu.

Gerçekten de dizi bombok durumdaydı. Küvete girip çıkmak bile aşırı zor oluyordu. Üstüne üstlük duşa girmeyi başardığında, doksan beşlik ihtiyarlar gibi plastik tabureye oturmak zorundaydı. Bu korkunç şeyi kullanacağına, balkonda sağanak yağış altında duş yapmayı yeğlerdi. Gerçi şimdiki hava

sıcaklıkları bunu elverişli kılmıyordu ve hava raporlarına göre en az bir ay daha yağmur beklenmiyordu.

Eğer Grace sıkıca parmaklarının ucuyla ve dirseğiyle onu dürtmüş olmasaydı, duşa girmek şöyle dursun yataktan bile kalkacağı yoktu. Grace, banyodan çıkar çıkmaz ona sıcak bir fincan kahve vereceğini söyleyerek ikna etmiş, vücudunu yanında koltuk değneği gibi destekleyip banyoya gitmesine yardım etmişti. Baştan aşağı pembe bir kadife ile sarılı olan vücudunu... Kimse pembeyi üzerinde onun kadar iyi taşıyamazdı; sıradan, kadife bir eşofmanla bile olsa. Çok çekiciydi. Eşofmanın alt parçasında, tam poposunun üstünde SULU kelimesi yazan bir baskı olması, işi daha da kolaylaştırmıyordu elbette.

Grace'in, kendisini bu halde... Sadece sakat ve hiç hoşlanmadığı, alkol ve ilaç etkisi altındayken değil; ayrıca çaresiz, muhtaç ve acınası bir halde görmüş olması... Başındaki ağrıdan, midesindeki yanmadan da kötü etkiliyordu şimdi Zack'i. Bu şekilde kendini bir erkek gibi hissedemiyordu.

Geçen haftalar boyunca ne kadar böyle hissettiği de ayrı meseleydi. Erkekler Kulübü'nden birilerinin gelip de hâlâ çalışıp çalışmadıklarını denetlemek için toplarına ve çubuğuna bir tekme atmadığına şaşıyordu.

Kapının tıklanmasıyla sıçradı ve sabun kalıbını daha da hızla bastırdı vücuduna.

"Bir sorun yok ya?" diye seslendi Grace tahta kapının ardından.

Ne harika bir manzara! Tam bir yetişkin erkek gibi; hayatının en önemli çağında, kırık kıcını ancak plastik taburede yıkayabiliyor. Ne sorun olacaktı ki?

Sorusuna cevaben, utangaç bir humılamadan ötesini söyleyemedi Zack. Yine de Grace'in bunu duyduğu belliydi çünkü

arkasından, "Pekâlâ, bir şey istersen söyle. Çıkınca kahven hazır," diye bağırmıştı.

Kahve sözü –ve muhtemelen bir veya iki aspirin– hızlanmaya teşvik etmişti onu. Sabunlanmayı bitirdi sonunda; kendini zorlukla itip duş başlığını aldı ve durulanmak için tekrar oturdu. Bu seferki hareketini rekor bir hızda tamamladı. Sonra musluğu kapamak için uzandı.

Grace'in kolay erişim için klozet üstüne bıraktığı kalın beyaz havluyla önce saçını ovaladı, sonra vücudunu kurulamaya başladı. Göğsünü tamamlayamadan ikinci bir tıklama daha geldi kapıdan ve kapı süzülerek, usulca açıldı.

"Suyu kapattığını duydum da, tutunmak istersin dedim," diye bir açıklama yapıyordu Grace. İşine öyle geldiği için, dikkatini Zack'in yüzüne yoğunlaştırıyordu. Eğer birbirlerinin yerinde olsalardı aynı iradeyi o Grace'e karşı gösteremezdi halbuki. Eğer o küvette oturuyor olsaydı, sadece tatlı poposunu örten bir havlu içinde görseydi, yüzünden başka her tarafına bakardı herhalde ve tahrik olmak için, havlunun altını hayal etmeye çalışırdı.

Havlunun altında ne olduğunu elbette biliyordu, tıpkı onun kalçasının üstünde şimdi tuttuğunun altında ne olduğunu Grace'in de pekâlâ bildiği gibi. Düşünceleri pek de iyi bir yöne gitmiyordu doğrusu. Onu çıplak hayal etmek, birlikte giyinik veya soyunukken yaptıklarını hatırlamak, şu an gitmeye ihtiyacı olmayan bir ormanın içine tek yönlü biletle dalmak gibiydi.

Tam dikilmişken, saklayacak havludan başka şey olmaması ne kadar kötüyse, kaçırılmayacak bir fırsat da doğurmuş oluyordu ama eski nişanlısının karşısındayken uyarılmış olmak, çubuğunu bala batırıp ayıların içine dalmak kadar tehlikeli bir şeydi şu an.

Ee hayır, teşekkürler. Böyle bir komediye ve küçülmeye gerek yoktu değil mi?

"Devam et, yardım ediyorum sana," diyerek bir adım daha yaklaştı Grace.

Zack'in içindeki *Bob Barker*'a* benzeyen şovmen, karşısında "En utanılan anlardan konuşuyorduk değil mi?" diye yüksek sesle bağırıyordu sanki o an.

Gene de, taburenin ekseninde döndü Zack. Grace, hiçbir şey demeden kollarından tutup kalkmasına yardım ederken, sakat bacağını dikkatlice kaldırdı ve ağırlığını sağlam bacağına verdi.

Havlu yere düşüverdi bu sırada. Grace de almak için eğildi ve kendi elleriyle tekrar beline doladı. Zack'in eli hâlâ sıkıca onun omuzlarına dayalıyken, havluyu ucundan kıvrıp düğümledi. Bu kısa süren çıplaklığından ve tek başına yapabileceği hareketlerde bile onu desteklemek durumunda kalmaktan hiç rahatsız olmamışa benziyordu.

Maalesef, kendisi için aynı şeyleri söyleyemezdi Zack. Bu talihsiz kaza, banyo faslı ve tüm yaşadıkları onu bir hayli huzursuz etmişti. Evinden çıkmak için yardıma ihtiyaç duyması, gazete ve dergilerin baş sayfalarına 'Kariyerine devam edebilecek mi, yoksa Cleveland'ın Howard Hughes'u** mu olacak?' şeklinde kurgular içeren fotoğraflı haberlerinin basılması...

Howard Hughes yakıştırması, başta fena bir şöhretmiş gibi gelmemiştir aslında Zack'e. Şeye kadar, eh... Bugün sabah sekiz on beşte kapı çalınana kadar. Eski nişanlısının banyoya

* 2007'e dek yarışma programı sunmuş Amerikalı sunucu-şovmen, hayvan hakları savunucusu.

** Dünyanın en büyük servetlerinden birine sahip olmuş, ABD'li işadamı, havacı, film yönetmeni, film yapımcısıydı. Obsesif kompulsif bozukluğu yüzünden çevresindekiler ile sürekli sosyal ilişkilerde sorunlar yaşadığı ve münzevi bir hayatı tercih ettiği bilinmektedir. (Çev.)

BİR YUMAK AŞK

taşınmasına ve hayalarını yıkamasına yardım etmesi, eksantrik bir münzevi olmanın tüm çekiciliğini söndürmüştü.

“Tıraş da olabilirsin,” dedi Grace birden. Ona kapalı klozeti gösterip oturmasını işaret etti. Zack işaret eden parmağına baktı bir süre, ama olduğu yerden kıılmadı. Sağına devrik, ayakta durmaya çalışıyordu.

Dediğini yapmadığını gören Grace, elleriyle saçını karıştırdı. Gözlerinde bir soru belirdi. “Neden?”

“Sanmıyorum,” dedi Zack, kasılmış ve tutuk haliyle. “Kış şimdi. Sakallar beni sıcak tutuyor.”

Grace’in dudakları önce büzüldü, sonra bir tarafı yukarı çevrilip gülümsemeye dönüştü. “Sorun ne? Elimde bir ustura varken boğazına kadar yaklaşmamdan korkar mısın yoksa?”

Buna Zack de dayanamayıp güldü. “Elinde bir yün yumağından sert bir şey olduğu sürece her yerde korkarım senden.”

Bunu der demez, sessiz bir küfretti içinden. Örgü atıfları, herhalde yapacağı zekice şeylerden biri değildi. Eğer küçük hobisini sır olarak saklamak istiyorsa... Ve özellikle de *ondan* saklamak istiyorsa.

Sarı kaşlardan biri mavi gözünün üzerinde yükseldi yine. “Masum bir yün çilesiyle ne zararlar verebileceğimi tahmin bile edemezsin!” dedi öldürücü bir güven içinde.

Ah, bundan hiç kuşkusu yoktu. Louisville marka beyzbol sopasıyla, bir makasla, yanan bir tanecik kibritle ve en tehlikeli silahı olan keskin diliyle daha önceden ne marifetler ortaya koyduğunu biliyordu Zack.

“Ama tıraş bıçağını kötü emeller için kullanmayacağıma söz veriyorum. Hem sana zarar vermek için gelmiş olsaydım, evvela yıkanmana yardım eder miydim?” Sağ kaşının inmesiyle, soldaki aynı derecede bir alayla havalandı. “Niyetim bu olsaydı, bunu sen daha uyuyorken yapardım.”

Koluna ve göğsüne bastırarak oturtmak istediği yere doğru manevra yaptırdı Zack'e. Dediğini yapacaktı, kaçıışı yoktu.

"Ben girdiğimde ölü gibi yatıyordun," dedi, ihtiyacı olan malzemeleri bulmak için banyonun içinde dönerken. Neyin nerede olduğunu biliyordu çünkü orada yaşamıştı; en azından bazı zamanlar...

Tıraş köpüğü kutusunu sallarken, "Seni uyandırmak epeyi zor oldu," diye devam etti. Tetiğe basıp avucuna biraz köpük sıktı. Sonra bunu adamın yüzüne yaymaya başladı. Yanaklarına, çenesine, dudak üstüne. Zack başını arkaya düşürüp gözlerini kapattı. Grace'in elindeki tıraş bıçağını, bu kadar keskin bir şeyi şahdamarının yakınında tuttuğunu görmek istemiyormuş gibiydi.

Oysa gerçek şuydu ki, Grace'in bu halleri acayip zevklendirmişti onu. O veya başka bir kadın tarafından dokunulmayalı aylar, hatta neredeyse koca bir yıl olmuştu. Grace gittiğinden beri en insani teması, arkadaşlarının maçtaki popo şaplaqları ya da maçı kazandıklarında kasklar, destekli formalar içinde tüm takım toplaşıp sarmaş dolaş olmalarından ibaret kalmıştı. Ah, tabii bir de sakatlığını takiben cerrahların orasını burasını kesip biçmesi, doktorların egzersizleri uygulaması ve sırtını sıvazlamaları.

Ama nazik dokunuşlar, hisli okşayışlarla derisinin altında hissettiği o çalkantiya gelince... Son zamanlarda bu konuda solo takılıyordu.

Grace'e ondan beri hiçbir kadınla birlikte olmadığını söylese tepkisi ne olurdu acaba? Herhalde gözlerini süzüp hiç zarif olmayan sert bir homurtu çıkarırdı. Nişanlıyken başka bir kadınla birlikte olmadığına inanmamıştı ki, şimdi ayrılarken olmadığına nasıl inanacaktı!

Ama doğruydı. İncecik metal bıçaklar çenesinde gezinip onu huylandırırken, tabii Grace'in parmaklarının yumuşacık

bastırışlarıyla birlikte, kanının ısınıp hızla güneydeki taraflarına doğru akmasının nedeni buydu.

“Buraya beni yastıkla boğmaya ya da boğazımı kesmeye gelmediysen neden geldin?”

Bu soruyu duyunca Grace, hakikaten yanağına uzun bir çizik atsam mı? diye geçirdi. Ama kendini sıkıp “Arkadaşların senin için endişe ediyordu da ondan,” dedi sadece; hatta tatlılıkla.

Zack de şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak, “Bu yüzden seni mi gönderdiler?” diye sordu, ancak sadece mırıltıyla. Çünkü şimdi Grace’in bıçaklı eli tam üst dudağındaydı.

Bu, tavukları teftiş etmek için kümese tilki sokmaya; serçe yumurtalarına göz atması için yılanı yuvaya yollamaya; uyuyor mu diye bakmak için bir genç kızın odasına Kâbus Freddy’yi göndermeye benzemiyor mu, diye düşünüyordu Zack.

“Son bir umut olarak. Söylediklerine göre, kıcını şu daireden dışarı çıkarman için yapabilecekleri her şeyi yapmışlar. Ama seni beyin sarsıntısından korumuş olan bu kalın kafa kemiğın, içine biraz anlayışın girmesini de zorlaştırıyor,” dedi ve bıçağı lavabonun kenarına vurup köpük yığınının temizledi. “Benim seninle daha kolay başa çıkacağımı düşünmüşler... Belki ben, seni kendine acımdan kurtarmaktansa, daha çok, fiziksel hasarla yola getirmeyi tercih edeceğimdendir.”

Bu konuda ona tamamen katılıyordu. Grace’in eşyalarını harap ettiğı zamanda, o sinir krizi esnasında kendisinin de aynı şehirde olmamasının Tanrı’nın bir lütfu olduğunu düşünüyordu.

O hırgürlü haftayı hatırına getirince, arkadaşlarının içinde olduğu moral bozukluğundan çıkarması için onu yollamış olmalarına şaşmamak imkânsızdı. Neyse ki gözkapakları inikti ve Grace bu düşüncesini fark etmedi. Kendini henüz

affettirememişken ve Grace'in elinde bir ustura varken, onun damarına basmak zekice değildi.

"Sen bir duş ve tıraşla işi halledeceğini sandın öyle mi?" diye sordu Zack.

Bıçağın lavaboya vurulma sesini duydu yine, sonra akan suyu. Bir saniye içinde de sıcak ıslak bir şey yüzünü kaplamıştı.

Gözlerini açınca, Grace'in yüzüne bakmakta olduğunu ve yeni tıraş edilmiş yanaklarına hafif vuruşlarla köpük kalıntı-larını sildiğini gördü.

"Temizlik sadece başlangıç," dedi Grace. Küçük el bezini lavaboya atıp ecza dolabını açtı; kahverengi Sexy Men after shave şişesini çıkardı. Şişeyi görünce nedense kasları gerildi Zack'in.

İlk tanıştıklarında, sıradan, hatta ucuz bir tıraş kolonyası kullanıyordu. Bütün süpermarketlerde bulunabilenlerden. Özellikle kullandığı bir marka bile yoktu; indirimde giren hangisiyse ya da hangisinin kutusu dikkatini çektiyse alır giderdi. Brut, Aspen, Old Spice ve tabii Aqua Velva. Ona kalırsa hepsi hemen hemen aynı kokuyordu.

Sonra Grace'le tanıştı. Hayır, sadece tanışmadı; ona sırlıklı-lam âşık oldu. Grace, kullandığı kolonya markasının ona yakış-madığını söyleyince –galiba o aralar Stetson ve Old English'i karıştırarak kullanıyordu – ve kendisi için başka bir şey beğenip alacağını söyleyince çok mutlu olmuştu. Vay canına, eğer istiyorsa, hamur bir kukla gibi her yerini değiştirmesine mü-saade ederdi. İsterse elbiselerini o seçsin; ayakkabılarını, par-fümünü. Saç şekliyle oynasın, gayet memnundu halinden...

Onun seçtiklerini beğeniyordu, zevkinden hoşlanıyordu. Grace, alıp getirene kadar bir sürü ürünün varlığından bile haberi yoktu. Eğer onu yağmur ormanı gibi, çam kozalakları gibi veya okyanus esintisi gibi kokutmak hoşuna gidiyorsa

hiç itiraz etmezdi. Angel Ice, Davidoff Cool Water, Chrome denendi. Sonra, ismine uyumlu olarak yatakta yeni bir pozisyon keşfettikleriyle ilgili arkadaşlarının alaylarına neden olan Dirty English. Bunlardan başka bir de Euphoria ve birkaçı daha. Aralarından hiçbirini çok farklı bulmamıştı, isimlerini bile yarım yamalak öğrenebilmişti.

Son olarak, Grace en beğendiği ikisini elemeye bırakmıştı: Fahrenheit ve Sexy Men. Doğrusunu itiraf etmek gerekirse Fahrenheit ismi ona Sexy Men'den daha adam gibi gelmişti; ama sonuçta Grace'e en çok zevk veren neyse, o da ona evet derdi.

Grace avucuna birkaç damla döktü ve Zack'in yanaklarına götürmeden önce ellerini birbirine sürtüp ovaladı. Birliktelerken yaptığı gibi. Her tıraş oluşunda değil de, bazen.

Şekerimsi misk kokusu burnunu gıcıklayarak bir sürü anıyı gözünde canlandırdı Zack'in; hepsinin de merkezinde Grace vardı ve çoğu da sevişmelerinin etrafında yoğunlaşıyordu. Banyoda birkaç defa sevişmişlerdi, tam şu tezgâhın önünde.

Eğer havlusunun altında küçük bir piramit oluşsun, seks düşkününü veya abaza olduğunu ve karşısında berberlik yapan bir kadın gördüğünde –köpeğini kaçırın, arabasını neredeyse hurdaya çeviren kadın olsa da– hemen dikilsin, onunla tekrar birlikte olmak istediğini sansın istemiyorsa bunları düşünmesi yersizdi.

Çenesini ve yumruklarını sıkarak kendine gelmeye zorlandı. *Koca kafanı işe ver ve küçüğünü eski nişanlından çek!*

"Bunlar sadece başlangıç demekle ne kastediyorsun?" dedi, dalgınlığından çıkıp, Grace'in söylediği son sözün ayırına vararak.

"Bu evin içinde kendi kendine hapsolup, doktorların emirlerini görmezden gelerek yeterince gün geçirdin."

Kaşlarını çatı. "Bunun seninle ne ilgisi olabilir ki?"

"Hiçbir ilgisi. Artık olamaz," dedi Grace önemsemezce. Ondan bir adım uzaklaşıp lavaboda after shave'e bulaşık elini yıkadı. Sonra da onu biraz adama çevirmek için kullandığı tıraş takımlarını yerlerine koydu.

"Arkadaşların, eğer seni kendinden kurtarmayı denemezsem, gerçekten hasta, uyuz, eve kapalı pis birine dönüşeceğini ya da Triscuit'in sert kenarıyla kendini keseceğini düşünmüşler sanırım." Başını çevirmeden, ona göz ucuyla baktı. Mavi gözleri sıradan bir endişeden de fazlasıyla parlıyordu. "Böyle planlar kurmuştun değil mi?"

"Atıştırmalık bisküviyle intihar etmek mi? Ajandama not etmemiştim, hayır," dedi Zack gülererek. "Senin ne yapmanı bekliyorlar? Neşeli mizacınla gelip hayatımı gökkuşağı ve lolipoplarla mı doldurmanı mı?"

Grace kıkırdadı. En azından, geçen yazki hırçınlıkların, sert eleştirilerin ardından, Grace'in yanındayken her şeye rağmen biraz mizaha izin verebildiğini kanıtlıyordu bu.

"Sayılmaz. Daha çok, göz kapaklarını raptiyeleyip pijamalarını yakmamı istiyorlardır. Ama sanırım her yolu denemeye hazır olacak kadar umutsuzlar. Ya da ben seni kırbaçla hizaya getirirken, başka fikirler üretecekler."

"Kırbaç yok," dedi Zack yılgın ifadesiyle. "Birlikteyken istememişim öyle bir şeyi, şimdi de istemiyorum."

Grace, bir kalçasını kaldırıp tezgâha koyarak mırıldandı: "Bilmiyorum. Hayatta yeterince zevk almış biri olarak söylüyorum, her şeyin eğlenceli bir yönünü bulmak senin elinde."

Sonra lavabodan kendini iterek çok hoş bir şeyin beklen-tisindeymiş gibi ellerini çırpı. "Ama benimle savaşıacak güçte değilsin. İnsafıma kalmış durumdasın."

Uzanarak dudaklarını Zack'in kulağına yaklaştırdı. Yanakları birbirine değiyor, ılık nefesi tüylerinde dolaşıyordu.

Gerildi, omurgasından yükselerek tüm vücuduna yayılmak isteyen titremeyi durdurmak istedi.

"Kork benden..." diye fısıldadı Grace, "Gerçekten kork."

Sonra da, şimdi üstü kapalı bir tehdit savurmamış gibi doğrulup ekledi: "Gel bakalım. Dışarı çıkmadan önce giyinip kahvaltı etmenin vakti geldi."

"Dışarı çıkmadan mı?" diye sordu, Grace kolunu omzunun üstüne alıp, onu bir çocuk ya da bir sakat gibi yukarı kaldırıırken... Veya bir çuval çürük patates gibi!

"Nereye gidecekmisiz?"

"Ortopedistinle randevun vardı sanırım."

Yatağa vardıklarında onu çevirip oturttu.

"Sanmıyorum," diye bağırdı.

"Ben sanıyorum."

Gardırobunu ve çekmecelerini bir süre karıştırıp yatağın üzerine Zack'in giyeceği bir şeyler bıraktı.

"Bu tartışılacak bir şey değil Zack," dedi en taviz vermez tonuyla. Elleri belinde, dimdik durmuş bakıyordu.

"Eğer başına bir abajur indirip saçından sürükleyerek götürmem gerekse de gideceksin oraya. Şimdi ister kendin büyük bir insan gibi giyinip hazır olursun; ister koca bir bebek gibi davranıp işi bana bırakırsın. Tercih senin. Ama şunu bil ki, eğer sürükleyerek götürmek zorunda kalırsam, oraya buraya çarpılmaktan suratın sabaha travestilerinkine döner ve basına o halinle birçok pozunu verebileceğimi garanti ederim."

Grace, geri gidip dolabın önünde gezinmeye başladı. "Eflatun bir büstiyer, file çoraplar, uzun siyah bir Catherine Zeta-Jones peruğu düşünüyorum aslında ama..."

Sonra ona dönüp, elindeki eski bir çift Nike'ı gösterdi. Rockets'lerin renginde, kırmızı-mavi olduğu için bu takım Zack'in en sevdiklerindendi.

HEIDI BETTS

“Bu nasıl olur?” diye sordu Zack’e doğru dönerek. “Koca adam gibi pabucunu kendin mi giyersin, yoksa çıkıp mini deri eteğin altına uyacak otuz sekiz numara platformlardan bir tanesini bulmamı mı istersin?”

7. Sıra

Orada fazla kalmayı tasarlamamıştı Grace. Zack'e uğrayıp nasıl olduğuna bakmayı kabul ettiğinde niyeti yalnızca buydu: uğrayıp bakmak ve çıkıp gitmek.

Onun yanında olmaktan ne kadar zevk aldığını unutmuştu; aklının bir gerisinde çöküp kalan ihanet zannı ve öfkenin varlığında bile, onun yanında olmanın ne kadar huzur verici olduğunu...

Kullanacağı bıçağı ve köpüğü Zack'in eline verip oradan hızlıca çıkıp gitmek yerine, yüzünü kendi eliyle tıraş etmiş olmak kesinlikle bir hataydı. Belki o günkü hatalarının ilki ya da en büyüğü değildi ama ne olursa olsun hataydı. Gerçekten de fazlasıyla yakınlaşma gerektiren bir hareketti; özeline bulaşmaktı. Birlikte oldukları zamanlardan çokça anıyı uyardırmıştı zihninde. Ona dokunmaktan hoşlandığı, sonsuza dek birlikte mutlu yaşayacaklarını düşündüğü güzel zamanlardan.

Zack hazırlanınca evden çıkmışlar ve doktor randevusuna gitmişlerdi. Grace'in ilk fırsatta onun yanından ayrılma planı suya düşmüştü. Doktor, Zack'in son zamanlardaki tembelliğinin sakat dizine daha da çok zarar vermediğini; ama faydasının da dokunmadığını düşünüyordu. Fizik tedavisi çok

geride kalmıştı ve ona gereken tempoyu kazandırmak haftalarını, belki aylarını alacaktı. Yoğun bir çalışma gerektiriyordu tedavi. Körelmeyi durdurmak, bağ dokusunu güçlendirmek gerekiyordu.

Operatör doktor, Grace'e Zack'in evinde yapabileceği – ve Grace'in de yardımcı olacağı– idman hareketlerinin tarifiyle dolu bir yığın kâğıt verdi. Sekreteri de, yakınlarda bulunan bir rehabilitasyon merkezinde devam edeceği bir fizik tedavi programı hazırladı. Grace, Zack'in bunun bir seansını bile ak satmadığını denetlemek için söz verdi sekretere.

Belliydi ki bu tavsiyelerin hepsi Zack'e yalnızken de bir bir açıklanmıştı ve yapması istenmişti. Bunlara uyacağına bu sefer de pek inanmıyorlardı. Yine de bu kez yanında Grace'in olması, Zack'e güvenme şanslarını artırmıştı.

Birkaç hemşire, akvaryumdaki balıkları seyrederek gibi gözlerini dikmiş onları seyreliyordu ve çıkar çıkmaz dedikoduya başlayacaklarından Grace'in hiç şüphesi yoktu.

Yoksa Zack Muhteşem Bacak Hoolihan ve İnanılmaz Grace Fisher yeniden birlikte olmaya mı başlamışlar? Acaba gerçekten onu aldatmış mı? Peki Grace onu affetmiş mi?

Eğer şimdi şu ıvır zıvırlarla uğraşmak zorunda olmasaydı, kafasını on-on beş dakika boyunca duvarlara vurarak Neden, neden, neden? Nasıl, nasıl oluyor da bu işlerin içinde buluyorum kendimi? diye sızlanıp dururdu Grace.

Ama nedenini ve nasıldığını biliyordu öyle değil mi? Kelek yapmaya meraklı, üçkâğıtçı, onu kurtların önüne atmaktan vicdan azabı duymayacak iki arkadaşı vardı da ondan.

Komodinde duran telefonu aldı, çekmecelerinden külot, sutyen, çorap, bluz ve eşofman altı çıkarıp bunları bir eliyle küçük seyahat çantasına doldururken, bir eliyle de Ronnie'nin

numarasını çevirdi. Çağrıyla telesekreter yanıtladı ancak bunun planlarını bozmasına müsaade etmedi ve konuştu.

“Hey Ronnie, benim, Grace. Sadece randevunun iyi geçtiğini söylemek istedim. Terapide kat etmesi gereken epey bir mesafe var ama doktoru iyimser. Tabii birilerinin tüm seanslarına gittiğini ve evdeki idmanlarına devam ettiğini sürekli takip etmesi gerekecek. Bu şanslı kişinin kim olduğunu sanıyorsun? İyi bildin: ben! Yani sana bir teşekkür edeyim diye aradım.” Söзlerini, tepeden bakan bir tavır ve alayla söylüyordu Grace. “Beni bunlara bulaştırdığın için. Eğer sonunda Zack’i öldürmek zorunda kalırsam, senden kefaletimi ödeyip beni kurtarmanı bekleyeceğimi bilmiş ol. Eğer Zack beni öldürürse de, cenazemde ağlamayı rica ediyorum. Hem de çok ağlamayı. Mendili burnunda nasıl tutacağını, hıçkırıktan boğulacak kadar nasıl ağlanacağını, vicdan azabının sonucu akıl yitiminin neye benzeyeceğini daha sonra ayrıntılarıyla anlatırım, olur mu?”

Bunu söyleyip telefonu kapadı ve Jenna’nın numarasına saldırdı. Yine telesekreter çıkmıştı. Diğerinin benzeri bir mesajı da mesaj kutusuna bıraktıktan sonra, banyodan temizlik malzemelerini toplamaya girişti.

Bu badireyle uğraşırken en iyi dostları olarak gördüğü iki kişinin de ulaşamaz olmasını bilmek de ayrı güzeldi! Bundan sonra içlerinden biri bir şeye ihtiyaç duyacağı zaman – mesela böbrek nakline... Tamam o kadar değil, ama en azından havaalanına ulaştırılmaya– bunu hatırlatacaktı kendine. Ona kalırsa Jenna ve Ronnie kendilerini affettirmedikçe ve hayatını bir kâbusa benzemekten az çok kurtaracak bir yol bulmadıkça; arabası da, böbrekleri de işe yaramayacak kadar harap olacaktı.

Gelecek birkaç gün için lazım olabilecek her şeyi toparladığına emin olunca, telefonunu şarja koydu ve salona geçti.

Muffin, kanepede boylu boyunca yatıyor, hafif hafif horluyor ve sağ yanağının altında küçük boy pizza çapında ıslak bir leke taşıyordu.

"Hey, Muffin! Buraya gel tatlım."

Kahverengi-beyaz koca Saint Bernard önce bir kulağını havaya dikti, sonra yavaşça başını kaldırdı. Grace, kalçasına doğru bir şaplak atınca oturur duruma getirdi kendini ve kocaman ön patilerini haliya indirip arka bacaklarını da minderlerden kaydırarak peşinden ona doğru gitti.

Zavallı Muffin'in yetmiş kiloya yakın bir kas kütlesi vardı ama bunun hiçbir gramında enerjiden eser yoktu. Grace bazen büyük bir puf minder alıp köşeye monte ederse, onun da Zack'in köpeğiyle, *eski köpeğiyle* aynı oranda canlılık göstereceğini düşünüyordu. Ama bir puf minder yüzünü yalayamaz, soğuk kış geceleri onu ısıtamaz ya da yemek istemediği, tabağında kalmış artıkları silip süpüremezdi.

"İyi çocuk." Göz göze gelene kadar eğildi ve Muffin'in boynuna sarılıp kürklü yanağını öptü. Bu jestine karşılık o da kulağını ıslak bir yalamayla sıyırdı.

Grace, gıdıklanıp güldü ve eliyle hemen küpelerini kontrol etti. Öğütülmüş hububatlar ve artık yemekler Muffin'in yemekten hoşlandığı tek şey değildi ve Saint Bernard'ın dışkılarında iki karatlık elmas taşlar aramak eğlenceli olmamasının yanında iğrenç de olurdu. *Iykk.*

"Gezmeye gidiyoruz bebeğim," diyerek yürüyen kürk ve yağ tulumunu bilgilendirdi. "Ama umutlarını fazla yükseltme; parka ya da göl kenarına gitmiyoruz."

En sevdiği iki mekândı bunlar Muffin'in. Birini genellikle oynayabileceği ya da korkutacağı başka köpekler de olduğu için, diğerini de kendini balık yerine koymaktan hoşlandığı

ve sudan çıktıktan sonra Erie Gölü'nün yarısı kadar suyu, silkelenerek kıyıya boşaltmaktan zevk aldığı için.

Muffin'le ilgili bir kuralı, zor yoldan öğrenmişti bir gün Grace: Asla ıslak bir Saint Bernard'a iki metreden fazla yaklaşma! Pis kotlar ve tişörtler; ayakkabılar ve ceketler, üzerlerinde köpek dişi yırtığı olup olmamasına göre çamaşır makinesine ya da çöp sepetine yollanırdı yoksa.

Açık pembe bir köpek kazağı bulup Muffin'in başından geçirirken, "Yine de orayı hatırlayacaksın," diyerek devam etti Grace. Bu kazağı kendisi örmüştü ve çeşitli renklerde birkaçını daha. Çünkü Cleveland'ın sert kışı başka hiçbir yerde yoktu ve küçük güzel oğlunun üşütmesini istememişti.

Saint Bernard'ların soğuk iklim köpekleri olduğunu pek umursamamıştı bunu yaparken. Hani şu, üç metre kar içinde kaybolan gezginleri bulabilen ve boyunlarındaki minyatür boy fiçılarla onlara brendi ikram eden cinslerden söz ediyoruz. Bu tarz yiğitlikler başkalarının köpekleri için iyi olabilirdi, ama onunki için değil.

"Kaldır," dedi şimdi ona, Muffin söz dinleyerek sağ ön patisini yükseltti ve muhteşem kazağına uyum sağlayan dört adet el örgüsü patiklerden birini giydirmesine izin verdi.

"Çünkü babanın evine gidiyoruz tatlım," dedi kalan üç patisini giydirirken. "Yine de seni fazla umutlandırmak istemem. Onu sevmende, onunla oynamanda, göbeğini okşatmanda bir mahzur yok; ama temelli kalmaya gitmiyoruz, bu yüzden ona fazla alışayım deme. Sırf baban doktora kendisi gidip bacağına tedavi ettiremeyen koca, şişko bir aptal olduğu için gidiyoruz oraya. Yani ona yemek yapıp evini falan tertipleyeceğiz ve ayağa kalkabilene kadar onun... Kıcını toplamasına yardım edeceğiz, tamam mı?"

Ve ardından köpeğin boynuna, üzerinde parlak yalancı elmaslar kullanılarak süslü bir yazıyla ismi işlenmiş olan iki

santim kalınlığındaki tasmayı bağladı. "Bu konuda bana yardım edeceksin değil mi? Değil mi ha koca adam?"

Cevaben, yüzünü boydan boya ıslak bir patika şeklinde süpürecek olan dilini uzatıp yaladı Muffin. Bir yıl önce böylesi bir şey onu huylandırır, tüylerini ürpertirdi. Bu iğrenç, salyalı köpek yüzünden Zack'e bağırır, banyoya koşar, yüzünü temizler ve makyajını düzeltirdi.

Şimdiyse... Şey, biraz köpekçik tükürüğünden bir şey olmazdı ve yol yol bulaşmış bir rimel, *divametre*'sinin sayacını etkilemiyordu artık. Daha önemli şeylere aklını yoruyordu. Bu salyanın kaynağına karşı duyduğu derin ve eksilmeyen bir sevgisi vardı.

"Tamam," dedi ayağa kalkarak. "Hazır mısınız?"

Muffin kuyruğunu salladı. Hazırdan öte, gitmeye can atıyordu. Kışın ortasında bile gezintiye çıkmaya bayılırdı. En çok da Grace eşofmanlarını giyip onunla koşacağı zaman.

Ne yazık ki, bugün koşamayacaklardı. Eğer Zack tekrar birlikte yaşamalarının ilk on dakikasında onu sinir edip, bağırıp çağırarak apartmandan dışarı fırlamazlarsa, hayır. O zaman elbette sadece köpeğiyle koşuya çıkmış olmayacak, aynı zamanda en yakın kavşakta kendini bir otobüsün önüne atmak üzere yarışıyor olacaktı.

Siyah pati izi desenli turkuaz ipini Muffin'in tasmaına taktı ve kemik rengi yün kabanını giyip seyahat çantasını eline aldı.

"Hadi bakalım, gidelim."

Zack, giriş kapısının anahtarla açılma sesini duyduğunda, bacağına kahve masasına uzatmış, kamburunu çıkararak oturduğu kanepede Afgan yünü yamalarından birini örüyordu. Bir yandan da *Tek Hayat* dizisini izliyordu.

Önce kapıda kimin olabileceğini düşünerek donakaldı. Sonra hatırladı ki, güpegündüz izinsiz içeri dalmak isteyen her kim olursa olsun, kendisini örgü örerken bulsun istemezdi. Bunun için şişlerini ve ipini kanepenin yastıklarının arasına soktu. Grace birkaç saat önce çıkıp onu kendi haline bıraktığından beri tek yaptığı buymuş gibi, kollarını göğsünde bağladı ve çenesini öne eğerek televizyon izleme pozisyonuna geçmeden önce, hepsinin iyice gizlendiğinden emin olmaya çalıştı. Bir saniye sonra, kapı kuvvetlice açıldı ve çevreyi uzaktan taran görüşü, bir anda pembe-kahve-beyaz renklerle kaplandı. Zack, daha doğru görebilmek için başını çevirince bu alacalılığın kahve-beyaz kısmının üzerine doğru atıldığını fark etti. Bu kısım havladı ve kendini üstüne tamamen devirmeden önce, inanamayarak ona "Bruiser" diyebileceği sadece bir saniye bulabildi. Tam göğsüne bastırılan yetmiş kilo ağırlık şu sakat halinde pek de iyi gelmiyordu ama etkiyi savuşturmak için sakat bacağını döndürmesi bile yüzünü cıvık öpücükleriyle yıkamasına değerdi. Tanrım, bu acayip yaratığı nasıl da özlemişti! Kürkünü karıştırarak onu severken fazla salya içinde kalmamaya çalışıyordu.

Ama özlememiş gibi davranmayı seçti Zack. Grace'in Bruiser'la birlikte çekip giderek köpeğini geri vermemesini pek de umursamamış gibi yaptı. Eh tabii, mama verip yürüyüşe çıkarmak zorunda olacağı, ona muhtaç bir köpeğin olması rahatlık; kendi âlemine daleceği bol bol vakti kalacaktı.

Yalnızca âlem yapacak kadar sağlam kalmayı başaramamıştı, o kadar. Dizini yürüyemez duruma getirmiş ve dizi karakterlerinden başka arkadaşlık edecek kimse olmadan evinde yirmi dört saat çakılı kalmaya mahkûm olmuştu.

Geçen ay içinde biraz da olsa bir köpeğin sıcak dostluğuna ihtiyacı olmuştu.

"Bruiser," dedi yine. "Seni görmek ne güzel."

Bruiser tekrar havladı, etrafında döndü ve Zack'in yanındaki mindere oturdu. Kuyruğu ritmik olarak sallanıp deri kanepeye çarpıyordu.

Zack, elini tüylerinin içinden gezdirince köpeğinin büyük, aslan gibi, *erkek* köpeğinin süslü püslü, pembe bir şey giydiğini, bir de parıl parıl pırlanta taşlarla kaplı bir tasma taktığını gördü. Ulu Tanrım! Ayaklarındaki bu pembe şeyler de çorap mıydı yoksa?

"Üzerindeki bu zırlıklar da ne böyle?" diye kendi erkeksi zevklerine saldırmış duygusuyla bağırarak sordu.

"Bu onun pembe kazak-patik takımı. Beğendin mi?"

Zack, kanepenin arkasına doğru bakmak için boynunu geriye verdi. Grace mutfak girişinin orada duruyordu; elleri gevşekçe kalçasının üzerindeyken, boyalı dudaklarına masum bir gülücük yayılmıştı.

Başka zaman olsaydı, sabahki eşofman takımını muhteşem vücudunu tam doğru yerlerden saran düşük belli kot pantolon, açık yeşil penye bluzla değiştirdiğiyle ilgilenirdi. Başka bir zaman. Ama şu an, önemsemediği tek şey...

"Pembe bunlar, Tanrı aşkına!"

"Ne olmuş? Benim en sevdiğim renk. O da seviyor bunları. Hem kışın onu sıcak tutuyorlar."

Grace, bir çift bez torbayı arkasındaki tezgâha bıraktı ve içindekileri boşaltmaya başladı. Sebze-meyveleri gördü Zack. Grace hepsini buzdolabına yerleştiriyordu; sağlıklı yiyecekler, meyve suyu, muz, salatalıklar.

Harika.

"O bir Saint Bernard. Kışın sıcak tutulmaya ihtiyacı yok. Onun görevi kışın *başkalarını* sıcak tutmak."

Grace üst mutfak dolaplarından birine bir paket kraker atarken başını sallayınca dağınık sarı saçları yanlarına savruldu.

Bu hareketiyle bluzu yukarı çekilmişti; ortaya çıkan soluk ve çıplak teninden çekici bir şerit Zack'in gözlerinden kaçmadı. Bir an için boğazı kurudu ve gözleri Grace'in göbeğinin etrafına kilitlendi.

"Böyle tatlı bir çocuk için son derece barbar bir düşünce," diyerek ona karşı çıktı Grace. "Ayrıca buzlanma yüzünden yollara dökülen tuz ve kumlar, hayvanların ayak tabanları için çok kötü. Yakıyor ve kesikler oluşturuyorlar, çok zararlı. Muffin gezmeciklere çıkacak diye canının yanmasını istemezsin değil mi?"

Grace'in parmak ucundan alçalıp yere basmasıyla bluzu tekrar belini kapatınca, Zack'in beyni de doğru düzgün işlemeye başladı. Ne söylediğini tekrar etti kafasında, gözlerini kırıştırdı. Bir kez, tekrar bir kez daha.

En çok nereye takıldığını anlamaya çalışıyordu. Eskiden Bruiser için hiçbir ince kelime kullanmazken şimdi tatlı çocuk demesine mi, ona yanlışlıkla Muffin demesine mi, yoksa gezmeciklerden bahsetmesine mi?

Hiçbiri tanıdığı Grace'e ait gibi durmuyordu. Bu durumun kendini ilgilendiren kısmının ne olduğunu çözmeye çalışarak, Grace'in kelimelerini içinden defalarca tekrar ederken buldu kendini.

Zack boynu tutulmadan önce başını tekrar önüne çevirdi. Bruiser da başını onun baldırlarına yasladı ve sarkık üst dudaklarını havalandıran bir nefes verdi.

Başını okşarken, en önemlisinden en önemsizine doğru hatalarını sıralamaya kararlıydı Zack. "Öncelikle, onun adı Bruiser, Muffin değil," diye seslendi omzunun üstünden.

"İkincisi, ben onunlayken ve onu yürüyüşe çıkarırken, ayakları ve başka her yeri gayet iyi durumdaydı," diye ekledi. Saygın bir Saint Bernard sahibinin asla gezmecik diye bir

laf kullanmayacağını anımsatmak için yürüyüş kelimesine özellikle vurgu yaptı.

“Üçüncüsü, acaba kaçırdığım olay nedir? Köpeğimden nefret ederdin!”

Mutfaktan içeri gelerek kanepeyi Zack’e en uzak tarafından dolaşıp Bruiser’ın uzun, yayılmış kürklerinin diğer tarafına oturdu Grace. Elleri hiç düşünmeden köpeğin en yakın patisine gitti ve pembe patiklerden birini çıkarttı.

“Öncelikle,” dedi, diğer patiğe uzanırken, “ Adı Bruiser *idi*. Artık Muffin. İkincisi, kışın gezmeciklere çıkardıktan sonra tıbbi müdahale uyarısı vermemiş olması, senin onun ayaklarına yeterli özeni gösterdiğin anlamına gelmiyor. Zımparaya dönmüş derisini düzeltmek için kaç çeşit nemlendirici bakım kremi kullandığımızdan haberin var mı?”

Dört patik de çıkarılmış ve kahve masasının üstünde toplanmıştı. Şimdi de Bruiser’ın belinden geçen düğmeleri çözüp tavşanağzı pambesi kazağını üzerinden çıkarıyordu.

Kendi örgülerinde henüz denemediği bir şeydi bu Zack’in: ilikler! Belki bir örnek bulmalı ve Bruiser için kendi köpek kazağını yapmalıydı; onu eşcinsele çevirmeyecek bir renkte olacak bir kazak. Belki yeşil, siyah ya da gri. Ya da Rockets’ın kırmızı-mavisi. Evet, işte bu erkek gibi bir köpek süveteri olurdu gerçekten.

Kız işi pembe kazağı katlayıp daha da kız işi patiklerin yanına bıraktıktan sonra Grace, arkasına yaslanıp sol elinin uzun, manikürlü parmaklarını Bruiser’ın kahverengi kalın kürküne götürdü. Tüylerinin elbisesine yapışmasına bile aldırmıyor gibiydi; yaklaşık bir yıl önce bundan gerçekten nefret ederdi halbuki.

“Ve üçüncüsü,” diyerek sözüne devam etti, “Muffin’den asla nefret etmiyordum, sadece onu iyi tanıımıyordum. Şimdi

ne kadar iyi kalpli bir çocuk olduğunu biliyorum. Bütün bunlar bitince onu geri alacağın fikrine kapılayım deme sakın..." Elini havada salladı. "Yani bu yaşananlar demek istiyorum, her neyse işte. Senin gerçekten ve daha çabuk iyileşmen için buradayım, ama sonra eve döneceğim ve köpeğimi de beraber götüreceğim."

"Benim köpeğim o," diye misillemede bulundu Zack. "Sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Daha biz tanışmamışken benimdi o. Sahiplenme belgeleri bile bende. Sen iki arada bir derede onu benden *çaldın* ve bu yüzden kışını bir hücreye tıkamak üzere polisi çağırmadığım için şanslısın."

Grace'in, o sırada horlamakta olan Saint Bernard'ın üzerinden bakan gözleri kısılmıştı ve köpeğin kalın kürkü arasındaki elinin gayriihtiyari sıkılıp yumruk halini aldığı Zack'in dikkatinden kaçmadı.

"Gerçekten karakola gitmek istiyor musun Zack?" diye alçak sesle sordu.

Tecrübelerinden, alçak sesin aldatıcı olduğunu öğrenmişti Zack. Fırtınadan önceki sessizlik gibiydi, bu yüzden eğer yanlış cevabı verirse, yani evet, oraya gitmek istediğini söylese... O zaman hayatının en büyük savaşlarından birine hazır olması gerektiğini biliyordu.

Ve işin aslı, oraya gitmeyi istemiyordu. Eski sadakatsizlik tartışmasını tekrar eşelemek istemiyordu. Grace'den daha fazla suçlama işitmek ya da inkâr etmek üzere nefesini tüketmek istemiyordu. Neye inanırsa inansın, bu saatten sonra fikrini değiştirmeyecekti. Konuyu kapamak en iyisiydi, en azından şimdilik.

Daha zamanı vardı. İstese bile kalkıp köpeğiyle birlikte kaçacak halde değildi Zack. Dizi böylesine paramparçayken.

Ama Grace bir süre daha burada olacaksa, Bruiser da yanında olacak demekti. O zaman demek ki, kendi haince ve hileli köpek kaçırma planını hazırlayabilirdi. Belki Dylan ve Gage'i de suç ortağı olarak kullanırdı.

"Hayır, istemiyorum," dedi Grace'e, içinden, köpeğini bir daha kaptırmamak üzere nasıl geri alacağını olası senaryolarını düşünmesine rağmen.

Bir saniyeliğine, Grace onun yüzüne baktı. Acaba bir kavga mı bekliyordu, ona mı hazırlanıyordu, diye düşündü Zack. Bu hevesini biraz olsun kursağında bırakmış olmaksızın memnun oldu.

Derin bir nefes alıp başını hafifçe salladı Grace. "İyi. Öyleyse akşam yemeği için ne istediğini söylemeye ne dersin?"

"Pizza," dedi hemen, hiç düşünmeye bile girişmeden.

Grace burnunu çekti. "Uzun zamandır sadece pizzayla hayatta kalmış ve başka tür çöpleri de çeşni yapmışsın gibi bir his içindeyim. Şimdi sağlık kazanma vakti. Muffin'le manava uğrayıp sana gerçekten yararlı olacak şeyler almıştık."

Bruiser'dan -Tanrım, ona Muffin demesine gıcık oluyordun- bakışını çevirip kanepeden kalktı Grace. "Hafif hafif başlayacağız tabii. Bünyenin değişimden şoka girmesini falan istemem."

Esprisine sadece kendisi güldü, Grace ise zorla sırtıttı. *Ha ha, aman ne komik der gibi.*

"Somon ve kuşkonmaz, kulağına nasıl geliyor?"

Düşündü bir an; yo aslında, kötü geliyor sayılmazdı. Deniz ürünlerine bayılıyordu ne de olsa, yalnızca onları hazırlamak için fazla tembeldi. Ve son zamanlarda kendine düzgün bir yemek değil, bir kâse tahıl gevreği bile hazırlamamıştı.

Reddetmek istemediğinden, omzunu kaldırıp yumuşak bir sesle yanıtladı, "Fena değil."

Grace başını eğip, pantolonunun beline ulaşana dek bluzunu aşağı çekti ve mutfığa doğru gitti.

Bu seferki gidişinde, Zack arkasından bakmak için boyundaki kasılmayı göze aldı. Elinde değildi; erkekti sonuçta. Ve Grace önden de arkadan da hep güzeldi.

Grace, görüş alanından kaybolup, yemek hazırlığını belli eden şangırtılı seslerini duyunca önüne döndü. Televizyon hâlâ açıktı, ancak Grace'le restleşmeleri sırasında *Tek Hayat* bitmiş, *General Hospital* başlamıştı.

Kahretsin. Grace geldiğinde neyi seyrettiğine dikkat etmiş miydi acaba? Etmediğini umuyordu. Ama olsun, sadece kanalları zapladığını ve o sırada geldiğini rahatça iddia edebilirdi, değil mi?

Kumandayı alıp ESPN'i çevirdi. Çok ilgi duymadığı bir otomobil yarışı vardı ama en azından sesleri, Port Charles melodramından daha maço geliyordu kulağa.

Kucağına yatmış Bruiser belli belirsiz yön değiştirdi ve burnunu çekti. Zack hayvanın boyun tüyleriyle oynamaya devam ederken eğilip baktı.

Saint Bernard'ın kulağına eğilip fısıltıyla "Ne dersin oğlum?" diye sordu. "Sence onun biraz kalmasına müsaade edelim mi?"

Bruiser burnunu seğirten derin bir nefes alınca göğsü de kabardı. Zack de bir nefes alınca, ızgara balığın ve başka nefis kokuların izini duydu. Karnı guruldadı ve gerçek bir yemeğe ne kadar muhtaç kaldığını fark etti.

Hem mutfakta güzel bir kadının ona yemek hazırlıyor olması hiç gurur kırıcı değildi. Eski kaçık nişanlısı da olsa, Grace'i lavabodan tezgâha, oradan fırına gidip gelip ince parmaklarıyla patatesleri soyar, sebzeleri dilimlerken, dudaklarını

HEIDI BETTS

aralayıp kendi kendini oyaladığı bir melodi söylerken hayal edebiliyordu.

“Evet,” dedi, köpek son sorusunu yanıtlamış ve aynı fikirdelermiş gibi. “Ama sadece yemek bitene kadar; sonra durumu tekrar değerlendiririz.”

8. Sıra

Pazartesi günü, ızgara balık ve sarmısaklı, tereyağı soslu kuşkonmaz filizi yemişlerdi.

Salı ve çarşamba etli güveç; yanında havuç, soğan ve sevdiği bebek patatesler vardı.

Perşembe, hafta sonuna da yeten ve tüm İtalyanları kışkanlıktan ağlatabilecek bir lazanya yapmıştı.

Grace ona hafta boyunca inanılmaz, başka dünyadan gelmiş gibi, dört dörtlük yemekler sunmuştu. Zack, halinden oldukça memnundu.

Her sabah kargalarla aynı saatte uyanıp giyinmek ve Brui-ser/Muffin'i yürüyüşe çıkarmak... Daha doğrusu, Zack'in sakat bacağı maden arama çubuğu gibi önünden dimdik uzanmışken, onu tekerlekli sandalyesiyle iten Grace ve köpek yürüyorlardı diyelim. Çünkü açık havanın ona iyi geleceğinde ısrar etmişti Zack ve eğer Grace onunla gün boyu bu kadar ilgilenip iş yaptıktan, yorulduktan sonra sabah *gezmecek* - hâlâ ağızındaki tüm öğütücü dişlerini gıcırdatıyordu bu kelime - için erken kalkabiliyorsa, o da kalkabilmeli ve eşlik etmeliydi.

Hayatını berbat eden, daha bir yıl önce, yanına bir daha yaklaşırsa onu hadım edeceğini söyleyen bir kadından bekleyeceği şeyler değildi bunlar.

Gün geçmiyordu ki şu veya bu nedenle tıp merkezinde bir randevuya gitmesinler... Onu haftada üç kere fizik tedaviye götürüyordu, aralarda da doktor kontrollerine.

Sonuncusu ama en az diğerleri kadar önemli olanı ise günde iki kere Grace'den yumruk yiyor olmasıydı. Normalde, güzel bir kadının ona dokunması için her halükârda can atardı Zack. Ama Grace açıkça belli etmişti ki; Zack'i tekrar yürütmek amacıyla idman sırasında ona dokunmak zorunda kalıyordu ve bundan zevk alması söz konusu değildi.

Grace'in ona karşı nazik olduğu da söylenemezdi. Pantolonunu çıkarıp yatağa uzanmasını söyledikten sonra -çoğu erkeğin mutlulukla kabul edeceği bir çağrı- yatağın yanına geliyor ve... Zack'in bacağına çalıştırmaya başlıyordu; yukarı aşağı, sağa sola, öne arkaya.

Ah, bir de yardım ettiğini iddia etmiyor muydu! Yaptığı her şeyin doktor tarafından önerildiğini ve verdikleri fotokopilerde yazıldığını söylemişti ona. Ne var ki o şekillere iyice bir baktığından beri ona inanmak konusunda pek emin değildi Zack.

Ama gerçek şuydu ki, artık kendini daha iyi hissediyordu.

Her gün yemekte ona boca ettiği gıdalara bakınca kilo verme ihtimalinin olmadığını düşünüyordu. Ama doktorların dediğine göre çoktan bir kilo kadar vermeyi başarmıştı. Herhalde brokoli ve Doritos arasındaki kalori farkından olmalıydı. Yine de, Doritos'u tercih ederdi.

İlk fizik tedavi ziyaretinden ve Hemşire *Dişli Grace* ile olan ilk ev egzersizi turundan sonra fena durumda olduğundan, sadece geceyi atlatmak için, iki kat ağır kesici alacaktı.

Üç dört gündür hiç ilaca ihtiyaç duymamıştı oysa. Dizi eskiden olduğu kadar katı değildi, daha fazla hareket kabiliyeti kazanmıştı. Gittikçe tekerlekli sandalyeye daha az ihtiyaç duyuyordu. Doktorlar yakında ona koltuk değneği verebileceklerini bile söylüyorlardı.

Böylece şimdi, arkadaşlarının endişesine kulak asmamış ve iyiyim diyerek, kimseye –ne onlara, ne doktorlara, ne Rockets'dakilere– ihtiyacı olmadığı restini çektiği için belki de biraz yanıldığını düşünmeye başlamıştı. Grace'in hayatına geri geldiği haftanın sonunda, uzun, çok uzun zamandır olmadığı kadar iyi hisseder olmuştu.

Bunun duygusal ilişkisiyle ilgili ne anlama geldiğinden emin değildi. Her ne kadar Grace'in otel odasına gelip yatakta o kadını bulunca çekip gitmesinden bu yana Zack'in hayatı zorlaşmış olsa da, gerçekten bunu atatabileceğini, hayatına onsuz devam edebileceğini düşünmüştü. Sevdği kadının ona güvenmediği, olanı bir de ondan dinleyecek kadar bile sevmeyi sonucuna varmıştı.

Hem sonra, bu olumlu hisleri Grace kaynaklı bile olmayabilirdi. Moralini yükselterek bedeninin iyileşmesine yardımcı olan Bruiser'ın varlığı da olabilirdi.

Kot pantolonuyla kaplı uyluğunun üstünde sürekli salya akıtan kahverengi tüy torbasına baktı: Grace'in dışarı her çıktıklarında ona taktığı, Muffin yazılı komik, taşlı tasmaya. Çok ama çok seviyordu bu köpeği ve Grace bir kez daha onu alıp gitmeden, korsanlar gibi kendi tarafına kaçıracağı bir yol düşünmekteydi.

"Acıktın mı?" diye seslendi mutfaktan Grace; köpeği sahiplenme hakkındaki gizli düşüncelerini anlamış gibi.

Beş yıldızlı restoran yemekleri gibi bir menü hayal ederken keyifle, "Yiyebilirim," diye yanıtladı Zack.

İki dakika sonra, Grace dirseğinin ardında belirdi. Hatlarını hayal etmeye gerek bırakmayan siyah bir tayt giymişti bugün. Üstündeki ayçiçeği sarısı bluzunun bir omzu açıktı ve dikkat çekici bir göğüs çatalından çok daha fazlasını gösteriyordu. Hiçbir şey bilmeseydi, onu ayartmak için vücudunu göz önüne serdiğine yemin ederdi Zack.

Kanepenin kolundan dolanıp şişkin minderlerden birine çökmeden önce ona bir kayık tabak içindeki işlenmemiş tahıl çubuklarını uzattı Grace. Zack ise, sevimsiz, yeşil sebze çubuklarına, oynayan solucanlarmış gibi iğrenerek baktı.

Tahıl? Ödüllü şefler gibi yemek yapabiliyorken öğlen yemeği fikri *tahıl çubukları* mıydı?

"Cipsimiz var mı?" diye sordu, kuru tabağı on beş santim uzağında tutarak.

"Organik pazardan aldığım fırınlanmış pancar ve turp cipsi var," dedi Grace, tahıl çubuklarından birini alarak.

Tuhaf tuhaf baktı Zack. İncecik yeşil çubuklar gözüne o kadar da kötü görünmedi nedense.

"Kumanda nerede?" diye sordu. "Daha iyi bir program olmalı."

Evet, *Yol Gösteren Işık* vardı şu an, ama Grace'in gelişinden beri olayları takip edememişti. Yerine, yarım saatlik komedi dizileri ve *Kim 500 Bin İster, Kan Davası* gibi eski şovların tekrarlarına bakmayı tercih etmişti.

Grace, ortalığı arayıp kumandayı Bruiser'ın sağırsı ve onun uyluğu arasında buldu nihayet. Orada olduğunu Zack biliyordu ama *Anlaşalım mı* yarışmasının 1967'den kalan bölümü yerine ne açacağını hiç bilmediğinden susmuştu.

Alete uzanırken Grace'in parmakları bacağına tırmaladı ve bununla birlikte bir elektrik dalgası tüm bedenini kuşattı. Gövdesinin alt tarafında, kaburgalarına ve her yanına uzun

ama kesik titreşimler göndererek karnı ve kasıklarının orada bir yerde durdu dalga.

Zack, dikkatli davranıp, büyüyen burun deliklerinden nefesini vererek ona doğru bakmamaya çalıştı ve uyarılışını belli etmemek için elinden geleni yaptı. Bilinçli olan bir tepki değildi hem. Grace'den tamamen bağımsız, yarım yıldır kimseyle yatmadığı gerçeği ile ilgiliydi tamamen. Aslında bu süre ona on yıl gibi gelmeye başlamıştı.

Zack'in pantolonunun fermuar kısmının altında süregiden çarpıntıdan habersiz, kanalları geziyordu Grace.

"Ah, bu filmi çok severim," dedi ve avucuyla biraz daha çubuk alıp iyice rahat edene kadar oturduğu köşede kımıldandı durdu.

Çıplak ayaklarını kalçalarının yanına çekmişti, kumandayı kanepenin koluna koydu, onun erişemeyeceği yere; bir eliyle de Bruiser'ın başını okşamaya devam etti. Gözleri ekrana dikilmiş, işlenmemiş sebze çubuklarını çiğniyordu zevkle.

Zack'in neye baktıklarını anlaması için bir dakika geçmesi gerekti, fakat sonra buna homurdanarak, "Hadi ama," dedi. "Bunu izlettirmeyeceksin bana, değil mi?"

O ise omuz silkti. Çıplak, porselen tenli omzunu. "Neden olmasın?"

Bu omuzun eğimi ve dolgun, hoppa göğsünün çıkışı ağzını sulandırmak üzere olabilirdi Zack'in ama yine de zihninin konu dışına çıkmasına izin vermedi.

"Kadınlara hitap eden, fazla duygusal bir şey de ondan."

"Bu eğlenceli bir romantik komedi," diyerek düzeltti onu. "Julia Roberts ve Hugh Grant. Bundan daha iyi ne olabilir?"

"Tekme atan bir Chuck Norris. Görevi tehlike olan bir Tom Cruise. Hatta uzak bir ülkede macera peşindeki kahraman Harrison Ford."

Grace kikirdedi, ama yine başını sallayarak, "Sağ ol, ama ben Notting Hill'de ısrar ediyorum," dedi.

Zack gözlerini oynattı ve uzun, üzüntülü bir iç çekti. "Ne seyredeceğimize neden sen karar veriyormuşsun?"

Bu bile bir cevapmış gibi, "Çünkü," dedi ona dönüp bilmişçe diklenerek. Sonra başını çevirip bir tarafa eğerek kirpiklerini kırptırdı. Yumuşakça ve kelimeleri uzatıp aralarında bekleyerek devam etti, "Ben, erkeğin yanında oturan ve ona fikrinin beş para değerinin olmadığını söyleyen bir kıyım."

Bir saniye için bu acayip esprisine gülmesi mi, kötü Julia Roberts taklidine ağlaması mı, yoksa kendi seyir zevkine hiç değeri vermediği için üzülmeye mi gerektiğini bilemeden öylece baktı Zack.

Ve sonunda eğlenmesi gerektiğine karar verdi çünkü üstü şekerle kaplı bir drajeye benziyordu bu kadın. "Sahnenin içine etmekle kalmayıp film repliklerini de birbirine karıştırdığının farkındasın herhalde?"

Yine omzunu silkti Grace, bluzunun sarı ipeksi kumaşı bir iki santim daha kolundan aşağı kaydı... Tabii göğüslerinden de. Zack'in bakışları bu ayrıntıyı izledi bir an. Dikkatinin onun vücuduna kaydığını belli etmeden yüzüne odaklamak istedi.

"Olsun, olayın özünü anladın ama değil mi?" dedi bir parça çubuk ısırıp çiğnemeye başlamadan. "Şimdi Notting Hill'i seyredeceğiz. Sonra, ben akşam yemeğini hazırlarken ne istersen onu seyrete."

İnci gibi beyaz dişleri sebze çubuğunun ucundan belirdi ve gördüğü en kocaman nispet yapma sırtışına dönüştü. "İstersen pembe dizilerini!"

Bruiser'ın sırtındaki eli bir an donakaldı Zack'in, kalbi ağzına çıkacak gibi oldu.

"Ne?" diye neredeyse haykırdı.

Grace başını arkaya atıp dalgalı saçlarını savurarak bir kahkaha attı. "Bu hikâyelere ne zaman dadandın Muhteşem Bacak? Senin gibi güçlü, sert bir hokey oyuncusunun ilgile-neceği şeylere pek benzemiyorlar da."

Zack'in nabızı şakaklarında dakikada bir mil hızla atıyordu. Seçeneklerini düşündü. Sağırı oynamak, inkâr etmek... Ya da itiraf etmek. Bir an ne yapacağını bilemedi Zack ama inkâr etmek daha da suçlu duruma düşmeye dönüşebilirdi sonuçta ve sonradan daha çok uğraştırırdı. İtirafı seçti.

"Bunu nasıl anladın?" diye alçak sesle sordu.

Gülmesini hiç kesmeden yanıtladı Grace. "DVR cihazın onlarla dolu, televizyon rehberinde de üzerlerini daire içine almışsın. Ayrıca dün girdiğimde SoapNet açıktı. İzlerini takip etmek zor olmadı yani Kolombo."

"Kahretsin," diye mırıldandı kendi kendine, ama Grace bunu duyunca yeni bir kahkaha koyuverdi.

"İnanamıyorum," diye, nefesini tutarak mırıldandı o da. "Kocaman, yaramaz Zack Hoolihan gündüz kuşağı bağımlısı olmuş. Eğer hiç tanımasam, senin yavaş yavaş kıza dönüştüğünü söylerdim." Acımasız mavi gözlerini üzerine çevirmişti; tatlı dille alay ediyordu resmen. "Bir kıza dönüşmüyorsun değil mi Zackary?"

"Havana koyayım." Basit ve çocukça bir cevap olduğunun farkındaydı Zack ama onları durduramadan dökülüvermişti kelimeler.

Grace, sinirlenip saldıracağına, sadece sırttı ve yanıtladı. "Biraz zor."

Bu, Zack'in kaşlarının daha da derin buruşmasına neden oldu. Kanepeye gömülüp, kollarını göğsünde birleştirirken dilini ısırtıyor, daha kabasını söyleyip söylememeyi düşünüyordu.

"Ah, asma suratını," dedi Grace, bacaklarını indirip Bruiser'ın üzerinden uzanıp koluna bir yumruk attı. "Kimseye söylemem. Yani, tabii beni çok kızdıracak bir şey yapmazsan."

Gözlerini ona doğru döndürdü şimdi Zack. "Ah, ne güzel. Çünkü seni gıcık etmek o kadar zor ki, rahatsız edici ya da saçma bulduğun bir şey yapmam asla söz konusu olmaz!"

Bir kalp atışı boyunca ikisi de ciddi durmayı başardı. Sonra bakışları buluştu. Zack kendi yüz ifadesini bilemiyordu ama Grace'in gözleri fırıl fırıl olmuş, dudakları da gülmesini tutmaya çalışarak kasılmıştı. Birden Zack başını salladı ve ikisi birden kahkaha attı.

Zavalı hassas Bruiser için fazlasıyla gürültülü oldukları belliydi. Köpek başını kaldırıp ikisine de hüzünlü gözlerle baktıktan sonra kanepeden inip uyuyacak başka bir yer bulmaya gitti.

Herhalde yatağının tam ortasına gidiyor, diye düşündü Zack muzipçe. Yatağın köşesine her zaman kendi devasa Rockets yatak örtüsünü koyuyor olsa da, köpek Zack gelmeden önce yatağın tam merkezine çıkmaktan zevk alırdı. Böylece Zack geceleyin yatağa sığışp, her zamanki gibi birazcık rahat bir pozisyon sağlayabilmek için kıvranıp durmak zorunda kalırdı.

Acaba geçen hafta, daha ufak olan misafir yatağını kullanan Grace de aynı sorunu yaşamış mıydı, diye merak etti. Yoksa artık yatacak daha yumuşak başka yerleri olan Bruiser ona müsamaha mı gösteriyordu?

Artık yetmiş kiloluk Saint Bernard tarafından boşaltılmış olan geniş bölüme rahatça yayılmak için baktığında, Grace uzanmış, uçları somon pembesi rengindeki çıplak ayağı Zack'in sol baldırının neredeyse birkaç santimetre yakınına ulaşmıştı.

"Evet, pembe diziler neden ilgini çekti bakalım?" diye sordu.

İkisi de gizli eğlencesine yüksek sesle güldüklerinden artık savunma gereği duymayarak omuzlarını kaldırdı Zack ve "Ne bileyim, kendiliğinden olan bir şey. Bütün gün evdeydim, televizyonda hemen hemen başka bir şey olmuyordu. Sonra öylesine konularına göz atmaya başladım."

"En çok hangisini seviyorsun?"

Aklında hâlâ intikam duygusu olabilen bir eski nişanlıya bu kadarını da söyleyip söylememekten emin değildi.

Ama dedikleri gibi, battı balık yan giderdi. Ve ihtimallere göre zaten hangisi olduğunu anlamıştı Grace. Tahmin etmek için dvrdeki kayıtlara bir kez daha bakması yeterdi.

"*Bütün Çocuklarım ve Tek Hayat'ı* seviyorum. Ama *Yol Gösteren Işık* favorim sanırım."

"Benim de!" diye bağırdı Grace, bir avucuyla dizine vurarak.

Zack, "Bekle bir dakika," dedi. Geriye yaslandı. Şaşkındı. Ona bakarken gözlerini kıstı. "*Yol Gösteren Işık'ı* mı izliyorsun?"

O da mı pembe dizileri izliyordu? O kadar uzun zaman nişanlı kalmalarına rağmen bunu nasıl bilmiyordu?

"Aslında..." diye başını kaşdı Grace, ağzı kendini hiç önemsemeyen mütevazı bir tavırla büküldü. "Artık değil. Program çok vaktimi alıyor. Ama soyunma odamda küçük bir televizyon var ve ne zaman orada olsam belli saatte belli kanalı açtığımı itiraf edebilirim."

Zack ellerini kullanarak bacağını kahve masasından kaldırıp dikkatlice yere koydu ve kanepedeki oturuş pozisyonunu düzeltti. Dizi halen tam bükülemiyordu ve duruş açısı gerçekten acayipti ama bir hafta önceki o felaket halinden iyiydi.

"Sanırım bir sırrımı öğrendiğin için şimdi senin hakkında daha iyi hissediyorum," dedi gülerek. "Özellikle de ben seninkilerden birini öğrendiğimden beri."

"Bunu başıma kakıp, idmanlarını hafifletmezsem başkalarına açıklamakla mı tehdit edeceksin?"

"Eminim pembe dizi izleyen bir kadının utanç damgası yeme riski erkeğinki kadar değildir."

Grace'in yüzü biraz rahatladı. "Doğru. Ve bu duyulursa dizilerden birinden konuk oyuncu olarak teklif bile alabilirim."

Başını çevirmeden, ona doğru meraklı bir bakışı attı Zack. İzlemek için o kadar yaygaraya girdiği filmi kaçırdığından haberi var mı ya da bunu umursuyor mu acaba, diye soruyordu içinden.

"Yani kariyerini gündüz kuşağı dizileriyle mi sürdüreceksin?"

Burnunu büktü. "Hayır, hiç sanmam. Kendimi bir oyuncu olarak düşünemiyorum. Birileriyle oturup evindeymişsin gibi sohbet etmek, ezber yapmaktan ve başka kişiğe bürünmekten daha kolay."

"Ve yedi katlı düğün pastası yapmak, 76 model Mustang'ın karbüratörünü tamir etmek, tavan üflecini telle kaplamak da öyle, değil mi?" diye ekledi Zack, *İnanılmaz Grace*'de yaptığı bir dizi gösteriyi hatırlatarak.

"Aman işte," dedi Grace bunların hepsi önemsiz şeylermiş gibi. "Bunları yapmak, sadece söylenen komutları uygulamak demek. Sette bana ne yapacağımı söyleyen, gösteren ve bir şey yaparken iyi görünmemi sağlayan birçok insan var. Ayrıca şov canlı değil; eğer bozarsam, çekimi her zaman baştan alabiliriz."

Baştan almalar harikaydı. Sadece bunun gerçek hayatta da stüdyodaki gibi kolaylıkla uygulanabilmesini isterdi Zack. 'Kes!' diye bağırmayı ve bir konuşmaya ya da olaya baştan

başlamayı gerektirecek birden fazla durum olmuştu hayatında, çoğu da yakın geçmişteydi ve Grace ile ilgiliydi.

Grace'in yayın başarılarını bu kadar kolay hafife alması tuhaf gelmişti Zack'e. Acaba daha alçakgönüllü bir insan mı olmuştu, yoksa yaptığı şovların çoğunun ne kadar inanılmaz olduğunu fark etmiyor muydu? Üstelik Zack biliyordu ki, İnanılmaz Grace'de yer alan gösterilerin ve program bölümlerinin birçoğunun fikir babası da Grace'di.

Çıkarlarken ve nişanlıyken, akşam yemeklerinde aklına gelen fikirleri not almak için etrafta kalem kâğıt aradığı çok olmuştu Grace'in. Ya da oluşturmaya çalıştığı konseptin detaylarını, yazar ve yapımcılarına anlatmadan önce ilk seyirci deneği olarak Zack'i kullandığı.

İşin gerçeği, Zack her zaman onun çok zeki olduğunu düşünmüştü. Hem güzel, hem akıllıydı. Grace onunla olduğu için, eski sıradan bir sporcuyla evlenip hayatının kalan kısmını onunla geçirmeyi planladığı için kendisini şanslı bir piç olarak görmüştü hep Zack.

Şimdi ise, bu durumunu nasıl olup da mahvedebildiğini soruyordu kendine sürekli. Ah evet, ayrılışlarının hangi teknik sebeplere dayandığını biliyordu. Ama Grace'in ve medyanın abarttığı kurguları değil, gerçeği bilmesine rağmen yanlış düzeltmenin neden elinden gelmediğini anlamıyordu.

Başlangıçta, üzüntüden geceleri gözüne uyku girmemişti Zack'in. Bu durumun üstesinden gelmesi, Grace'in yanından çekip gittiğini ve artık hiç gelmeyeceğini kabullenmesi çok uzun sürmüştü.

Sonraki aşama ise, bir daha onun kadar zeki, seksi ve kendisine uyan başka bir kadın bulamayacağını anlamaktı.

Başka bir kadın bulamayacak değildi. Kahretsin, eğer istese haftanın her gecesi başka bir bebek olurdu yatağında. Kendilerini nasıl da önüne attıklarını Tanrı da bilirdi.

İdmanlardan sonra, çocuklarla dışarı çıktıklarında, sadece yolda yürürken bile. Yine de en iyisi maçlardan sonrasıydı. İster kendi sahalarında, ister deplasmanda oynasınlar; ister kazansınlar ister kaybetmiş olsunlar, maçın heyecanı ve ateşi, kızları hep harekete geçirirdi. Neredeyse sürüyle çevrelerine gelirlerdi. Bazen Rockets taraftarı olmayanları bile, karşı takımın oyuncusunu tavlama ile övünmenin zevkini yaşamak isterdi.

Ve G.Ö. –Grace’den önce– hemen hemen her teklifi kabul etmemesi için hiçbir nedeni yoktu. Kanı kaynayan heteroseksüel hiçbir erkek göğsüne dayanan bir çift doksanlık memeye ve çıplak bir popoya hayır demez. Özellikle de o oynak kızlar o popoları karşısındaki adama kendisini bir rock yıldızı ya da Tanrı’yımsı gibi hissettirerek sallıyorsa. Gerçekten mest ediciydi.

Her şekilden, her bedenden, her muhitten kadın kendilerini önüne atmıştı. Zack’e ise yakalamaktan zevk almak düşmüştü.

Ama sonra Grace’le karşılaştı. Pek iyi anlarından birinde değildi tanıştıklarında. Tribüne fırlayan ve Grace’in kafasına gelen paka vuran kişiydi. Sonra, maç bitince bağış için oynamaya başlamışlardı. Zack, buzda kayıp özür dilemek için Grace’e doğru gelmişti ama tam önünde düşmüştü bu kez.

İkisi de bir ton tuğlanın altında kalmış gibiydi. Başı dönüp yere serilen Zack ve hareketsiz kalan Grace. Büyüleyen mavi gözlerini açmış ve şaşkınlıkla Zack’e bakmıştı; bir saniye sonra ikisi de kıçlarını yırtarcasına gülmüştü.

İşte “onunla tanıştığımız gün” diye başlayan o hikâyelerden biriydi ona göre; tam çocuklarına, torunlarına anlatabilecekleri cinsten. Babanızın ya da büyükbabanızın nasıl da tam manasıyla annenizin ya da büyükannenizin ayağını yerden kestiğinin öyküsü.

Şimdi ona bakınca, kafasını pakla şişirdiği o günküyle aynı şirinlikte –ve evet, aynı seksilikte– hâlâ ayaklarının yerden kesilmiş olmasını isterdi.

Ama, *köpeğin duası kabul olsaydı...* Değil mi?

En azından kendi köpeği yanına geri gelmişti. Sonsuza dek değil gerçi, yani onu ele geçirip Grace'in ilgisi kaybolana kadar saklamak üzere bir yol bulamazsa. Ama şu durumda biraz bir şey, hiçbir şeyden iyiydi.

Ve Grace ona bu yoğunlukta bakmaya devam ederse, düşünemeyeceği kadar kısa zaman içinde buza yeniden çıkabilirdi. Belki bu sezonun play-offlarında? Yo, pek olası değil. Ama gelecek sezon için umut vardı hiç şüphesiz.

İşin ironik yanıysa, onu kesmek, bölmek, hadım etmek isteyen kadının başında durup, içinde iyileşme ve buza geri dönme isteğini doğurmasıydı.

Grace'in bu kadarını önceden hayal edip etmediğini düşündü. Ve bir hafta içinde hayatını ya da erkekliğini tehdiye kalkışmamış olmasını.

Yoksa burada, yanında kalmayı arkadaşlarını bu işten uzak tutmanın ve sağlığını tekrar kazandıktan sonra arabasıyla çiğneyip öldürmenin en kolay yolu (çünkü tekerlekli sandalyesindeyken saldırmak Grace için gerçek bir intikam sayılmazdı) olarak mı görmüştü?

Grace, ekranda seyrettiği bir şeye güldü. Bir çubuk daha almak için uzanırken güç almak için gayriihtiyari olarak Zack'in sağlam dizine koymuştu elini.

Evet, Zack'in gerçekten tekrar ayağa kalkmaya ve Grace'e olan duyguları göğsünü pençelemeye başlamadan ve barışma umutlarına kapılmadan flörtlere başlamaya ihtiyacı vardı.

Tek sorun, diye düşünmeye başladı bakışını bu güzel kadından çekmeye çalışırken, göğüs kafesinin ardında fokurdayan

HEIDI BETTS

tuhaf bir ılıkliğın çoktan iine kurtlar dşşşerek yerleşmiş ol-
masıydı.

Bunun, çok fazla işlenmemiş sebze yemekle alakalı oldu-
đunu umdu, şnkş eğer değilse...

Değilse eğer, başı gerçekten dertteydi.

9. Sıra

Grace, bir kat hizmetçisiymiş ya da ev hanımıymış gibi hissetmeye başlıyordu kendini giderek. Özellikle de Zack'le ilgilenmek için yerleşmesinden beri, Magda'nın haftalık ziyaretlerine gerek kalmadığı düşünülürse.

Günde üç öğün yemek hazırlıyordu, arada da atıştırma-
lıklar koyuyordu önüne.

Çamaşırların, bulaşıkların yıkanmasını sağlıyor, evin içini Zack'in önceden hiç yaşamadığı kadar düzenli ve temiz tutuyordu.

Köpeği gezintiye çıkarıyor, Zack'i randevularına götürüp getiriyor, aradaki idmanlarını kontrol ediyordu.

Bu durumda çileden çıkabilirdi. Saçını başını yolar, hınçla dolup taşabilirdi. Fakat tam aksine bunların onu eğlendirdiğini düşündü.

Birkaç yeni bölüm hazırlamak için stüdyoya gittiği saatleri azaltıp eski bölümlerin tekrarlarıyla idare etse de, kendi işiyle eski nişanlısının bakımını bir arada yürütmek yine yorucuydu. Ama o halen sabah erkenden yataktan dinç kalkmayı, güne taze bir merhaba demeyi başarıyordu.

Enerjisinin yüksekliğinin günlerini Zack ile birlikte geçirmesiyle bir ilgisinin olduğunu düşünmemeyi, daha çok, sürekli alıştığı rutinden çıktığı ve böylece büyük bir değişiklik yaptığı için olduğunu varsaymayı tercih etti.

Bu değişiklik Zack'in ta kendisiydi.

Düzene alışması Zack için biraz zaman gerektirmişti ama Grace'in onu Cheetos ve kendine acıma eşliğinde yaşamaya terk etmeyeceğini, bu yüzden onun talimatlarına uymakla iyi edeceğini, aksi halde bir gece penisini süper uhu ile bacaklarına zamklanmış bulabileceğini bir kez ve kesin olarak anlayınca mecburen de olsa alışmıştı.

Mızızlanmadan terapisine gitmiş, kışının divandan inmesi için sivri aletler batırmakla veya akşam yemeğinde domuz pirzolasına zehir sürmekle tehdit etmesine gerek kalmadan, idman saati geldiğini kendisi hatırlamıştı. Artık birisinin tekerlekli sandalyesini itmesini bekleyeceğine, koltuk değnekleriyle de iyi idare eder olmuştu.

Grace, belki de, neredeyse gurur duyuyordu onunla. Sert bir kayaya çarptığı için başlarda pek ümidi yoktu belki, ama atlatmıştı işte. Gelecek ay, onun değnekleri de bırakacağını umuyordu. Ve sonraki bir iki ay içinde de muhtemelen tekrar buza çıkacağını.

Ama onun yanında bunları ağzından kaçırmamak için dikkatli olmalıydı.

Sık sık esneme egzersizlerini yaparken ya da Muffin'le koşuya gittiklerinde onun bir önceki güne göre ne kadar hızlandığını fark edince, övgü sözleri söylemek üzere ağzını açtığı oluyordu. Fakat o anda kendine geliyor, bunu yapmamak için hemen dişlerini kenetliyor ve çenesini sımsıkı tutuyordu.

Onunla kalmaktan nefret etmesi, sakatlığı süresince bakıcılığını yapmak zorunda kalmaktan gururunun incinmesi

gerekmez miydi oysa? Onun dairesinde, kendini evindeymiş gibi hissetmesi veya tekrar onunla keyifli günlerine geri dönmesi hiç beklenir miydi?

Ama öyleydi. Eski günlerdeki gibi ve... *Lanet olsun*. Çok hoştu. Ona ne kadar düşman olduğunu, ihanetini bile unutuyordu; en azından arada bir.

Bir keresinde de onu affetme, bir şans daha verme düşüncesi geçmişti içinden, belki ilişkilerini tekrar mümkün kılmaya çalışmaları...

Aptalca bir düşünceydi. Grace, her şeyi bitirmekte haklıydı; yönteminde biraz ileri gitmiş olsa da. Ve o kesinlikle kullanılıp istismar edilecek, sonra da geri dönecek bir kadın değildi.

Kalsın, teşekkürler. Çıplak ayakla kırık camda yürümeyi, Çin makarnasına karışmış bir kâse kıpraşan solucan yemeyi ya da dip boya yapmadan bir ay geçirmeyi tercih ederdi.

Ama kanepede uzanmış, biçimli çıplak ayakları camlı kahve masasının üstünde, Muffin'in koca burnu kot kumaşıyla sarılı baldırındayken nasıl da seksi görünüyordu Zack. Bunu görünce... Tamam, bunu itiraf edebilirdi, bundan *etkilence* bir titreyiş dolaştı belinden.

Sekiz-dokuz ay kadar önce, böyle bir hoşlanma duyunca akşam yemeği için oturuyor olduğu sandalyesini iterek kalkar, boş meşe parkeler üzerinden yavaşça gezinerek gider kucağına tırmanırdı. Burayı şekerleme yapan bir köpekle paylaşmak zorunda kalırdı ama buna değdi. Yine de, onu öptükten, yumuşak saçlarını sıkı göğsüne sürdükten ve kulağına birkaç güzel söz fısıldadıktan sonra, onun Saint Bernard'ı aşağı itip bütün yeri kendisine bırakacağına en sevdiği ayakkabı üstüne bahse girebilirdi.

Ama bugün bunlar olmayacaktı. Masadan kalkmayıp yerinde kalacaktı ve saplantı-zorlantı bozukluğu olan çocuklarla

ilgili hazırlayacağı bir programın notlarına göz atacaktı. Aynı programda bunu takiben el yapımı sevgililer günü sürprizleriyle ilgili bir bölüm olacaktı. Kurabiye ve kek süslemeye, siyah likör ve macun şekerlerden uğurböcekleri yapmaya karar vermişti.

İzlemeye koyulduğu General Hospital'ın yeni bölümünden –ne de olsa artık onu izlediğini saklamıyordu– gelen seslerin arasında, tiksindirici yüksek başka bir efekt sesi yükselince, Zack'e döndü,

“Aferin, güzel Zack,” dedi, kaşlarını çatıp iğrenmişçe ağzını açarak.

“Ben değildim,” diye cevapladı Zack. Bir saniye sonra elini yüzünün önünde sallayarak, sesinden anlaşıldığı kadarıyla korkunç olabilecek kokuyu dağıtmaya çalıştı. “Of Bruiser, berbat koktu! Herhalde öğlen verdiğin taze fasulye yüzünden olmalı,” dedi omzunun üstünden. “Birazcık az pişmişlerdi.”

Muffin'i Bruiser diye çağırdığında onu düzeltmeyi çoktan bırakmıştı Grace. Bir süreliğine bunun için bir irade savaşına girişmişlerdi; ama sonra bunun kaybedilmiş bir dava olduğuna kanaat getirmişti. Yani böylece Zack köpeğine yine Bruiser derken, o Muffin'i kullanmaktan vazgeçmiyordu ve tek dileği bu nedenle zavallı köpeğin içinde iki farklı kişiliğin gelişmemesiydi.

Buna ek olarak, köpeğine hâlâ; birazcık kokona görünen pembe yünden kazak-patik takımlarını giydirmeye, taşı tasmasını takmaya devam ediyordu. Ve son olarak, köpeği kısırlaştırma konusundaki umudunu da saklı tutmaktaydı.

Bunu düşündüğünü bilse, Zack'in tepesi fena atıyordu. Ama Grace onun daha çok, maço görüntüsünü bozmamak ve eski köpeğinin üzerinden kendine haklı bir taraf çıkarmak derdinde olduğunu düşünüyordu. Aslında, evcil hayvan nüfusunun aşırı çoğalmasını durdurmak için kısırlaştırmanın

gereğine onun da inandığı, yalnızca buna karar verip uygulatacak kişinin kendisi olmasından ödün vermemek için öyle davrandığı görüşündeydi Grace.

Muffin'i (bekârlık adıyla Bruiser) iğneleri ve kontrolleri için veterinerine götürün Grace'di ve o sırada bu işi de halletmesi makul ve pratik bir çözüm değil miydi?

"Yemek hazırlamayı sana devretmekten memnun olurum," diye yanıtladı elindeki kalemin ucuyla çalışmak için önüne serdiği kâğıtlara vurarak. "Ayrıca, onu yemek masasından besleyen ben değilim."

Zack bu suçlamayı, "Bunu seviyor," savunmasıyla yanıtladı ve etrafındaki gaz kokulu havayı temizlemek için kollarını sallamaya devam etti. "Ayrıca, ondan yemek saklamak pek mümkün değil. Oturduğunda yemek masasından on santim yüksekte oluyor."

"Onu sen şımartıyorsun."

"Sırf ben mi? Sen de. Yalnızca sen daha sinsice yapıyorsun o kadar. Kimsenin bakmadığını düşündüğün zamanlarda tıktırıyor sun ağzına."

Grace ne diyeceğini bilemeden önüne baktı. Burnunu büktü. Neyse ki Zack yüzüne bakmamıştı çünkü bu konuda haklıydı. Midilli boyundaki köpek belli ki ikisini de koca avucunun içine almıştı.

Daha zekice bir cevap vermek için ağzını açmıştı, çünkü son sözü söylemeyi ona bırakamazdı. Bunu asla yapmamıştı ve şimdi yaparsa fena olabilirdi. Neyse ki, o sırada telefon çaldı.

Telefonun beklenmedik zırlamasıyla Grace hafifçe sıçradı ve kalkıp asla bırakıldığı yerde olamayan telsizi aramaya gitti.

"Bakıyorum."

Az sonra bulduğu telefonun konuş tuşuna bastı. "Efendim?"

"Grace! Canım, hayatım, bebeğim!"

Gözlerini devirip elinde olmadan güldü karşıdan gelen bu sese. "Merhaba Quentin," diye selamladı Grace'in her zaman şaşaayı seven, frapan biri olan menajerini.

"Merhaba, merhaba. Telefonu eski erkek arkadaşının evinden yanıtladığının farkındasın değil mi bebeğim?"

"Evet," dedi Grace yavaşça, tek kelimeyle. "Ama burada olduğumu nereden öğrendin?"

Bu numara onda vardı; Grace bir zamanlar burada çok fazla kalırken vermişti. O günlerde zekice bir düşünceydi belki ama şimdi bu fikrinden dolayı pişman olup olmamaktan emin değildi.

"Küçük bir kuş bana senin ve ayrıldığın müstakbel kocanın bir arada görüldüğünüzü söyledi. Ben de gerçek olup olmadığını kendim anlamak istedim. Acaba kırık kalbinin tamer edilmesi ve kötü çocuğun şeytanca huylarını değiştirmesi mümkün oldu mu?"

"Hayır," dedi Grace çabucak ve net bir şekilde, kendini olduğu kadar onu da tekrar uzlaşmaları gibi bir şeyin mümkün olmadığına inandırmak istercesine.

"Yani sen ve sarışın Adonis hafif hafif dans etmiyorsunuz şu an öyle mi?" diye sordu Quentin, ama Grace, sesinden bunun aslında bir tür telkin olduğunu hissetti.

"Dans eden bir tek sensin Quentin, her zamanki gibi."

Bu sefer gülme sırası ona geçmişti.

Bir iç çekişle mutfağa geçti Grace. Zack'den daha uzak bir bölgeye. Ve konuşmaya devam etti. "Sadece yardım ediyorum. Dizini sakatladığından beri pek iyi durumda değildi, onu yerinden kaldırıp doktora, tedaviye götürecek birine ihtiyacı vardı. Hepsi bu!"

"Çok kötü," diye yanıtladı menajeri.

"Nedir o Quentin?" diye sordu. Söyleyeceği başka şeyler olduğunu anlıyordu. Yoksa, hele Zack'in evinden, hiç aramazdı.

"Ah, hiçbir şey, sadece hayatının fırsatı. Insides Out giyim firmasının geçen yılki sponsorluk teklifini hatırlıyor musun, hani sen ve Zack'in birlikte görüleceği basın ve televizyon reklamlarını içeren?"

Grace'in kalbi, bir an güm güm attı. Hatırlıyordu. O gelen çağrı, kariyerinin en heyecan verici anlarından biri olmuştu.

Insides Out İç Giyim, kısaca I.O.U. diye tanınan, firması sektördeki en iyi, en seksi çamaşır koleksiyonlarını ürettiyordu. Ve şimdilerde diğer giyim gruplarını da çıkarmaya başlamışlardı, ama hâlâ kıyafetlerin üstüne de giyilip dışarı çıkılsa harika görünen sutyen, çorap ve külotların markası olarak tanınıyorlardı.

Grace onları çok beğeniyor ve yıllardır kullanıyordu; böyle hoş, karşısında içinden ağlamak gelen bir teklif sunmalarından çok önce bile. Ve "hayat için özgür çamaşırlar" fikrinden bahsettiklerinde ağlamıştı da.

Tabii bu Zack'le ayrılmadan önceydi. Çünkü teklif onlara çift olarak sunulmuştu ve ayrıldıklarında suya düşmüştü.

"Şimdi yine aradılar ve tekrar ilgilendiklerini söylediler. Senin 'Muhteşem Bacak'la yeniden birlikte olduğun söylentisini duymuşlar ve teklifi masaya koymak istiyorlarmış. Şayet, yeniden birlikte olmaya başladığınız doğruysa."

Grace'in göğsündeki çarpıntı şimdi acıya dönüştü. Harika. Eski nişanlısı tarafından muhakkak veya muhtemelen aldatılmışken tekrar onun yanına taşınmak gibi bir utanç ya da onun aşçısı ve bulaşıkçısı olması ya da bu aldatan eski sevgiliye hemşirelik yapmak için programlarından bazılarını iptal etmesi...

Ah, hayır, bunların hiçbiri yetmemişti.

Kuvvetlice yutkundu, söylemek zorunda olduğu sözler boğazında kocaman haplar gibi takılıp kalmıştı. “Üzgünüm, ama birlikte değiliz. Yine de böyle bir teklif için olmamızı dilerdim.”

Menajerinin hafife alınamayacak şevki ise durumdan pek etkilenmemişti. “Emin misin? Çünkü ikiniz için milyon dolarlardan bahsediyoruz. Ülke çapında basın reklamları ve televizyon reklamları yayınlanacak. Ve senin ne kadar hayır işi odaklı olduğunu bildiklerinden gelecek satışlardan senin seçeceğin herhangi bir yardım kurumuna pay verecekler; çeyrek milyon dolar kadar. Bu reddetmek için fazla iyi bir teklif.”

“Beni ağlatmak mı istiyorsun Quentin?” diye sordu Grace, yarı şaka yarı ciddi. Gözleri gerçekten yaşlara boğulmak üzereydi.

“Sen beni ağlatıyorsun bebeğim,” diye öfkeli bir haykırış kopardı Quentin. En az Grace kadar hayal kırıklığı hissediyordu. “En azından biraz düşüneceğini söyle. Yat ve düşün bu gece. Hatta, içinden gelirse Zack ile yat, böylece Insides Out’a yeniden bir çift olduğunuzu ve reklam yüzleri olmanın mutlu olacağınızı söyleriz.”

Tam da bunu yapmayı düşündüğü –Zack’e koşup üzerindeki Insides Out çamaşırlarını soymayı ve bu işte partner olmaya ikna etmeyi– yalan değildi. Tüm bunlar, karın boşluğunun oraya küçük bir heyecan yolluyordu.

Kötü fikir. Kötü, kötü, kötü.

Karışık sinyaller söz konusuydu. Grace, küplere binip Zack’in eşyalarını harap ettikten ve şu kocasının penisini kesen kadını bile kusturacak birtakım bedensel zararlarla tehdit ettikten sadece aylar sonra onun kapısında belirip, Hemşire Betty’si olmuştu.

Kanı kaynadı diye de ve şimdi bir milyonluk minik şeytanın kulağında ötüp ayartmasıyla, ona sarılıp yatmak istemesi,

sadece Zack'i kendisini affetmesi konusunda umutlandırır ve yeniden birlikte olmaları için bir şansının daha olduğuna inandırır.

"Düşüneceğim," diye Quentin'in ricasını kabul ederek başladığı sözünü, "ama çok ümitlenme." diyerek bitirdi.

"Bazen ümit sahip olduğumuz tek şeydir," oldu Quentin'in melodramatik yanıtı. "Kararını bana bildir."

İyi ya da kötü, kararını vermişti aslında Grace. Yine de başını salladı ona; göremediğini bilse de. Vedalaştılar ve telefonu kapatıp fırının yanına bıraktı.

"Kimmiş?"

Oy! Yüreği ağzına gelecekti Zack'in sesiyle. Tam arkasında durmuştu; acaba bir çift görünmez, sessiz değnek mi gelmişti mutfağa kadar!

"Tanrım, Zack!" Grace, elini kalbinin üzerine koydu ve arkasına doğru devrildi. Bunu yaparken tezgâhın kenarı da omurgasına batıp fena acıttı tabii ki.

"Diğer dizini de ben kırayım ki geldiğini duymam mümkün olsun."

Buna alınmak veya kızmak şöyle dursun, Zack'in ağzında *Sevimliyim! Kızlar bana bayılır!* türünden çapkın bir gü-lücük belirdi. Ona bayılmaya niyeti yoktu şimdi Grace'in ya, yine de sevimli bulduğu doğrudu. Beraber oldukları zaman-lardan biliyordu ki bu çekici adamın etrafındayken kadınla-rın beyni buzlu meyve suyu peltesi kıvamına gelirdi, yani bu ukalalığında haklı olduğunu kabul etmeliydi.

"İyileşeyim diye beni fizik tedaviye sürükleyen sendin. Sanırım içeriye bir kedi zarafetiyle buyurduğum için sadece kendini suçlayabilirsin, *Grace**."

* Grace, İngilizcede zarafet anlamına gelir.

Başını sallayıp içinden gelen gülüşü durdurmak istedi Grace ama onun yerine kollarını göğüslerinin altında birleştirdi. Zack koltuk değnekleriyle adım atıp önünden geçti ve buzdolabından soğuk bir bira çıkardı; *hafif* olanından. Ağrı kesicileri artık almadığı için artık buna izni vardı (en azından belirli ölçüler dahilinde) ve Grace de, Zack'in dış dünyayla hiç bağlantısı olmadığı için bir kutu birayla oyalanmasına karışmıyordu.

Zack, çekmeceyi açtı, şişe açacağını aldı ve kapağı patlattı. Açaçağı tekrar yerine atıp kalçasıyla çekmeceyi itti. Grace, tüm hareketlerini dikkatle izledi, bol tişörtünün altındaki güçlü erkekse kaslarının çekilişlerini görerek, vücudunun kadınsı bir beğeniyle ısındığını duydu. Bugünkü giysi seçimi, üzerine beyaz yazıyla 'Ulusal Alay Cemiyeti. Desteğiniz Bizi Memnun Eder' yazılmış siyah bir tişörttü.

Yakışıklı bir surat, sıkı ve yapılı bir vücut ve bıçak gibi keskin mizah duygusu, tanıştıklarından beri karşı konulmaz bulduğu bir bileşimdi.

Şimdi de daha karşı konulabilir değil, diye düşündü uzanıp bu güçlü pazılara dokunma isteğiyle. Vücut ateşinin bikini gölgesinde toplanmasına neden olduğunu fark etti.

Aman be! Kötü hormonlar, rahat bırakın beynimi! Bu cadeden geçiş yok. Sadece çıkmaz değil, aynı zamanda dikine düşülen sert bir yokuş bu.

Ağırlığını değneklerden alıp arkasına, onun doğrultusunda tezgâha yaslandı Zack. Başını arkaya eğince boğazındaki kaslar da ortaya çıktı ve Grace'in izleyen bakışları altında bira-dan birkaç yudum içti.

"Ee?" dedi, doğrularak; diliyle alt dudağında kalan bir parça sıvıyı yaladı. "Kimdi arayan?"

Meşgul kafasının ne söylediğini anlaması için bir dakika, eski nişanlısının muhteşem fiziği ve harika ağzıyla bu kadar ilgilendiği için kendine kızmakla da birkaç saniye geçti.

“Ha,” dedi, içindeki hareketli hareketsiz tüm organlar elektrik dansı ediyormuş gibi heyecandan titreşse de soğukkanlı olmaya çalışarak. “Quentin’di.”

Zack’in sağ kaşında yukarı doğru belirsiz bir hareket oldu. “Burayı mı aradı? Ne için?”

Zack nişanlılık günlerinden tanıyordu Quentin’i. Öncesinde, bir değil, birkaç kez Zack’e de birlikte çalışmayı teklif ettiğini saymazsak. Oyuncu, müzisyen, yazar, sporcu... Mesleği ne olursa olsun, eğer tanınmış bir kişiye ve yönetilmesi gereken bir kariyeri varsa, Quentin seve seve yardımcı olurdu. Tabii şişkin bir komisyon karşılığında. Ama işini öyle iyi başarırdı ki, onda dokuz, aldığı yüzdeyi hak etmiş olurdu.

Zack ise onun tekliflerini geçiştirmişti. Belki de homofobik olduğundan ve onu bebeğim, canım, güzel kalçalı diye çağıran bir adamdan telefon çağrıları almaktan hoşlanmadığından. Bunlar Grace’i rahatsız etmiyordu çünkü konuşmaları genelde “Sana bir teklifte bulunabilir miyim aşkım?” veya “Bebek, bütün gün sana ulaşmaya çalıştım. Şunu dinle!” türündeydi. Grace’e kalırsa, işlerine sahip çıktığı, ismini ve yüzünü düzgün tanıttığı ve çekleri yuvarladığı sürece hangi seslenişi kullandığının önemi yoktu.

Grace, Quentin’in arayış sebebini paylaşıp paylaşmamayı içinden tartarken saniyeler geçiyordu. *Öyle ya da böyle, ne derse desin*, diye son verdi bu kıvranışa ama Insides Out’un teklifini hatırlatmanın birlikte yaşadıkları anıları da hatırlatacak olmasıydı esas korktuğu şey. Her şey unutulmuşken daha iyiydi hayat.

Fakat yine de ne önemi vardı? Quentin'in aradığını biliyordu, hem de cep telefonu yerine ev hattından. Ve istese de, yani samimiyetle çok istese de bunu saklayamazdı.

"Dışarıda birlikte görülmüşüz ve aramızın düzeldiği söyleniyormuş da."

Mavi gözlerinden bir bulut geçti, ama bunun dışında oldukça sakindi Zack; bira şişesini midesinde tutmuş, koltuk altlarından değneklere yaslanmıştı.

"Bu Quentin'i neden ilgilendirsin?" diye sordu.

Grace, aldırılmaz gibi omuz silkip yüzündeki hayal kırıklığını saklamaya çalıştı. "Çünkü Insides Out firması eski tek-lifini yeniden yöneltmiş, ama sadece tekrar beraber olduğumuz doğrusa."

Zack bunu beklemiyormuş gibi, "Şu milyon dolarlık sponsorluk anlaşması mı?" diye sordu. "Hani basın ve televizyon reklamlarını ve hayır kurumu bağışlarını içerecek olan?"

Grace yutkundu, dudaklarını birbirine sürttü; Zack'in bunların hepsini hatırlamasına şaşırmıştı. Şirket, teklif için ilk kez kapılarını çaldığında hiç de ilgili görünmemişti oysa. Bunu kabul edebileceğini söylemişti, daha çok eğlenceli geldiği için; ama bahsedilen paradan ya da gelecek fazladan şöhretten pek etkilenmemişti. Bu işin kendisine katabileceği hiçbir şey umurunda değildi Zack'in; yalnızca onun için, o istiyor diye ilgilenmişti.

Grace, şimdiye kadar bu şekilde düşünmemesini komik buldu. Kendi düşüncelerine öyle gömülmüş, kariyeri parlatacak diye öyle heyecanlıydı ki bu planda Zack'in oynadığı rolü, *gerçek rolü* fark etmemişti.

"Evet, o anlaşma," dedi, sesi kendi kulaklarına bile bozuk, çatallı geldi.

BİR YUMAKAŞK

Bir omzunu kaldırıp indirdi Zack ve hızlıca bir yudum daha aldı birasından. "Peki sorun nedir?"

Pofladı. Çok zekice ya da nazik bir karşılık değildi tabii. Tezgâhtan çekildi. Buzdolabının kapısını açıp kendisi için bir bira çıkarırken kolları birbirlerine sürtündü ve küçük elektrik akımları Grace'in teninde oynadı.

"Sorun," diye açıklamaya başladı Grace, karşıdaki tezgâhın önünde dururken, "artık birlikte olmamız. Ya da tekrar... Her neyse. Ve Insides Out beni, *bizi*, sadece birlikteyse kabul ediyor."

Bir dakika sessizlik içinde kaldılar. Sessizlik sadece salondan gelen kısık sesli televizyon cızırtısı ve sürekli bir köpek horultusuyla bölünüyordu.

Fakat ikisi her şeyle bağlantılarını kesen bir balonun içinde kalmış kadar hâkimdi mutfakta sessizlik. Altta yatan bir gerginliğin çınlaması da vardı sanki aralarında.

Ya da en azından Grace öyle düşünüyordu.

Belki de değildi. Belki de karnının çevresine ılık bir bal dökülüyor gibi huylanan sadece kendisiydi; iki bacağının ortasındaki belirgin atışları durdurmak için uyluklarını sıkıca birleştiren de sadece kendisiydi.

Normalde, çocuklarda ve akıl noksanlığı olanlarda görülebilecek umursamaz bir havayla sordu Zack. "Tekrar ediyorum: Sorun ne peki?"

Grace, kızgınlıkla hırıldayıp gözlerini devirerek, beyaz yer döşemesine tekme atmamak için zor tuttu kendini. Sorunun gerçekten ne olduğunu, yeniyetmelerin yöntemiyle kalın kafasına sokabilmek için, henüz ağzını sürmediği bira şişesini tezgâha bıraktı ve tek taraflı bir sessiz film oyununa başladı.

Kot pantolonunun altından çektiği çamaşırının kenarını göstererek, "İç çamaşırı firması," dedi maymunu, alaycı ifadesiyle. İşaret parmağıyla Zack'i gösterip, "Senin," parmağı

kendine çevirip, "ve benim," kollarını kendine dolayıp gözle-
rini kapatarak abartılı öpücük sesleri çıkararak, "oohhumm-
nam nammm yapmamızı istiyor," diye de ekledi.

Zack'i parmağıyla dürtüp, "Sen," işaret parmağını kendi
göğsüne batırarak, "ve ben," (Ahhh, bu acıtmıştı; sabaha mo-
rarırdı herhalde) daha da itici öpüşme sesleri çıkararak, "oohh-
nammm hummnam yapmıyoruz. Bu yüzden iç çamaşırı fir-
ması," göğsüne bir çürütücü darbe daha ve kalçasına yumrukla,
"Zack ve Grace'i istemiyor," dedi.

Parmak işareti, yine gözlerin devrilmesi ve yeter artık der
gibi bir iç çekişle tezgâha yaklaştı Grace. Şişenin kapağını açtı
(eski usul: tezgâhın kenarına takıp yumruk indirerek) ve çok
susamış gibi uzun uzun dikti kafasına.

Bakışını tekrar Zack'e çevirdiğinde, onun pek aydınlanmış
olmadığını, pek kızmış da olmadığını gördü. Sürpriz değildi;
Zack'i kızdırmak uğraş isterdi ve ona budala sporcu muame-
lesi yapmak bile bazen işe yaramazdı. Bir seferinde Zack in-
sanların onu bu şekilde kategorize etmeye çalışmalarının onu
sadece eğlendirdiğini ve bilerek bu numaraya oynadığını söy-
lemişti. "Çünkü budala sporcular bile topu zekice taca çıkara-
bilirler ama çokbilmişler bir bok beceremez," diyordu.

Zack hiç kızmamıştı bu gösterisine. Tersine, eğleniyordu.

Sırtısa yakın bir ölçüde kıvrılmıştı dudakları; gözbebek-
leri zar zor bastırıldığı neşeyle parlıyordu.

"Hoşuma gitti," dedi sonunda. "Şu oohnammm hummam'ı
bir daha yap. Çok ateşliydi." Kaşlarını aşağı yukarı oynatıp
şehvani bir bakış attı, bu da gerçekten seksi gösterdi onu.

Kadını ince adaleleri istemeden titredi Grace'in. Off! Bu
kadarı da olmaz baş başayken.

Kötü vajina, kes şunu! diye emretti vücuduna. *Eğer bizi aldatan
ve kalbimi kıran adamın arkasından tutuşmayı kesip uslu durursan,*

BİR YUMAKAŞK

söz veriyorum eve dönünce sana Bunny (eflatun rengi tavşan kulak vibratörüydü) ile güzel vakit geçirteceğim. Lütfen, lütfen, lütfen.

"Ha-ha, çok komik," dedi Grace, çünkü söyleyebileceği tek şey buydu. Sesi yine kulak tırmalayacak denli cırtlaktı. Parmakları soğuk kahverengi şişeye cankurtaran halatıymışçasına sıkıca dolanmıştı ve yüksek belli çamaşırının dikiş yerindeki rahatsızlıktan, yerinde sendeliyordu.

"Demek istediğim," diye devam etti Zack, karşısındaki kadının sert ve alaylı cevapların kraliçesi olduğunu bilmezmiş gibi, "eğer bu gerçekten istediğin bir şeyse ve tek yolu oysa, bence teklifi kabul etmelisin."

"Yalan söylememi mi öneriyorsun?" diye gamsızca bağırdı Grace, sesi çizgi film karakterleri gibi duyulduğu için irkilmişti. Sincap, ağaçkakan veya küçük bir domuzcuk uygundu benzetmeye.

"Yalan söylemek ya da uyum sağlamak..." Kolunu kaldırıp *Miller Lite* birasından bir yudum daha aldı Zack. "Bu iyi bir teklif, bağış için ne kadar hassas olduğunu da biliyorum. Öyleyse neden biraz oynamayasın? Bunu bir oyunculuk performans gibi düşün. Örneğin Neo-Naziler şovuna gelmiş, sen de Geraldo*'nın tepkisini çekmek istemezmiş gibi, katlanan sandalyeleri kafalarına atacak kadar onlara sinirlenmiş gibi yapıyorsun."

Grace onu dikkatle inceledi. Tahtalarını ne zaman bu kadar eksilttiğini merak ediyordu. Belki de daha ağır kesicilerin etkisi geçmemişti, dahası onları alkolle karıştırdığı için iki kat daha salaklaşmıştı. Çünkü normal çalışır beyin fonksiyonları olan hiç kimse karşısına geçip, böyle saçmalıklar konuşmaz, önerdiği şeyi önermezdi.

* ABD'de Fox kanalında spikerlik yapan Geraldo Rivera.1988'de yaptığı bir tartışma programında, seyircilerden bir Neo-Nazi ona sandalye fırlattığı için burnu kırılmıştır.

HEIDI BETTS

"Peki, diyelim tamam dedim; fotoğraf çekimlerinde bizi çift olarak çekmek istediklerinde ne yapacağım? Yalnız mı poz vereceğim? Bir hokey forması geçirip bir çift haya mı takacağım kendime?"

Zack, başını geriye atıp yüksek sesle öyle bir kahkaha attı ki semsert göğüs duvarı zevkten inip kalkıyordu. "Bunu görmek için üstüne para bile verirdim aslında."

Sonra doğruldu, deniz mavisi bakışı ona kenetlendi. Bu bakış, kadının vücudunu saçından parmak ucuna kadar sıcak bir heyecanla doldurdu.

"Sadece haya kısmını," diye düzeltti. "Seni formamın içinde zaten görmüştüm."

Ah Tanrım! Tavşan kulağı vibratöre ihtiyaç yoktu. Onun bu dar ve eski mutfağında ayakta dururken neredeyse orgazma varacaktı Grace.

"Öyle değil," diye devam edince Zack; teninin altının karıncalandığını, zevkten eridiğini göstermemeye çalıştı. "Anlaşmadaki gerekliliklere uymak için, çekim öncesinde ikimizin beraber rol yapmaya başlayabileceğini düşünmüştüm. Sonra da, daha çirkin, daha göz önünde bir kavgayla tekrar ayrılmayı."

10. Sıra

Grace'in gözleri büyüdü, ağzı sinekkapanı gibi kocaman açıldı.

Zack, dikkatlice renk vermemeye çalışıyordu ama hemen hemen aynı duyguyu o da hissediyordu.

Dünyanı en zekice fikri miydi? Muhtemelen değil. Bunları söylememek için neden ağzını tutmadığı bir tarafa, böyle bir oyunu nasıl olup da düşünebildiğini bile bilmiyordu.

"Benim için bunu yapar mıydın?" diye sordu Grace, kendini biraz toparladıktan sonra.

Yumruk kadar bir his düğümü toplanmıştı içinde Zack'in. Onun için yapabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu Grace'in. Bir zamanlar, onun için her şeyi yapardı, her şeyi söylerdi, mutlu olacağı her yere giderdi. Bir iş anlaşması yapabilsin diye tekrar çiftmiş gibi yapmak hiç de büyütülecek bir şey değildi.

Ama bunu söylemek yerine boş Miller Lite şişesini tezgâha koydu ve koltuk değneklerini düzeltip yavaşça yürümeye koyuldu. Kayıtsızlığı son raddedeydi.

"Sence sorun yoksa bence de yok." Grace'in ayağında ses çıkaran bir şey olmasa da ardından geldiğini duydu Zack. Kanepenin köşesinden döndü ve her zamanki minderine oturdu.

Bruiser başını kaldırdı, uzun bir iç çekti. Zack'in uyluğunda yatmak için hafifçe yön değiştirdi.

"Eğlenceli olabilir," diye ekledi. "Ve buza geri dönene kadar adımın unutulmaması için de iyi bir imkân olur."

Alçak kahve masasının diğer tarafında, televizyonun önüne geçti ve bağdaş kurup oturdu Grace.

"Ya birileri anlarsa?" diye sordu, bir fikir hakkında düşünürken her zaman yaptığı gibi, alt dudaklarını sarkıtmıştı. Özellikle de, sinirlerini hırpalayan ve hoş, düzgün bir paket içinde sunulmamış bir fikir hakkında.

"Neyi anlarsa?"

"Gerçekten birlikte olmadığımızı. Sadece öyleymiş gibi, iş anlaşması için âşıkımız gibi yaptığımızı."

"Çok iyi bir iş anlaşması için," diye dikkatini çekti Zack. "Ve kimse anlamayacak. Anlarsa, ya da şüphelenirlerse, kavga ediyormuş gibi yaparız. Akşam yemeği planları, düğüne kaç konuk çağırılacağı, balayında nereye gidileceği hakkında tartışıyoruz gibi."

Bunları söylemek; yani uydurma ama bir zamanlar gerçek olabilecek bir düğün ve balayı hakkında konuşmak ikisi için de kolay değildi.

Başını salladı Grace. Dudağını ısırma ve başparmağının tırnağını yemeye devam etti. "İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yani, aşk yaşıyormuşuz gibi davranmak zorunda kalırız. Tekrar nişanlanmış ve birlikte yaşıyor gibi."

Zack bir kaşını kaldırıp ona muzip bir bakış attı.

"Flaş haber prenses. Bilmem fark ettin mi ama, gayet birlikte yaşıyoruz şu sıralar. Neredeyse bir aydır buradasın. Orada burada, koşuda beraber görülüyoruz. Daha bir kere bile beni öldürmeye ya da hadım etmeye teşebbüs etmedin. Diyebilirim ki, insanları iyi geçindiğimize inandırmak gibi zor bir işi

BİR YUMAK AŞK

çoktan başardık. Tek yapmamız gereken, bunu sürdürmek, kameralara gülümsemek ve toplum içinde tartışmaya girmemek. Sonrasında altın madalya bizim."

"Altın ha?" diye tekrarladı Grace, ağzı sırtacak gibi büküldü.

Karşılık olarak, Zack'in de dudaklarına ağzı kulaklarına varacak kadar büyük bir gülümseme yayıldı. "Tamam, bronz olsun. Demek istediğim, zor bir iş değil. Bir süre canım-cicim çiftini oynayacağız, herkes istediğini almış olacak. Sen büyük çıkışını, Quentin büyük komisyonunu, Insides Out da yeni çamaşır serisi için muhteşem bir marka sözcüsünü elde etmiş olacak."

Grace'in parlak mavi gözleri onunkiyle buluştu.

Insides Out'un yeni iç giyim serisinin modeli olarak Grace'i seçmesi şaşılacak bir şey değildi. Gerçekten, akıl almaz derecede güzeldi.

Lekesiz porselen teni, uzun kirpikleri, şehvetli dudakları, seksi, platin-sarı Marilyn Monroe dalgaları, Venüs heykeli gibi vücudu... Eğer dünyaya gelmiş kusursuz bir kadın varsa, bu Grace Fisher olmalıydı. Ah, ama şu yanlış bir şey yaptığını düşündüğünde kafasının içinde dönen mini bir hız treni olmasa ve onu böyle delirtmeseydi...

Elbette, onunla gerçekten aşk yaşamadan sevgiliymiş gibi görünmek kolay değildi. Ya da birlikte yaşama anlaşmasına tam olarak varmadan birlikte yaşamak.

Hiç de kolay değildi, fermuar kısmının arkasında alçaktan başlamış olan temponun belirttiği duygularla bir arada yaşamak.

Fakat ağzını açmış ve bir fikir yumurtlamıştı Zack. Tamam, başta iyi bir fikir olarak görünmüştü. Geri almak için artık çok geçti.

"Peki sen ne alacaksın?" diye sordu Grace; yoğun bakışıyla onu inceliyordu.

Zack içinden düşündü. Onun varlığının zevkini bir süre daha tatmış olmak. Köpeğiyle daha fazla vakit geçirmek.

Belki, dizi iyileşir iyileşmez geri dönmeyi umduğu kariyerinde biraz daha fazla tanınmak.

Ama buna rağmen cevabı, "Bedava çamaşır!" oldu.

Kahkahayı bastı Grace, sesi Zack'in üzerine ılık bir şelale gibi düştü, fakat Bruiser'ı ürkütmüştü.

"Eğer iç çamaşırı koleksiyonun benim gittiğim zamanki gibiye, kesinlikle onları kullanabilirsin," dedi ona. "Ve bu işe girersek..."

Bir an duraksadı, başını kararsızlıkla salladı. "Ama henüz bilmiyorum. Önce yatıp düşünmeliyim. Ama bunu yaparsak, istediğin renk ve modellerde istediğin kadar çamaşır alacağımı garanti ederim."

Zack, kendisinin onu hayal ettiği gibi, onun da fantezi Underoos çamaşırlarla –ve onlarsız– kendisini hayal edip etmediğini düşündü.

Belki onları giymiş olarak görme şansı bile yakalardı çekimler sırasında Bay ve Bayan Müstakbel Hoolihan olarak.

Erkek de umut edebilir değil mi?

"Adil," diye cevapladı ve o an kafasından bir düzine Grace'li Victoria's Sreet defile fantezisi (tüylü melek kanatları içinde, kalkık göğüsleri ve sıkı kalçasıyla) hiç geçmiyormuş gibi sakince baş salladı.

Uzun bir süre, ikisi de konuşmadan geçti. Ama göz temaslarını kesmemişlerdi.

"Çalışmaya dönmem lazım" dedi Grace sonunda, isteksizce bacaklarını çözüp ayağa kalkarken. "Ayaktayken bir şeye ihtiyacın var mı?"

BİR YUMAK AŞK

"Hayır teşekkür ederim. İyiyim. "

İyiden de iyi, diyordu içinden Zack. Neredeyse heyecanlanmıştı. Küçük planını uygulama beklentisi –eğer Grace bunu yürütmeye istekliyse– önemli bir maç öncesindeymiş gibi damarlarında bir heyecan turu attırdı.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştir ve bunu ne kadar özlediğini şimdi fark etti Zack. Boksör donları ve Insides Out çamaşırları içinde fotoğraflarının çekilip ülkedeki büyük gazete ve dergilerde basılacak, şehirlerde ve otoban kenarlarındaki reklam panolarında asılacak olması bile sorun değildi.

Ulusal reklam kampanyası olarak ilk tercih edeceği tarz değildi gerçi, üstelik takım arkadaşlarından payına düşecek alayı da yerd. Fakat eğer bu Grace için mutluluk kaynağı olacak ve ona bir daha elde edemeyeceği bir fırsat sunacaksa, tüm dünyanın önünde poposunu açmaya razıydı.

O sırada telefonun çalmasından önceki aynı duruşla yemek masasında oturan Grace'e bakmak için başını uzattı.

İzlediğinin bilincinde bile olmadan onu incelerken yavaşça bir gülümseme yayıldı sakın yüzüne.

Evet, poposunu bile gösterirdi gerekirse. Ama onun poposunu görmeyi tercih ederdi.

Ertesi sabah, Zack yeterince yumurta, sosis ve küçük bir Etiyopya köyüne yetecek kadar yağla yağlanmış tostunu mideye indirirken, Grace çaprazında oturuyordu.

Her zaman bu kadar zengin bir kahvaltı hazırlamamıştı Grace ama bugün cömertliği üzerindeydi... Ve biraz da karşılık verme duygusu. Zack'in onun için yapacağı şey, biraz yağ yanığına ve yumurta çırpmaıyla bileğinin hafifçe burkulmasına değermişti.

"Bundan emin misin?" diye sordu. Telsiz telefon elinde, kendi boş tabağı da Zack gibi üçüncü kere doldurmadığından önündeydi.

"Evet," dedi Zack, sosisle dolu ağzına biraz da tosttan eklerken. Hepsini portakal suyuyla birlikte yuttuktan sonra da ekledi. "Benim için tamamdır, senin için de tamamsa."

Quentin'in numarasını tuşlamaya başladı Grace. "Ama lütfen beni utandırma," dedi, bunu Zack'ten istemenin bile bazen saçma olduğunu bilerek. Çünkü elinde değildi. Beş yaşındaki yaramaz bir çocuk gibiydi ve bazen Peter Pan kompleksi diye bir şeyin onun sayesinde keşfedildiği fikrine kapılırdı.

"Güven bana," dedi Zack, ağzı hâlâ doluyken. "Fotoğraf çekimine gidip pantolonumu indirince kimse utanmayacak."

Grace kafasını sallayıp, Zack'in her zamanki gibi yapmış olduğu laubaliliğe cevap vermeyi reddetti; bunun yerine hatıran gelen sinyale odaklanmıştı. Quentin'in sekreteri cevapladı telefonu; Grace, ona adını söyleyip müsaitse Quentin'le konuşmak istediğini belirtti. Otuz saniye kadar sonra, menajerinin abartılı selamlayışını duydu.

"Merhaba İnanılmaz Grace'im. Bu güzel sabahta, senin için ne yapabilirim? Insides Out teklifiyle ilgili gönlündeki kararın değiştiğine dair umutlanabilir miyim?"

Grace, derin bir nefes aldı ve kalbi göğsünün altında küt küt atarken büyük bir yanlış yapmıyor olmak için dua etti. "Aslında, evet."

Ortak bir sessizlik geçti aradan ve Grace, nefes almadığını fark etti. Bu başını döndürüyor, kalbini yerinden fırlayacakmış gibi çarptırıyordu ve soluk alabilecek gibi değildi.

"Evet, umutlanabilir miyim? Yoksa evet, fikrini değiştirdin mi?" diye sordu Quentin; sesi olumlu ve hiç umudunu yitirmemiş gibi geliyordu.

BİR YUMAK AŞK

Cevap vermeye cesaret edip ağzını ancak açabildi Grace ama önce acınası halde havasız kalan ciğerlerine ve diyaframına bir nefesle oksijen gönderdi. Derin derin yutkunduktan sonra, sonunda zavallı adamı ıstıraptan kurtardı.

“İkisi de. Daha doğrusu, artık umutlanmana gerek yok çünkü fikrimi değiştirdim.”

Zack’in de isteğinin, kararlılığının azalmadığından ve hazır olduğundan emin olmak için ona doğru son bir kez baktı. Kocaman açtığı çenesi hâlâ bitmeyen kahvaltısını öğütmekle meşgulken başını salladı.

Grace, derin bir nefes daha alıp suni teneffüs yapar gibi kuvvetlice verdi. “Anlaşmayı yapacağım.”

Göğsündeki ve şakaklarındaki baskı azalmıştı. Kafasını yoran ve tansiyonunu yükselten stres hafiflemişti. Ama tam olarak geçmemişti çünkü artık fotoğraf ve reklam çekimlerini halletmesi ve en az bir yıl daha... *Tanrım!* Zack ile yeniden nişanlanmış rolünü oynaması gerekecekti. Ama yine de daha baş edilir bir seviyeye inmişti korkusu.

Grace, midesine oturan sertlikten kurtulmanın tadını çıkarırken, Quentin de kesin masasının üstüne çıkmış, sevincinden dans ediyor olmalıydı çünkü coşkuyla, “Evet! İşte bu! Ha-ha-hoo!” diye bağırıp duruyordu; sesi öyle gür geliyordu ki ahizeye, Grace telefonu omzuna indirmek zorunda kaldı. Yanında, Zack kaşlarını kaldırmış, *sana söylemiştim* der gibi gururla bakıyordu.

Quentin’in sevinmesi bitince onun nefes nefese kaldığını ve yeniden oturduğu sandalyesinin gıcırdadığını duydu. “Pekâlâ, iş zamanı bu kadar eğlence şimdilik yeter, cumartesiler bunun için var.”

Grace biraz bodur, biraz tombul, biraz azalmış saçlı, hep açık pastel renklerde giyinen ve dans pistine çıkmaya her an

hazır gibi duran menajerini gözünün önüne getirerek gülüyordu. Eğer bu kadar sevimli olmasaydı kendisini temsil etmesinden endişe duyabilirdi.

“Peki Zack?” diye sordu; keskin zekâsı, disipline alışık kafası, yapması gereken işin ayrıntılarına geri dönmüştü hem. “Çünkü I.O.U. ikinizi ancak birlikteyken istiyor. Başka yolu yok.”

“Biliyorum,” diye onu rahatlatmıştı Grace. “Zack de kabul etti.”

Bakış söz konusu adama kaydı, o ise ağzında bir şeyler çiğniyor ve başını sallıyordu; aralarında geçen konuşmanın da, ondan bahsettiklerinin de farkındaydı fakat kelimelerle pek ilgili değildi.

“Yani siz tekrar berabersiniz, değil mi?” diye sordu Quentin. Sesi sanki şüphe ediyormuş gibi geliyordu. Ama onu suçlayamazdı. Grace, dün birlikte olmadıklarını kendisi belirtmişti. Bugünse öyle olmalarını şart koşan milyon dolarlık bir anlaşma için hazır olduğunu söylüyordu.

“Evet, birlikteyiz.”

Yalanı ağzından yuvarlarken Zack'den yana çevirdi yine yüzünü; o da duyduğu bu sözün üzerine, çatalı ağzına doğru elinde tuttuğu halde bir an donakalmıştı. Sadece bir an için. Sonra beyaz yalanını onaylar gibi başını eğdi; ardından yemeğinin son parçalarını ısıracaktı.

“İtiraf edeyim ki bunu duyduğuma şaşırdım,” dedi Quentin. “Dün gece bu teklifin tamamen karşısında gibiydin.”

“Biliyorum, ama senin de istediğin gibi, bir gece düşünüp beklemek istedim. Ayrılmamız çok şekilsiz ve göz önünde olmuştu, bu yüzden aramızı düzeltmeye çalıştığımızı kimseye söylemek istemedik. Zack'in ilişkimizi bu kadar erken duyurmayı istemediğini düşünmüştüm. Ama konuyu görüştüğümüzden sonra bunun geri tepilemeyecek kadar harika bir fırsat olduğuna

BİR YUMAK AŞK

karar verdik. Hayır kurumu bağışı bizi gerçekten can evimizden vurdu," dedi, son sözünün onu açgözlü görünmekten biraz kurtaracağını ummuştu. Bir yandan da, dizdiği yalanlar yüzünden Tanrı canını almasın diye dua ediyordu. Hikâyesine inansa da inanmasa da Quentin'in masaya fırlayıp bağırması saniyenin binde biri kadar sürmedi. "Mükemmel. Bunu duyduğuma çok memnunum. I.O.U. yetkilisini arayıp ayrıntıları hazırlamasını söyleyeceğim. Görüşürüz, tamam mı?"

Göremediğini bilse de başını sallayarak cevapladı Grace. "Bana buradan ya da cepten ulaşabilirsin."

"Ulaşırmı bebeğim. Tebrikler bu arada. Bu senin için gerçekten önemli bir adım."

Suçlu bir teşekkür sunmak için boğazında bir yumru oluştu Grace'in. "Teşekkür ederim."

"Ayrıca Zack ile aranızdaki sorunları hallettiğinizi duy-mak da güzel," diye ekledi Quentin. "İkiniz şahane bir çift oluyorsunuz. Eğer düğün çanları yeniden çalacak olursa, beni unutma tatlım."

Bu lafına neredeyse kahkahayla gülecekti Grace ama boğuk bir kıkırdamayla kaldı. "Unutmam."

Vedalaştılar ve Grace telefonu camlı kahve masasına nazikçe bıraktı.

"Ee? Nasıldı?" diye sordu Zack, boş tabağından sonunda çekilerek. Sonra hafifçe esnedi ve "Sormama ne gerek varsa..." diye ekledi.

"Teklifi kabul ettiğimiz için çok mutlu," diye söyledi. "Ve tekrar evlenmeye teşebbüs edersek düğüne davet edilmek istiyormuş."

Bu, ayrılıktan bu yana ikisinden birinin mühim *evlilik* sözünü ilk telaffuz ettiği olmuştu ve Grace onun tepkisini merak

HEIDI BETTS

ederek gerildiğini hissetti. Acaba etkilenmiş miydi? Üzgün müydü? Kızgın mıydı? Şaşırmış mıydı?

Kendisi bunların hepsiydi. Kelimeyi ağzına almaktan bile rahatsızdı. Acı tatlı birçok anıyı hatırlamasına neden oluyordu ve kapalı kalmasını tercih ettiği bir yarayı deşiyordu.

Fakat umulacak cevaplardan birini vermek yerine Zack sadece, "Tek istediği senin nedimelerinden biri olmak, böylece fırırlı pembe bir giysi giyme fırsatı olacak," dedi.

Bir saniyeliğine oldukça sakın kaldı Grace ama Zack'ın bu umulmayacak cevabıyla altüst olmuştu. Sonra hayal gücü devreye girdi ve menajerinin fırırlı, tüylerle süslü tozpembe bir takım ve ona uygun bir şapka içinde, gül yaprakları dökererek koridorda yürüdüğünü hayal etti. Arkasından da, partide dans pistinin tozunu attırdığını. Çok abartılıydı, saçmaydı. Ama çok da komikti.

Gülmeye başladı Grace, gözlerinden yaşlar gelene kadar, midesini tuta tuta güldü de güldü. Küçük esprisinin gırgırında, Zack de birlikte gülüyordu.

"Gülmemeliyim gerçekten," dedi Grace, alay etmekten pişmanmış gibi. Gözlerinin kenarındaki yaşları sildi, "Bu hiç de hoş bir şey değil."

"Yapma, biliyorsun Quentin'e karşı değilim. Kötü biri değil. Ama en azından arada bir dalgamı geçmeliyim. Bu, Erkekliğin Kitabı'ndan. Ayrıca, pembe pek de doğru olmadı; onun rengi değil."

Tekrar güldüler, ama bu kez kendilerine daha çok hâkim olmaya çalışarak. Burada oturup Zack ile birlikte gülmek eskiden en sevdiği şeylerdendi. Rahatlatıcıydı ve ihanetle, hınçla henüz gölgelenmemişti.

BİR YUMAK AŞK

Şimdi yapacağı şeyden vazgeçmeden önce, elini onun elinin üstüne koyup sıktı. Teni sıcaktı, parmakları geniş, sert ve tanıdıktı.

"Teşekkür ederim Zack," dedi yumuşakça ve kalbinden gelerek.

Zack ikisinin ellerine baktı. Yutkundu, boğazında âdemelması inip kalktı. Gözleri yerde, başını salladı.

"Peki, ne zaman başlıyoruz?" diye sordu ardından. Sesi Graca'in hoşuna gitmeyecek kadar pürüzlüydü.

Yavaşça, gönülsüzce elini çekti Grace ve sandalyesine yaslandı. "Bilmiyorum. Quentin ayrıntıları halledecek ama bizi bu yıl için istediklerine göre, sanırım anlaşma imzalanır imzalanmaz çalışmalara başlamak isterler. Senin için sakıncası olur mu?"

Zack, arkasına yaslanıp rahat bir tavır takınarak, saatini kontrol etti. "Elbette," dedi. "Bu arada, fizik tedavi randevum için hazır olsak iyi olur."

Grace, karşıdaki duvar saatine baktı ve onun haklı olduğunu gördü. Başıyla işaret edip kalktı. Koltuk değneklerini getirip Zack'e verdi.

"Çıkmadan önce Muffin'i kısa bir yürüyüşe götürsem iyi olur. Saat onda burada oluruz, tamam mı?"

"Güzel," diyerek katıldı ona Zack.

Güzel, evet, harika. Peki neden harekete geçemedi? Neden ayakları yapışmış gibi kımıldamıyordu yerinden? Ağzı birden kurumuş gibi dudaklarını yalamıştı. Avuçları da terliyordu.

Hastalanıyor muydu yoksa? Üşütmüş olabilir miydi?

Belki de azmış hormonlardır dedi kafasının içinde bir ses. Şeytanca bir ses. Kıpırmızı deriden, dar bir tulum ve popoyu kaldıran yüksek topuklular giyinmiş, "Götür beni!" diyen bir

şeytan. Tepesinden iki adet boynuz kulağı çıkan, arkasından bir kuyruk sallanan, elinde üç çatallı bir sopa tutan.

Bu şeytan Grace'di. Melek Grace'in elini kolunu bağlamış, ağzını bantlamıştı ve onun kötü şeyler yapmasını istiyordu. Zack'i affetmek gibi, yaptıklarını, ona çektiirdiği acıyı unutmak ve tıpkı Muffin'in yere düşen cipslere atılması gibi seksi adalelerine atlamak gibi.

İki farklı Grace onu iki tarafından çekiştirirken, orada durmuş, bekliyordu. Zack'in giderek ısınan bakışını hissediyordu.

YAP.

Hayır.

DURMA HAYDİ, GİT ONA.

Hayır.

İSTEDİĞİNİ BİLİYORSUN.

Tamam, evet. Ama hayır!

Mücadele eden Melek Grace bir elini çözdü, sonra diğerini ve derken ayaklarını. Ağzındaki bandı çözmeye gerek duymadan omuzlarını bastırdı ve koşarak Şeytan Grace'i sıkıca yakaladı. Şeytan Grace yere devrildi, Melek Grace göğüs boşluğuna bir yumruk indirince ciğerlerindeki tüm hava puf diye söndü.

Şeytan Grace'in Grace üzerindeki zaptı kırılmıştı ve böylece kocaman, derin bir nefes aldı, onu hareketsiz bırakan anormal tutukluğu atmak için başını salladı.

"Tamam," dedi, sanki tuhaf davranışı bir açıklamayı gerektiriyormuş gibi. "Bruiser'ı gezdirmeli... Ee, Muffin'i yani. Köpeği gezdireyim artık."

Aah! Hakikaten kafasını bir yere falan çarpmış olmalıydı. Salak, salak, aptal! Köyün delisi gibi davranmayı bırak da yürümeye başla.

"Tamam, hadi bakalım..." deyip gerçekten de kımıldadı bu sefer. Melek Grace, beyninin içinde küçük bir sevinç çığlığı attı.

BİR YUMAK AŞK

"Birazdan görüşürüz."

Odadan çıkıp Muffin'in tasmaı ile ipini aldı ve köpeği çağırdı. Şeytan Grace ayılıp da onu kötü şeylere, yani en çok yapmak istediği şeye, kollarını Zack'e dolayıp kızarana kadar öpüşmeye sürükmeden apar topar evden dışarı fırladılar.

11. Sıra

LO.U. ile son pürüzleri halletmek bir haftaya yakın sürmüştü; sonraki bir hafta da sözleşmelerin, kurye ile Zack'in apartmanına ulaşması için geçti.

O sürede Zack de hiçbir şey yapmadan boş boş beklemiş değildi. Hayır!

Quentin'i anlaşımayı kabul ettiğini söylemek için aradığı gün kahvaltı sırasında, Grace'in artık ona karşı antipati ya da kızgınlık duymadığını fark etmişti Zack. Yani, hâlâ ondan... *Hoşlanıyor* olabileceğini umuyordu, *onunla ilgilendiğini*. Olabilir miydi?

Elini sıcakık tutuşunu ya da Bruiser'ı çıkarmadan önceki ateşli ve uzun bakışını başka nasıl açıklayabilirdi? Bakışındaki anlamda yanılması söz konusu değildi. Yo, kesinlikle. Daha önce milyon kereler görmüştü çünkü aynı bakışı.

Akşamları yemek masasından kalkıp ona yanaştığı ya da sosyal bağış sorumlularıyla toplantıdayken aynı sıkıcı yaşlı adamların aynı sıkıcı eski mavallarını dinlemekten usanıp, birbirlerini soyamak ister gibi bakıştıkları zamanlardaki aynı seksi, baştan çıkarıcı bakışları. Siyah nevresimlerinde saatler sürecek sıcak bir tutku vaat eden bakışlardı bunlar. Ve

BİR YUMAK AŞK

aralarındaki hislerin sandığı gibi tamamen ölmediğine dair içinde bir umut doğurmuştu.

Elbette, Grace evine onu kanepesinden kovalamak ve sözde yaşam kalitesini artırmak için ilk girdiğinde, bu şekilde düşünmemiştir.

Bir süre, yediklerini, içtiklerini zehirlemiştir korkusuyla Bruiser'ı tadımcı olarak kullanmayı bile düşünmüştü. Kahrolası şirin köpeği çok sevmeseydi bunu yapardı belki. Ve daha uzun bir süre için de; onu tek ve şiş bir testis torbasıyla ya da hiç torbasız bırakacak sinsî bir saldırı yapmayacağına güvenemediğinden, pantolonlarının altına koruyucu giymeyi düşünmüştü ciddi ciddi.

Sonunda onu öldürmeye ya da olduğundan daha sakat bırakmaya teşebbüs etmediğini görünce rahatlamaya başlamış ve yeniden çift olamasak da dost gibi olabiliriz, diye düşünmüştü. Arkadaşça, gayet iyi idare ediyorlardı; aynı parkta koşmaya veya ağız dalaşına girmeden medeni bir şekilde sohbet etmeye geri dönmeleri, Gage, Jenna, Ronnie ve Dylan'la The Penalty Box'ta hep birlikte bira içmeleri hoş olacaktı.

Oysa şimdi...

Bir paket cips ve diyet kola almak için değnekleriyle *tap-tap-tap* sesler çıkararak mutfağa giderken ısıklık çalıyordu. Aslında şekerli normal kolayı ve en kızarıklık, en tuzlu patates cipslerini isterdi ama Grace market alışverişini onsuz yaptığından, onun tercih ettiklerine katlanmak zorundaydı. Yine de bunları pek sorun etmiyordu. Artık onu geri kazanma şansının olduğunu fark etmişken...

Ortadan henüz kalkmamış sinir bozucu bir ihanet mevzusu vardı tabii ama Grace artık bundan bahsetmiyor veya en azından artık onu "çapkın domuz" diye adlandırmıyordu. Ve Zack'in kendisinden hoşlandığını da biliyordu. Kahretsin, gerçekten çok çekici buluyorum, diye düşündü gülererek. Bunları

atlatacaklarından emindi. Onu tamamen masum olduğuna inandıracağından da.

Sadece nasıl yapacağı kısmı biraz muallaktı; ama bir şeyler bulurdu elbet.

Bugünü göreceğini hiç tahmin etmezdi ama şimdi Quentin onun kurtarıcı meleği idi. Belki teşekkür için adama pastel renkli takımlarına uyacak bir iki kravat hediye etmeliydi.

“Hey, Zack?”

Grace, evin diğer tarafından sesleniyordu. Başını buzdolabından çıkardı. Güldü, hem ne kadar tatlı bir sesi olduğunu –ona bağırıp çağırmadığı, bin bir çeşit küfretmediği zamanlarda– tekrar hatırladığı, hem de artık, *pek yakında*, yeniden onunla olacağına inandığı için.

“Mutfaktayım,” diye cevap verdi Zack. “Soda ister misin?” diye sordu, kendisi için çıkardığı kutuyu, değneği üzerinde dengede durmaya çalışarak tezgâha bırakıp yukarıdaki dolaba uzanırken.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Grace yanına gelirken. Onu duymamış, ama hissetmişti bu sefer. Bu yüzden arkasında birden belirince korkmadı. Cipsi bulunca döndü. Poşeti açıp ağzına yassı, sarı parçalardan birini atarken tezgâha yaslandı.

Oh, evet. Bu eğlenceli olacak.

Kovalamacanın ne kadar zevkli olduğunu unutmuştu. Grace hiç de kolay biri değildi ama tanışmaları bile oldukça tuhaf bir şekilde olduğundan, hiçbir zaman normal flört âdetlerine uygun gitmiyordu ilişkileri.

Onu etkilemeyi başardığından, yemeğe çıkmayı teklif ettiğinden beri birbirlerine kenetlenmişler ve her zaman birlikte vakit geçirir olmuşlardı. Ortak arkadaşlarının olması da bunda etkiliydi ve ne olduğunu ikisi de anlamadan, yatmaya

BİR YUMAK AŞK

başlamışlar ve sonra âşık olmuşlardı. Ya da belki tam tersiydi. Sonunda da nişanlanmışlardı.

Rahat ve uyumlu bir birliktelikti, aynı zamanda iliklerine kadar da yakıcı. Yine de, Grace'in peşinde koşması gerekmemişti. Elde edilmesi güç kadın rolünü oynamamıştı.

Şimdiyse, kesin olarak peşinde koşması gerekecekti. Mücadele etmeden Grace'in onunla tekrar ilişkiye girmesi gibi bir şey söz konusu değildi. Ve elde edilmesi güç kadını oynamayacak, gerçekten elde edilmesi güç olacaktı.

Şimdi kâğıt destesi tamamen aleyhine karılmış gibiydi ve kazanma ihtimali imkânsıza yakındı belki, ama Zack'in savaştan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Ve bu oyundaki ödül, savaşmaya değerdı.

Buzdolabının yanındaki yerinden, onun mutfağın girişindeki görünüşünü izledi. Pek yakına gelmemişti ve alt dudağının köşesi endişeyle bükülmüştü; bu yüzden kafasını kurcalayan bir şeyler olduğunu anladı. Ama kendi kafasındaki tek şey, Grace'in bakmakta olduğu uzun, esnek ve biçimli vücuduydu. Bruiser'ı yürüyüşe çıkarttığı haki rengi eşofmanı ve kamuflaj desenli bluzu vardı üstünde. Bunlar vücuduna ikinci bir deri gibi oturmuştu ve üst parçası –gümüş rengi, göz kırpan kadın kurukafası ile süslüydü– öyle kısıydı ki her hareketinde düz karnından üç dört santimi açıkta bırakıyordu. Elini kaldırıp atkuyruğuyla topladığı, cehennem gibi yakıcı ve seksi saçını düzeltince, karnının üç dört santimden de fazlasını görmüştü ve ortasında da gümüşten bir şey. Boğazı kurumuştı; diyet kolasını çenesinden dökülüp tişörtüne akana kadar ağzına boşaltmasına rağmen.

"Kahretsin!" diye küfretti ve kutuyu dikleştirip utanmış gibi, ıslanmış göğsünü sildi.

Grace kollarını indirmişti ve kaşları çatık, merakla ona bakıyordu. Zack'in dudakları da huzursuzlukla bükülmüştü şimdi; gözleri Grace'in göbek deliğinin oraya odaklanmıştı.

"Ne zaman yaptın bunu?" diye biraz kıskanmış gibi sordu.

"Neyi?"

"Bunu," diye karnının tam ortasına işaret etti, bluzu şimdi biraz daha inmiş olduğundan dikkatini çeken ve ağzını sulandıran şeyi örtmüştü de. "Göbeğindeki piercingi."

Zack'in işaret parmağının ve gözlerinin gösterdiği yöne doğru başını eğip bluzunun kenarını kaldırdı ve bir ucunda pırlantaya benzeyen parlak bir taş, diğerinde sallanan iki küçük kelebek olan som gümüşten göbek halkasını açığa çıkardı.

"Ah." Bir omzunu silkti ve bluzunun kenarını bıraktı elinden.

Zack, o an, mutfağı sürüngen gibi kat edip ona sokulmak, bluzunu yukarı çekip göbeğine doyasıya bakmamak için zor tuttu kendini. Daha önce bir kelebek figürüyle tahrik olmak gibi bir durum gelmemişti başına; ama her şeyin bir ilki vardı diye hüküm verdi, bacaklarının arasında yarım bir hayat kımıltısı yeniden uyanırken.

"Birkaç ay önce. Kızlarla birlikte dövme ve piercing gecesi yapmıştık.

Sağ kaşı iyice kalkarken sol gözünü kısarak yanıtladı Zack. "Dövme ve piercing mi?" diye hırıltıyla sordu. Eğer daha önce de böyle heyecandan susuz ve nefessiz kaldığı durumları "Boğazı kuruması" diye tanımlamışsa, şimdiki hali için ancak "Ağzın Gobi Çölü'yle kuruluk yarışında olması" denebilirdi. Ve şu an vücudunun en duyarlı kısmı mıknatıs gibi kuzeyi göstermeye başlamıştı sanki.

Ne kadar uyarılmış ve kıvranır halde olduğundan bihaber, başını salladı Grace ve "Jenna, Gage'e sürpriz olsun diye dövme yaptırmak istemişti. Biz de Ronnie ile birlikte ona

BİR YUMAK AŞK

katılalım dedik. Ben de göbeğime piercing yaptırmaya karar verdim. Hep istiyordum," dedi.

Bunu biliyordu Zack. Bilseydi onu kendisi götürürdü dövmeceye ve sevişirlerken o süsle çok fazla eğlenebilirdi.

"Ee, peki Jenna ne dövmesi yaptırdı?" diye sordu. Aslında bu umurunda değildi, sadece bakışını onun karnından ayıramazken, başka bir şeylerle ilgileniyormuş rolünü oynamaya çalıştı.

Grace, burun kıvırdı. "Jenna sana bunları anlatmamı ister mi bilmiyorum; ama Gage'e sorsan kesin söylerdi." Bir soluk vererek devam etti yine de. "Cleveland Polis Teşkilatı'nın arması gibi bir şey. Poposunda, 'Gage Marshall'a aittir' yazıyor."

Zack'in dudakları takdir edermiş gibi büzüldü. "Eminim Gage'in hoşuna gitmiştir."

"Ertesi sabah Jenna'dan duyduğuma göre evet," diye neşyle ve kısaca sırtarak yanıtladı. "Ya Ronnie?"

Alt dudağı, yine dişlerini arasında kaybolmuştu. Isırıyordu. Yine ilginç bir şey sakladığının işaretiydi.

"Bunu söylememi istemezdi sanırım."

"Kendi piercinginle Jenna'nın popo dövmesini anlatmana rağmen bunu sakladığına göre, bayağı özel bir şey olmalı."

Bunun üzerine birazcık düşündü Zack ve tahminini söyledi. "Meme ucu piercingi mi?"

Cesur bir tahmindir, çünkü Grace'in buruna, kaşa veya dile yapılan piercingi açıklamakta sakınca göreceğini sanmamıştı. Üstelik Jenna'nın poposuna dövme yaptırdığını anlatabildiyse... Öyleyse Ronnie bu kadar gizli başka ne yaptırmış olabilirdi ki?

Grace'in ağzının kenarlarında, "Senin bilmediğin bir şeyi biliyorum" diyen eğlenceli bir gülüş belirdi ve usulca cevap verdi. "Daha aşağı."

HEIDI BETTS

Bir dakika için, içinden Ronnie'yi değil de Grace'i çıplak gibi düşünüp vücudunun göğsünden aşağı en ateşli bölgele-rini saydı. Şey, tamam. Otuz saniyesini göğüslerine odaklan-mış halde geçirmişti.

Seksi bir fikir olsa da göğüs ucu değildi. Burası ve göbek deliği arasında da piercing yaptırılacak bir kısım yok. Göbek deliği de olamaz, yoksa Grace rahatça söylerdi.

Daha aşağıda, yani...

Zack'in gözleri büyüdü ve bakışı onunkiyle buluştu.

"Yok artık!" dedi, gerçekten ve tamamen şok olmuş gibi.

Grace kıkırdadı, dudaklarına kocaman bir gülüş yayıldı. "Vay canına değil mi? Ben de inanmamıştım. Çok pis acıdı-ğını söyledi. Ama bir gün Dylan onun böyle şeyler yapamaya-cak kadar korkak olduğunu söylediği için... Birbirlerine nasıl kafa tuttuklarını biliyorsun. Artık çift olmalarına rağmen bir-birlerini kışkırtma alışkanlığından vazgeçemediler."

Zack'in dikkati tekrar Grace'in vücudunda gezindi. Dylan'ın her gece yaşadığı belli olan bir fanteziyi düşledi. Şanslı piç.

"Peki sen..." diye biraz sordu, biraz da istek belirterek Zack.

Uzun parmaklı, pembe uçlu bir çift el, onun bakışlarıyla üzerindeki kumaşları bile yakacak kadar ısıttığı yere kondu-lar. Eğer bir günlüğüne de olsa bir süper kahraman olmak isteseydi, hangi özel güce sahip olmayı seçeceğini artık bi-liyordu: X-ışını görüşü. Kesinlikle, yüzde yüz, hiç şüphesiz X-ışını görüşü.

"Hayır!" diye ciyakladı Grace. Ve Zack'in dikkati hiç kay-bolmazken o omuzlarını salladı. "Ve bana böyle bakmayı kes. Tanrım!"

Arkadan görünüşü de o kadar güzeldi ki, Zack bakışını ondan almayı zor, çok zor olsa da başardı.

BİR YUMAK AŞK

"Daha önce görmediğim bir şey değil," dedi Zack. Kalbinin göğsünün altında bas hoparlörü gibi güm güm atmasına ve damarlarında akan kanın her damlasının sızlayan çubuğunu doldurmak için inmesine rağmen, sesinin neden bu kadar normal çıktığına kendi de şaşırmıştı.

"Evet, tamam, ama bir daha görmeyeceksin," diye kızgınca yanıtladı Grace. "Bu yüzden hayal etmeyi kes."

Çok geçti. Nişanlarının bozulmasından beri bunu defalarca yapmıştı.

Bundan pek emin değilim, diye düşündü içinden Zack, Grace'in cümlesinin ilk kısmına yanıt olarak. Bunu ona söyleyemedi tabii, çünkü bu, elini göstermek ve alçakça planlarını sezdirmek olurdu. Toplarına bir tekme yedirmekten başka da bir işe yaramazdı.

Hayır, henüz beklemesi gerekti, tabii canının istediği zaman onu çıplak halde hayal ederek. Ne güzel ki, beyin hücrelerinin ne yaptıklarına karışma hakkı yoktu Grace'in; ağgözlü yeniyetmeler gibi ağzı sulanmadıkça, aklımdan başrolde kendisinin olduğu seks içerikli filmler geçtiğini bilemezdi Grace.

"Affedersin," dedi hiç de utanmadığı halde, gardını düşürme planının bir parçası olarak. Sonradan üstüne atılacaktı nasılsa. Bikkın görünmeye çalışarak bir avuç cips aldı ve bir seferde hepsini ağzına atarak biraz kolayla birlikte yuttu.

Erkekliği hâlâ kalp atışıyla orantılı geriliyordu. Fakat Grace'in bunu bilmesine hiç gerek yoktu, hele ki cips paketi önünü böyle güzel kapatmışken.

"Buraya dövmele ve piercingler hakkında konuşmaya gelmedim, biliyorsun."

Zack, bir kaşını kaldırdı ve neden geldiğini söylemesini beklerken ağzındaki cipsleri çiğnemeye devam etti.

"Quentin'le az önce telefonlaştık," diye sıkılınca mırıldandı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Yavaşça "Sorun değil," derken, gerçekte sorun varmış gibi bir hava anlaşıyordu sesinden. "Daha çok, özel bir istek. Insides Out firmasından. Ama senin yapmak isteyeceğini sanmıyorum."

Zack, istemsizce omzunu kaldırıp indirdi. "Peki, bana ne olduğunu söylersen, isteyip istemeyeceğime bakarız."

"Tamam," dedi Grace, derin bir nefes alarak konuştu. "Reklam kampanyası çekimi için buraya bir çekim ekibi ve fotoğrafçı göndermek yerine, bizim New York'a gitmemizi ve her şeyin orada tamamlanmasını istiyorlarmış."

İstemeyeceğini düşündüğü kısmı anlatmasını beklerken bir cips daha ısırdı Zack. Ama Grace devam etmeyince uyardı. "Ve?"

"Onlara hayır dedim."

Belli etmese de şaşırmıştı şimdi. Tüm bu proje onun için büyük bir fırsattı ve aslında Insides Out'un isteklerine uymak için çok hevesli olduğunu düşünüyordu.

"Problem neydi?" diye sordu. New York çok da uzak değildi. "Şovundan yeterince zaman kalmıyor mu?" Grace kaşlarını çattı. Düşünceli bir biçimde kirpiklerini kırıştırdı kısa bir süre.

"Hayır," dedi. "Yani evet, vakit bulabilirim eğer gerekirse. Onları, seni düşünerek reddettim."

"Beni mi?" Bu sefer gerçekten şaşkınlığının yüzünden de okunduğuna emindi. Başını ve gövdesini biraz geriye itip kafasını salladı. "Neden? Buraya beni bağlayan bir şey yok."

İçlerinde hesap verecek, izin isteyecek bir patronu olmayan ve istediği yere gitmekte serbest olan oydu. Bu biraz da sakat ve tedavi altında olmasının verdiği bir avantajdı.

BİR YUMAK AŞK

"Dizin yüzünden..." dedi Grace, başıyla orayı göstererek. "Uçakta, sıkışık bir şekilde oralara gitmen pek mümkün değil."

Uzun birkaç saniye boyunca, sözlerinden doğru anlamı çıkarmaya çalışarak kımultısız baktı ona Zack. *Onun için*, sponsor firmanın isteklerine karşı mı çıkıyordu? Dizini düşündüğü için?

Bu kadın, hokey kupalarından birini duvara fırlatmış ve Hummer jipini işe yaramaz bir metal yığınının çevirmiş olan kadın mıydı?

Olamaz. Ya o zamanlar içinde bir şeytan vardı ya da şimdi bir melek.

Diğer taraftan bu düşünceliliği cesaret veriyordu. Eğer onu umursamasaydı, eğer ona karşı bir şeyler hissetme ya da hislerini ona karşı açık tutma olasılığı olmasaydı o zaman bu konuda hiç tereddüt etmezdi. *Insides Out*'a evet der, ona da idare etmesini söyler; ucuz bir kazak gibi katlayıp el bagajı bölümüne tıktırır, yanında götürürdü.

Zack'in içindeki ses şimdi ona doğru atılıp kollarını dolmasını ve tam dudaklarından öpmesini söylüyordu.

Kahretsin ama, onu yere yatırıp bundan daha fazlasını yapmasını da söylüyordu o ses!

Fakat cinsel organı ne yazık ki her zaman kendi bildiğini okuyamazdı bu yüzden, Grace'in şimdi böyle şeyleri hoş karşılamayacağını bildiğinden bu sesleri kovdu ve olduğu yerde kaldı. Henüz olmazdı.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi nazikçe. "Uçmak benim için sorun değil." Dünyada en sevdiği şeylerden biri olmasa da, üstesinden gelirdi. Ayrıca Cleveland-New York arası uzun süreli bir uçuş sayılmazdı. Bacağı tutulursa kalkar, koridor boyunca koltuk değnekleriyle ileri geri yürüyebilirdi.

"Hayır," dedi Grace katı bir şekilde. "Bacağın giderek iyileşiyor, ama şu an senin için kritik. Kalabalıklar içinde terminallerden geçmeyi saymıyorum bile."

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Yaramı azdırmamak için bütün anlaşmayı iptal mi edeceksin?"

"Gerekliyse evet." Grace'in dudakları dümdüz bir çizgi oldu ve çenesi onu ya da karşısına kim çıkarsa o kişiyi kavgaaya çağırır gibi öne uzadı. Bu bakışı da daha önce milyonlarca kez görmüştü. *Bildiğim gibi hareket edecek kadar inat etmeye hazırım, bu yüzden sakın fikrimi değiştirtmeye çalışma* diyen bir bakış.

"Bana biraz safdillik gibi geldi," diye mırıldandı. "Yani, bu aşamaya kadar gelmişken, cebinde bu kadar büyük bir anlaşma varken, bunu küçük bir coğrafi ayrıntı yüzünden mahvetmek."

"Dizin şişip, yaran patlayıp, yeniden acıyla kıvranınca o kadar küçük olduğunu düşünmeyeceksin ama," diye bağırdı Grace.

Evet, şimdi haklı çıkarmıştı kendini ama Zack yine de ortada uzlaşılacak bir yer olduğunu düşünüyordu.

"Uzlaşma ihtimali yok mu?"

Grace bakışlarını yana kaçırdı, parlak ve yumuşak dudaklarını ıslatmak için dilini çıkardı. "Quentin'e arabayla gidebileceğimizi söyledim."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz da biraz umut, biraz meydan okuma, biraz da cevabına karşı merak içeren bir bakış dikti Zack'e.

"Arabayla dünyanın yolu," dedi Zack. Caydırıcı olmasa da, uçakla gitmenin alacağından çok daha fazla vakit alacağı kesindi.

"Biliyorum, ama Hummer'ınla gidersek arka koltukta uzatabilirsin. Hem istediğimiz zaman durup bacağına çalıştırırsın.

BİR YUMAK AŞK

Acele etmemize de gerek yok, oraya varmak için istediğimiz kadar süremiz olur. Hatta Muffin'i bile alabiliriz. Uçakla gidersek köpek evinde falan kalması gerekir ki bunu hiç sevmediğimi biliyorsun."

Yepyeni mavi Hummer'ından söz etmesi, omurgasından aşağı buz gibi bir korkunun yayılmasına neden oldu. Beynindeki çınlama yüzünden son kelimelerini bile zor duymuştu.

Grace, arabasına en son yaklaştığında onu tamamen harap etmişti. İyice barbarlaşmış; ön, arka ve yan camların hepsini kırmıştı. Lastikleri, Tanrı bilir hangi aletle dümdüz etmiş ve döşemeleri yırtmıştı. Herhalde çakı ya da falçata için biraz para harcadı, diye düşünmüştü ama bunları sadece çıplak tırnaklarıyla yaptığını öğrenince çok şaşırılmıştı.

Bu ufak hadiseden sonra Zack, oturduğu apartmanın yeraltı garajına kendi parasıyla güvenlik kamerası taktırmıştı.

Yani, direksiyonuna geçirmek bir yana, yeni Hummer'ı ile onu yüzlerce kilometrelik bir yolculuğa çıkarmak düşüncesi yüreğini ağzına getiriyordu.

Önerisinin diğer kısmına gelince... Bir an kalbi yeniden düzgün atmaya başlayıp sözlerini doğru yorumlayacak kadar kan beynine gidince, aslında mantıksız sayılmazdı. Arabayla yolculuk uçmaktan daha uzun sürecekti ama sonuçta *arabayla yolculuk uçmaktan uzun sürerdi*.

Biraz daha uzun. Kalabalık terminallerde boğuşmaktansa baş başa olurlardı gün boyu... Ve geceler boyu da.

Sadece o ve Grace, bir de bazen horultulu, bazen de akıntılı köpeği. Arabada baş başa ve sonra otelde, her gece, yine baş başa.

Yani belki aracına yönelik tehlike, Grace'le yalnız, bu revire benzemiş evinin dışında gerçekten yalnız kalabilmek kadar önemli değildi. Hem araba sigortaları da bugünler için değil miydi?

HEIDI BETTS

"Bruiser'ı kabul edecek bir otel bulabileceğimizi düşünüyor musun?"

Bir heyecan belirtisi Grace'in mavi gözlerini safir gibi parlattı. "Hallederim. Quentin'e bunun, anlaşmanın önemli bir maddesi olacağını söylerim ve o her şeyi ayarlar."

Zack, kola kutusundan yavaşça bir yudum daha aldı. Karbonatlı sıvıyı boğazından geçirirken olasılıkları tartarak kafasında canlandırıyordu her şeyi. "Tamam, bunda akla yakın bir taraf görüyorum."

Ve Grace'i ipek çamaşırlarından soyamak üzere baştan çıkaracak bir sürü fırsatı da görüyordu.

"Tamam, öyleyse varım," dedi kadının yüzünün mutlulukla ışıdığını izlerken. Az sonraysa, şu sözüyle o yüz yeniden solgunlaşacaktı: "Tek bir şartla."

12. Sıra

Bilmesi gerekiyordu.

Her şey çok iyi gitmişti. Anlaşıyorlardı. Hatta kendini zahmete sokmuş ve Insides Out'un anlaşmasını kabul edebilsin diye yeniden beraber oldukları numarasına katlanmıştı. Grace, bunu sadece barış belirtisi olarak değil, iyileşmesi için elinden geleni yapmasına verdiği nazik bir karşılık olarak düşünmüştü.

Ama elbette böyle sürmeyecekti. Zack'in her şeyi mahvetmek için yine bir şeyler karıştıracağını bilmeliydi.

Ondan gerçekten zalimce bir istekte bulunmaya hazırlanmıştı herhalde. Bazı manyakça, sapık seks isteklerini kabul ettirene dek I.O.U.'nun fotoğraf çekimini tepesinde kalın, sulu bir havuç gibi sallandırıp duracaktı.

Zack'in yanında olmaktan duyduğu azıcık zevk duygusu da kaybolur gibi olmuştu; doğrulup kollarını göğsünün altında birleştirerek ona sert sert, hatta düşmanca baktı.

"Acaba nedir bu şartın?" diye sordu. Sanki içinden en kötü ihtimalleri düşünmemiş gibi.

"Bundan sonra Muffin'e..." Alaycı tonuna uyacak şekilde iki elinin iki parmağıyla tırnak işareti yapmıştı. "Tekrar Bruiser demeni istiyorum."

HEIDI BETTS

Grace, onu doğru duyup duymadığından emin olmak ister gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bu mu? Benden sadece köpeğinin... Hoppala! Köpeğim... Ay, yani köpeğimiz..." Nesi vardı bugün böyle? "Muffin yerine Bruiser ismini kullanmamı mı istiyorsun?"

Masanın üstünde çıplak dans etme isteği yok muydu yani? Sadece akrobatların ve kaldırım fahişelerinin denemeyi isteyeceği pozisyonlar, özel erotik kostümler giyme şartları?

"O bir erkek," diye açıklama yaptı Zack, sanki o bunu bilmiyormuş, koca Saint Bernard'ı veterinerine testislerini kestirmeye kendi götürmemiş gibi. "İsmi de erkek ismi olmalı."

"Muffin erkek ismi değil mi ha?" diye sordu Grace, üst dudağını biraz yukarı kaldırtıp.

Grace'in aklı hâlâ, Zack'in şart sürerken sadece bunu düşünmüş olabilmesini idrake çalışmakla meşguldü. Acaba gerçekten samimi bir istek miydi bu, yoksa daha uygunsuz teklifler için zemin hazırlıyor, sadece onu yumuşatmaya, zaman kazanmaya mı çalışıyordu?

Zack kaşlarını çattı; gözünün üstünde sarı birer çukur gibi kaldılar. "Kesinlikle değil."

"Peki ona aldığım, Muffin yazılı tüm aksesuarları ne olacak?" diye sordu, ağzının kenarlarından taşmak üzere olan gülüşü bastırmaya çalışarak. Onunla böyle dalga geçmek belki zalimceydi ama kendini tutamıyordu. Zack'in sinirden dişlerinin gıcırdadığını bile duyacaktı neredeyse ki o an cevapladı. "Sana parasını öderim. Ve yenilerini alırım."

"Ama senin ona yeni alacağın şeyler kesin Rockets'ın kırmızı-mavi renklerinde ya da acayip, iç karartıcı erkek renklerinde olur."

"Erkek renklerinin nesi varmış?" derken başını yanına eğdi Zack bir an, çocuk gibi bir şirinlikle. Sonra bakışını yine

Grace'inkiyle buluşturdu ve kulak tırmalayıcı bir sesle bağırdı. "Ona giydirdiğin o kız işi süslü şeylerden nefret ettiğimi biliyorsun. Sevgililer Günü'nde hayvancağızın tırnaklarını bile kırmızı, beyaz, pembe ojelerle boyadın. Ama ona tekrar Bruiser diye seslenmeye başlayınca o zaman istediğin gibi giydirebilirsin. Cici kazaklara, patiklere, hatta ojelerine ve köpek güzellik seansına bile karışmayacağım."

Grace, allak bullak olmuştu. Tatlı kuçusu Muffin'in ismini tekrar Bruiser olarak değiştirmek, Zack'le New York'a arabayla gitmelerine karşılık küçük bir bedeldi demek. Mecbur olmadığı halde anlaşmanın bu kısımlarını kabul ettiği düşünülürse, pek de büyük bir bedel sayılmazdı.

Ama Zack'le uğraşmak acayip eğlenceliydi!

Onu, içinde bulunduğu zor durumdan kurtaracakmış gibi "Tamam," diyerek kabul etti. "Fakat bu şarta alışmam ve onu..." rahatsızmış gibi iç çekti, "Bruiser diye çağırmam biraz zaman alabilir. Yine de deneyeceğim."

Zack, bu kadarının onun için yeterli olduğunu açıkça hissettirerek başını eğdi. "Öyleyse hazırlığa başla. Fotoğraf çekimleri için New York'a gidiyoruz. Buz üstüne çıkana kadar yapacak daha iyi bir şeyim de yok gibi zaten."

"Teşekkür ederim." Grace, hiç düşünmeden bir adım attı. Aralarında mesafe kalmayınca kadar yaklaşıp parmak ucuna yükseldi ve Zack'i yanağından öptü.

Çekilirken eli Zack'in kolunun sert kısmına sürtündü. Grace, ne yaptığını ve ona dokunmayı nasıl özlediğini fark ettiğinde, kalbi midesiyle yarış ediyordu.

Grace, Zack onun yaptıklarına çok fazla anlam atfetmesin, küçük bir dokunuşla fazla heveslenmesin diye uzaklaşmaya çalıştı ama Zack onu dirseklerinden tutup göğsüne çekmişti bile. Grace'in gözleri hiç beklemediği bu hareketle

büyümüştü, bir saniye sonra dudakları onunkiler tarafından yakalanmadan önce.

Öpüşme oldukça heyecanlandırıcıydı. Birdenbire yıldırım düşmüş gibi Grace'in başından ayak ucuna doğru hücum etmiş yol boyunca geçtiği her santimetreyi, her hücresini, her sinir ucunu yakmıştı.

Dudakları yumuşak ama sıkıydı, tıpkı aklında kalan hali gibi. Yine tıpkı hatırlandığı gibi kıskırtmak için onları kapalı tutmakta bir engel görmemiş, biraz sonraysa ağzının derinlerine değmek için dilini kullanmaya başlamıştı. Kollarını beline dolamasına ve güçlü, büyük elleriyle bel kemiğinin uçlarına bastırmasına müsaade etti. Dilini diline dolamasına, ağzında gezdirmesine de.

Müsaade etmek mi? Haha! Onun yaptığı her şeyi kendisi de tıpatıp ona yapıyordu. Elleri ensesinin üzerinde kenetlenmek üzere yukarı çıkıyor, parmakları saman sarısı saçlarının uzun tutamlarına geçiyordu.

Beyni ona geri çekilmesini, o cüreti için suratına tokadı indirmesini ve başka eğlenceler bulmasına fırsat vermeden odayı dışarı fırlamasını söylüyordu.

Gelgelelim vücudu... Ah, vücudu beyninin söylediklerine hiç de katılıyor sayılmazdı. Teninin altında kemikleri adeta eriyor, damarlarının içinden başlayarak her şey lavlar gibi yoğun, sımsıcak ve akışkan bir hal alıyordu.

İnledi ve sonradan kendine kızıp başını duvarlara vurdu-racak olan tiz sesler çıkardı zevkle. Öyle lezzetliydi ki. Tuzlu cipsler ve karbonatlı tatlı kola, Grace'in midesini guruldattı. Birden kurt gibi aç hissetmişti; yiyecek için veya daha muhtemeli sadece Zack'in verebileceği bir şey için.

Elini alt kısmındaki kıvrımlardan indirerek yuvarlak kalçalarından birini avuçlayıp sıktı. O sırada onu kendine doğru

iyice çekiyordu, öyle ki ereksiyonunun sıkı yükseltisini kar-
nında hissedebiliyordu.

Grace, elini indirip kot pantolonunun kalın kumaşından onu çıkarmak istedi fakat boynunu öpmek ve saçlarıyla oynamakla meşguldü. Dolayısıyla bedenini bir yükseltip bir alçatarak sırnaşık bir kedi gibi onun-
kine sürtüyor, en çok hoş-
landığı yerlere daha sıkı bastırıyordu. En çok içi giden yerde bu hafif sürtünüşler onu daha arzulu ve yaş kılıyordu. Zack, hafif bir inilti çıkararak onu belinden kavradı ve bir hızla döndürüp sırtını tezgâha yasladı. Koltuk değnekleri yere devrildi ve Grace'in üzerine eğildi; daha da kuvvetli öperek...

Sonra geri çekilip güçlü bir nefes alırken, yüzü kemik-
lerinin ve dokularının acısı içinde, bir küfretti. "Hay..." Sağ-
lam olan bacağına dengesini sağlayıp kadının iki yanından tezgâha tutundu, her yeri bembeyaz kesilmişti.

Grace'in göğsü kabarmış, kalbi serçe gibi çırpınıyor olsa da hemen toparlandı. Koltuk altından ona destek oldu ve koltuk değneğini yerden kaldırıp ona verdi. Dik durmasına yardım ederken "Bekle," dedi nefes nefese ve diğer odaya koşturdu.

Bir saniye içinde yemek masası takımlarından bir san-
dalye ile geri döndü. Minderin üstüne oturması için alçalma-
sına yardım etti. Değnekleri tekrar kenara çekip yanına çö-
meldi ve dizini ovaladı.

Nefes nefese ve endişeyle "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," derken hem acılı, hem sıkılmış çıktı Zack'in sesi. "Ağrılığımı bacağıma verdim. Henüz çok erkendi sanırım."

"Belki doktoru arasak iyi olur. Bir zedelenme olmuş olabi-
lir. Belki röntgen çekimi ya da operasyon yaparlar."

Zack, başını kaldırdı, yarı utanır yarı eğlenir gibi bir bakış
attı. "İyi tarafından bakmayı seviyorsun Pollyanna."

Grace, dudaklarını yaladı ve nefesini normalleştirmeye çalıştı. "Endişemi bağışla," diye bağırdı. "Tam iyileşmek üzereydin. Herhangi bir terslik I.O.U. anlaşmasını ve New York çekimini de riske atabilir."

Açık söylemek gerekirse bunlar şu anda en çok ilgilendiği şeyler değildi Grace'in. Ama şimdiden berbat hissetmeye ve öpüşmelerinden pişmanlık duymaya başlamıştı.

Büyük öpüşme.

Yaramaz, pis öpüşme.

Beynini çoktan pelteye çevirmiş olan ama hiç olmaması gereken öpüşme.

Sağlık durumu anlaşmayı ve kariyerini etkiler diye ona böyle ihtimam gösterdiğini düşündürmek daha iyiydi.

"İyiym ben. İki aspirin, bir buz paketiyle kanepede biraz şekerleme yapsam bir şeyim kalmaz."

"Ya kalırsa?" diye üsteledi.

"O zaman doktoru arar ve kontrole gideriz," demeye razı oldu. Sesinde epeyi alaycılık varsa da, kabul etmişti. "Mutlusun gaddar hemşire?"

"Eğer gaddar hemşireyi oynasaydım," diye duraksamadan cevapladı, "Dizine bir tekme indirir ve acıyla tedavi yolunu seçerdim herhalde. Sana sandalye getirip anne şefkati gösterme zahmetine girmezdim."

"Haklısın," dedi Zack, onu yine şüpheye düşürecek kadar çabuk. "Daha çok Florence Nightingale tipindensin. Beni yatağa sokup alnımı silmekle ilgilenirdin."

"Dikkatli olmazsan seni camdan atmakla ilgileneceğim."

Bu tehdidi, Zack'e haddini bildirmektense sadece daha da çok sırtmasını sağladı. "Tanrım, seni özlemişim," diye fısıldadı.

Bir an için onu yanlış duyduğunu düşündü Grace. Ama bu sözler duvarlardan falan değil, onun ağzından çıkmıştı basba-yağı ve üstelik hâlâ, durumundan oldukça hoşnut bir şekilde, gözlerini dikmiş, kendisine bakıyordu.

Sıkıca yutkundu ve sinirli gibi hızla avuçlarını bacaklarına bastırıp ayağa kalkmak istedi.

Belki bir hata yapmıştı. Buraya gelmek, ona bakmak, onu Insides Out anlaşımasına karıştırmak.

Öpmesine izin vermek.

Onu öpmek.

Yoo. Belki de bu hata değildi. Hayatındaki onca aptalca, sersemce işlerinin içinde bu öpüşme baş sıraya oturmazdı herhalde.

"Bana sorarsan hiç kalkma," dedi Zack, Grace tam adım atmak üzereyken. Manalı manalı kaşlarını indirip kaldırıncı, kadın gülmemek için kendini zor tuttu. Kendisi vicdan muhasebesi içindeyken, şakalar yapmak ve aklını seksle meşgul etmek tam Zack'e göre idi.

"Kötü bir fikirdi," dedi onun için mi, kendisi için mi kötü olduğunu bilmese de.

"Önümde dizleri üstünde duran bir kadın hiçbir zaman kötü bir fikir değildir."

Grace, kaşlarını çattı tekrar. "Devam et Hoolihan. Başka bir nedenden ötürü total kalmana az kaldı."

"Orası kesin. Ama biliyorsun, devam etmek benim için zor değil."

Hâlâ nispet yaparcasına gülümsüyor, sadece şakalaştıklarını düşünüyordu. Öpüşme yüzünden, öpüşüne karşılık vermesi yüzünden ilişkilerinin farklı bir yöne döndüğünü düşünmüştü. İsteddiği gibi oyunlar oynayıp, onun da bunları doğal karşılayacağı bir yöne.

Maalesef sadece Zack'ti böyle düşünen. Çünkü o henüz bu anlamda bakmıyordu.

"Otelde, odadaki sürtüğe de bunu mu söylemiştin?"

Soruyu nispeten alçak sesle sormuştu ama kısa, net ve hissettirdiği kadar buz gibi bir tonla. Bu da Zack'in yüzündeki sırıtmayı silmeye yetti ve pantolonundan içeri soğuk sular dökülmüş gibi çarptı onu. Düzelerek, bir eliyle gözlerinin üzerini kapatıp konuşmaya devam etti. "Tanrım, yine mi geldik oraya?"

Oraya gelmek mi? Orada kalbini alıp çiğnemişti. Bu, kadınların genelde çabuk unuttuğu ya da birkaç ay içinde görmezlikten gelebileceği türden bir şey değildi.

"Oradan ayrıldığımızın farkında değildim," diyerek, içindeki duygu neyse onu söylemiş oldu Grace.

Zack, birkaç yaratıcı küfür daha etti kendi kendine; sakat bacağı önünde uzatılmış olsa da gündemdeki konunun önemi altında unutulmuştu.

"Tanrı veya Allah adına, Yehova ya da Buda veya buz hokeyi tanrısı adına, yemin ederim ki odamda olduğundan haberim yoktu. Duş almak için banyoya girdiğimde orada değildi. Ben de seninle aynı anda gördüm orada olduğunu. Seni aldatmadığıma inanman için daha ne yapmam gerekiyor Tanrı aşkına?"

"Bilmiyorum," diye yine dürüstçe cevapladı ve birkaç adım geri gidip kolları göğsünde bağlı halde buzdolabına yaslandı. Sonra da olaydan beri ilk kez itiraf etti. "Sana bundan sonra inanıp inanmayacağımı bilmiyorum. Yani beni inandırmayı amaçlayan şeyler söylediğinde ya da yaptığında."

"Demek ki sözüm senin için bir şey ifade etmiyor," dedi Zack, bu sefer aksice.

"Sanırım," diye kabul etti. "Etmesini isterdim; ama işledikleri sadakatsizliğin hiç de büyütülecek bir şey olmadığına,

bir daha yapmayacaklarına yemin edip geçiştiren ne kadar çok çift var biliyor musun? Bir kere aldatan her zaman aldatır. Sadece daha başarılı yalanlar söylemeyi öğrenmiş olurlar ve tekrar yakalanmamak için dua etmeye devam ederler.”

“Peki eşlerine, sevgililerine sadık olup, kendilerini acayip durumlar içinde, suçlu durumda bulan zavallı gariplere ne olur? Onlar ne yapar? Başkalarının suçunun ve eşlerinin aşırı şüphelerinin cezasını mı çekerler?”

Haklıydı. Böyle bakınca gerçekten adil değildi. Ama Grace, ne zaman o olayı düşünse, hatırlayıp yeniden yaşar gibi olsa, haklı çıkmış ve ihanete uğramış taraf kendi olurdu ve neye inanacağını şaşırırdı. Adil ya da değil, temkinli olma şikkını seçmişti Grace. Çünkü bir daha kalbi kırılсын istemiyordu. Bir erkeğin paspası ya da dalgası olmak istemiyordu. Kör, sağır ya da aptal gibi, eşi dışarıda hareket eden her şeyi yatağa atmaya hazırken evde sorgusuz sualsiz onu bekleyen kadın gibi davranamazdı.

Hayatı boyunca öylelerini çok görmüştü. Oyuna gelen olmak, annesi için kabul edilebilirdi belki ama onun için asla. Onu gerçekten sevmeyen ya da saygı duymayan ya da onunla olmak için başkalarından vazgeçmeyen birisiyle vaktini harcamaktansa yalnız olmayı tercih ederdi.

“Sana ne söyleyeyim bilmiyorum,” dedi Grace göz göze gelmeyerek ve omzunu silkti. “Sanırım cevabım, evet. Beni aldatmadığına tamamen, yüzde yüz inanana kadar, bir soru işaretiyle yaşayamam. Yalan makinesinden falan geçmedikçe de beni nasıl inandırırısın bilmiyorum. Ve öpüşmemiz...” diye de ekledi son anda. “Bir daha asla tekrarlanmayacak.”

Cevap vermedi Zack, sadece açık mavi gözlerinin derinliği kadının gözlerinin ardına, kalbine ve beynine işler de düşüncesini değiştirebilmiş gibi baktı ona.

"Eğer hâlâ New York'a gitmekten vazgeçmediysen Quentin'i arayacağım ve eyleme geçmesini söyleyeceğim," dedi Grace.

Ağzı kapalı, sadece bir kez başını sallayarak yanıtlamıştı onu Zack.

"Bu akşam Örgü Ambarı'nda buluşmamız var. Çıkışta kızlar The Penalty Box'ta bir şeyler içmek isteyebilirler. Eğer arkadaşlarla buluşmak istersen yolumun üstünde seni de bırakabilirim."

Zack, önce boğazını temizleyip sonra konuştu. "Dylan'ı ve Gage'i arayıp sormam lazım."

Baş sallama sırası şimdi Grace'deydi. "Tamam, bana söylersin."

Döndü ve buzluğun kapağını açıp bir adet dondurulmuş bezelye torbası çıkardı. Yanına geçip bunu dizinin üzerine dikkatle koydu ve sonra da o kendi eliyle tutana kadar kayıp yere düşmemesi için bekledi.

"Yine de dizinin yola çıkacak kadar iyi olup olmadığından emin ol. İyileşmendeki aksaklıktan sorumlu olmak istemiyorum."

13. Sıra

“**S**eni görmek güzel kardeşim.”

“Evet. Bir süre, elemeleri artık kendi namımıza kazanacağımızı düşünüyorduk.”

Zack, arkadaşlarına işi tiye alır gibi gülse de, içinden onların duygularını anlıyordu. Eğer onu bu kadar merak etmeselerdi Grace’i yollamazlardı.

Burayı özlemişti. Ölü gibi değil, kendini canlı, hayatla bütünleşik hissetmeyi, arkadaşlarıyla takılmayı, kendi ayaklarının üzerinde dolaşabilmeyi değnekli de olsa özlemişti. Grace onun için endişelenirken o yakınlaştıklarını sanmakta acele etmekle büyük bir hata etmişti aslında. Ve öpüşmeleri... Yüce Musa! O öpüşme gerçekten harikaydı. Biraz daha ateşlisi olsaydı kulaklarından dumanlar çıkardı herhalde. Ona kalırsa öyle de olmuştu, yalnızca o an bunu fark etmemişti.

Grace de aynı hislerle dolmuştu üstelik, bundan emindi. Şimdi istediği kadar inkâr etsin, yaralı dizini öyle kötü bükünce kedi gibi cırlayacağına acısına biraz dayansaydı, üzerindeki soyduktan sonra tam orada, ona altı aylık hasretle abanmasına izin vereceğinden gayet emindi.

Tanrım, bunu nasıl da istedi. İstemişti, istiyordu... Grace'le günde yirmi altı saat, haftada sekiz gün sevişebilirdi ve bunu yapmaktan hiç yorulmazdı.

Gelgelelim Grace, onun kendisini aldatmamış olduğuna inanmıyordu. Erie Gölü'nün üzerinde yürüme, sonra da ayakları hiç ıslanmadan çıkabilme ihtimaline bile bundan daha çok inanırdı herhalde.

O an için, onu öpmenin iyi bir fikir olabileceğini sanmıştı Zack. Yüce İsa, onu öpmeyi bir daha nefes almaktan bile çok istemişti.

Ama şimdi bu konuda acele ettiğini kendine itiraf edebiliyordu. Kendini tutmalı, Hummer'da ya da otel odasında, birbirleriyle gerçekten yakın olacakları yolculuk zamanına kadar beklemeliydi.

Bu yüzden şimdi aşması gereken engeller vardı. Geri çekilme ve durumlarını yeniden değerlendirme gibi. Bir süre için ağırdan alacak; sırtını pek de gerçekçi olmayan bir emniyet duygusuna yaslamasını bekleyecekti. En önemlisi, tekrar birlikte olmak için baştan çıkmasını sağlayacaktı.

Tabii ihanet şüphesi yüzünden güven eksikliği sorunu vardı. Bu nedenle kendisinin güvenmeye değer olduğunu, hiçbir kadınla ona ihanet etmediğini bir şekilde göstermeliydi.

Çok da zor bir iş değildi sonuçta. Dünya barışı için bir adım atmak ve benzine alternatif olacak yeni bir fosil yakıt icat etmek gibi birtakım zor görünen işler gibi, bunun da başarılma şansı vardı elbette.

•Mavi etek ve kırmızı yazılı, beyaz, kolsuz bluzdan oluşan kısıcak, minicik The Penalty Box üniformasını giymiş bir garson kız yaklaşıp siparişlerini almak için masalarının önünde durdu. Siyah saçlarını savurup iyice boyanmış ceylan gözleriyle önce Zack'e sonra Gage'e, en son da Dylan'a baktı.

Dylan aralarındaki en tipsiz herif olduğundan değil. Zack tanınan bir yüzü olan yerel bir şöhret, Gage'in de kapak modelleri gibi bir yüzü ve profesyonel bir güreşçi vücudunun olmasından. Dylan aralarındaki tek doğal, tek normal, biraz da komşunun sünepe çocuğu tipli olandı. Bu yüzden onun suratına bakıldığı zamanlar genelde diğer ikisinin yanında olmadığı zamanlardı.

Bu garson kızın şanslı gecesi değildi yine de çünkü Gage de, Dylan da başka kadınlar tarafından sahiplenilmişti. Bu yüzden esmerin sıkı kalçası ve burunlarının dibinde sallamaya çalıştığı doksanlık göğüsleri başlarını döndürmedi.

Ve Zack, onlara dikkat ettiyse de (sonuçta, istese de sahiplenilmiş sayılmazdı) gerçekten onun da başını döndürmemişlerdi. Şimdi o, son öpüşmesinden beri başka birinin kalçalarını ve memelerini hayal ediyordu.

Hepsinin paylaşacağı bir sürahi bira sipariş ettiler. Ne de olsa hayli zamandan sonra Zack'in barda, evden dışarıda, ilk gecesiydi. Biranın markasını seçmeyi de ona bıraktılar. Bu konuda üçünün de farklı zevkleri vardı ve genelde bunun için tartışırlar, sonunda yazı tura atarak veya bir el kâğıt-makas-taş oyunuyla hallederlerdi.

"Söyle bakalım ne âlemdesin?" diye sorguya başladı Dylan, garson siparişi getirmek için gidince. "Son gördüğümüzde kedinin tuttuğu bir ava benziyordun. Ama şimdi harika görünüyorsun. Bacağın da epeyce gelişme kaydetmiş."

"Evet." Zack, bir elini dizine koydu usulca. Mutfaktaki vukuattan sonra biraz acıyordu ama gelişme olduğunu söylerken haklılardı. Yüzde yüz daha iyi olmasa da seksene, doksana yakındı; hele daha iki hafta önce ne halde olduğu düşünülürse. Sonradan Grace'in işe karışması ve üvendire ile hayvan güder gibi onu disipline etmesi olmasaydı ne halde olurdu kim bilir.

"Öyleyse sana Grace'i göndermek iyi bir fikirdi anladığım kadarıyla?"

Bu soru gerçekten deneme amaçlı olmalıydı. Sanki Dylan, Zack'in onların baştan işi ele alıp sonra kendisini terk ettikleri, bir de üstüne eski nişanlısını ona yolladıkları için kendilerine çatacağını sanıyordu. Aslında Grace'in gelişinin ilk iki günü ona uğrasalardı, tam da bunu yapabiliirdi.

Fakat bu yüzden onlara nasıl kızabiliirdi ki? Birincisi, ihtiyacı olan şeyi anlamışlar; ikincisi, bu konuda tam vaktinde davranmışlardı. Zack, inatçılığı yüzünden kendisine iyi gelecek şeyleri görmemekte ısrarcıydı. Veya görse de bunu itiraf etmek istemiyordu.

"Evet," dedi itiraf ettiği için pek gururlu duramayarak. "İyi fikirdi."

Bir şey demeden Gage, ön cebine uzandı ve bir yirmilik çıkarıp doğruca Dylan'ın önüne fırlattı.

Zack, merak içindeydi. "Bu neydi?" diye sordu, aslında ne olduğunu tahmin edebiliyorsa da.

"Grace'in gelişinden memnûn kalacak mısın yoksa kafalarımızı uçurmaya mı kalkacaksın diye bahse girmiştik."

Garson kız, Sam Adams birasıyla dolu sürahi ile birlikte geri geldi ve ilk bardaklarını doldurmaya başladı.

Uzaklaştıktan sonra Gage konuştu, "Ben kafa uçurmayı değil de ilk görüşte bize koltuk değneklerinle girişeceğini düşünmüştüm."

"Doğrusu ben de," dedi Dylan. "Ama Ronnie telefonda Grace'le konuşurken hiç ağladığından veya çılgınlık atıyor olduğundan falan bahsetmeyince, ateşkes imzaladığınızı düşündüm."

"Beyler, lastiklerinizi indirip arabalarınızın içine leş gibi kokan ölü balık dolu birer sandık attım, gidin bakın... Daha

ne diye koltuk değneklerimle dövmeye kalkacağım?" deyip birasından uzun bir yudum aldı.

"Beni buraya Ronnie bırakmamış olsaydı yerdim bunu," dedi Dylan.

"Ben de öyle," dedi Gage.

Zack kıkırdedi. "Tanrım, demek üçümüz de zavallı kılıklarmışsınız," dedi ve ekledi. "En azından benim, takıldığım birahaneye bir kadın tarafından bırakılmak için geçerli bir mazeretim var." Sözünü desteklemek için sakat bacağına bir şaplak attı.

"Kendi adına konuş," dedi Gage. "Beni Jenna'nın bırakması benim cin fikrim. Örgü toplantısından sonra buraya geliyor. Biraz içince de eve gittiğimizde keyfine diyecek olmuyor." Memnun memnun dudakları yukarı çekildi. "Bunun için o kibrit kutusu kadar dar aracıyla tüm şehir bile turlanır."

Zack bırakırken, Gage kaldırdı birasını.

"Onu hamile bırak artık da, Minivan'la falan değiştirmek için bir nedeni olsun," diye önerisini söyledi Zack.

Bu lafına arkadaşı ağzını kocaman açarak tebessüm etti. Gage'in yüzünde bu kadar tebessüm genelde zor görülürdü. "Buna çalışıyorum. Ve her dakikasından zevk aldığımı inanabilirsin."

"Zor iş," diye karıştı Dylan.

Sonra üçü bir ağızdan söyledi: "Ama birileri yapmak zorunda."

Bunun üzerine hep beraber kahkaha koparıp dizlerine vura vura birkaç dakika güldüler. Zack arkadaşlarının kartal görüşlü radarından ve bir önceki konudan böylece sıvıştığını umdu.

Oysa bunu zannetmeyecek kadar akıllı olmalıydı.

Dylan "Asıl konuya dönelim," diye başlayınca kendini yeniden mikroskop altında incelenen bir böcek gibi hissetti. "Hollahan malikânesinde işlerin nasıl gittiğini anlat artık. Gazeteleri, televizyonu takip ediyoruz ama haneye zarar verme gibi bir habere henüz rastlamadık. Parçalanmış Hummer'lar da yok. Pencereden giysiler fırlatan ya da hokey kupasını duvara çakan bir kadınla ilgili bir haber de."

Arkadaşlarının dudakları neşeyle kıvrıldı. Zack'se çatılan kaşları gözükmesin diye yüzünü bira kupasındaki köpüklerin ardına gizledi.

Bu kadar yakın iki arkadaşı olmanın güçlüğü de bu, diye düşündü. Özel hayatıyla ilgili çok şey bilirdiler; mahrem veya utanılacak şeyleri konu etmekten, en küçük ayrıntıları anlatması için ısrar etmekten de çekinmezlerdi hiç.

Bundan kurtuluş yoktu lakin. Saçını yoldurana kadar yakasını bırakmazlardı.

Bir iç çekip birasını masaya bıraktı ve sandalyesine yaslandı. Sakat bacağını daha rahat uzatmak için sarsakça kaykıldı.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu sonunda boyun eğmiş, bıkkın bir ifadeyle.

Dylan ve Gage, hayret içeren bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Çünkü hiç olmazsa onları hazırlıksız yakalamış sayılırdı. Zack, ağzı sıkılık etmesini ve bir şey anlatması için bir saat uğraştıracağını beklediklerinden emindi.

Peki sonunda her şeyi onlara anlatmasının nedeni neydi? Galiba hem üzerine gitmelerinden yorulmuş ve sonu gelmez sorgulamaya daha fazla dayanamayacak olması; hem de sonuçta tavsiyelerine ihtiyaç duyduğu için olan biten her şeyi onlara bildirmek zorunda olmasıydı nedeni.

"Eğer 'her şeyi' dersem, çok mu kız gibi davranmış olurum?" diye sorusuna karşılık verdi Dylan.

“Evet,” dediler Zack ve Gage aynı anda.

“Peki, öyleyse sen ona bir şeyler sor,” dedi Gage’e, bir yudum almadan önce bardağıyla işaret ederek.

İri yarı adam başparmağıyla masayı tıklatarak bir süre düşündü. Sonunda konuşmaya karar verdiğinde sesi alçak ve tamamen yabancı bir nitelikte çıkmıştı. “Köpeğin nasıl?”

Diğer ikisi ona, çok acayip bir soru sormuş gibi baktılar. Sonra da bir gülüşme yükseldi masadan ve bu, Zack’in bir iki hafif küfrüyle kesildi. Arkadaşları bazen gerçekten de hıyarın biri oluyorlardı.

“Bruiser gayet iyi,” dedi ve bunu söylemenin kendisini ne kadar mutlu ettiğini de fark etti o an. Saint Bernard’ının yeniden hayatına girmiş olmasından çok mutluydu. Kürklü koca salya fabrikasını çok özlemişti.

“Bu arada o, *Bruiser*, dikkatinizi çekerim.” diye de vurguladı. Grace’in köpeğin adını Muffin olarak değiştirdiğini ilk bildirenler bu arkadaşları olduğu için bu gelişmeyi takdir edeceklerini düşünmüştü. *Tanırım...* Muffin! Bu adı düşününce akli donmuş gibi oluyordu hâlâ.

“Vay vay!” Dylan’ın gözleri açılmıştı. “Bunu ona nasıl kabul ettirdin?”

“Bir anlaşma yaptık.” dedi ve olan bitene dair her şeyi onlara anlattı.

“Daha bir ay önce, önüne bir torba peynirli cips daha getirmek haricinde kanepesinden kalkamayan bir adam için fazlasıyla iş becermişsin sen,” dedi Gage; onun bu küçük hikâyesini henüz sindirmeye çalışırken.

“Cheetos,” diye düzeltti Zack.

“Yani, ikinizin her şeyi yoluna koyma ihtimali olduğuna inanıyor musun?”

Bunu, Grace'in otelden kaçıp gittiği gün orada olan Dylan sormuştu. Ama Grace'den farklı olarak, o Zack'in çapkınlık yaptığına inanmamıştı. En iyi arkadaşı ve eğer nişanlısını atlatıyorsa bunu en iyi fark edebilecek kişi olmasından başka, bir hesap yapmış ve Zack'in o gün ikisi odalarına çekildikten sonra öyle bir şey yapacak vakti bulmasının mümkün olmadığını da ortaya çıkarmıştı. En azından sıra dışı veya sadakatsizlik olarak tescillenecek bir şeyi...

Her ne kadar Zack, Grace'le birlikte olmanın değil, onunla aynı şehirde yaşamamanın bile üstünü çizmişse de, Dylan onlardan umudu kesmemişti. Zack'in onu aldatmış olamayacağına inanması için Grace'i her fırsatta teşvik etmişti.

Fakat ikna çabaları, belki Zack aynı çabayı göstermediği için bir işe yaramamıştı. Yine de Zack için, en azından bir kişinin, herkesin sandığı gibi lanet olası yalancının biri olmadığını düşünmesi ve kendi tarafında olması da rahatlatıcıydı.

Tamam, belki de iki kişinin. Gage de onun tarafındaydı. Zack'in dünyasının başına yıkıldığını hissettiği o gün yanında değildi, bu yüzden ayrıntıları bilmiyordu ve olanlara kendi gözleriyle şahit olmamıştı.

Ama ikisinin ağzından da her şeyi, ne olup bittiğini dinlemiş, sonra da Zack'e doğrudan sormuştu: *Onu aldattın mı? O kadının odanda olduğundan haberin var mıydı? Grace'le birlikte olduğun süre içinde hiç başka bir kadınla yattın mı?*

Bu sorgu sırasında Zack büyük olasılıkla içkiliydi, aklı karışık, uykusuzluktan hafızası bile karman çormandı. Ama arkadaşının gözlerinin içine doğrudan bakmış ve yüzde yüz dürüstlikle, yalanım varsa ne olayım der gibi bir masumiyetle sorularının cevabını vermişti. Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır.

Bu da, polis dedektifi ve sivil polislik kariyeri yalanı anlamada ona çoğu kimseden daha ileri bir kabiliyet kazandırmış olan Gage için yeterli olmuştu.

Ve iki arkadaşı da bunu kendisine beyan etmiş olmasalar da Zack kendi dürüstlüğüne olan bu itimatlarını diğer kişilerle, Grace'in yakın arkadaşlarıyla, zaman içinde paylaştıklarını sezmişti. Masumdur diye çok diretmeseler de, o gün oteldeki davranışlarının aslını, samimiyetini anlatmışlardı. Grace'i kaybettiğini görünce nasıl yıkıldığını, dünyasının nasıl da tersine döndüğünü tasvir etmişlerdi.

Aslında bundan huzursuz olmuş sayılırdı Zack. Arkasından konuşulmaktan, hayatının şahsi ve son derece özel gördüğü kısmını paylaşmış olmaktan. Yine de ona yardımcı olmak adına en doğru şeyi yaptıklarını düşünmüşler ve bundan sonra Grace'i hayatına tekrar sokmanın kapısını aralamışlardı.

Zack'in hiç şüphesi yoktu ki, Dylan ve Gage kendisini Ronnie ve Jenna'ya karşı savunmamış olsaydı, o iki kadın, bir daha hakkında tek bir iyi söz etmeden mezara kadar bütün bir ömürlerini geçirirlerdi.

Tersine, açıkça görülüyordu ki doğrudan ya da dolaylı olarak Grace'in ona karşı yeniden sempati kazanmasını sağlamışlardı. Yoksa bir daha asla onu kapısının önünde göremezdi. Arkadaşları onu yumuşatmış, teşvik etmiş olmasaydı...

Bu gece içkileri ısmarlaması için bu kadar yeterli gerekçeydi.

Bardakları henüz boşalmamış olsa da, sürahi öyle değildi. Garsona işaret etti.

"Grace'in bana karşı gerçek hislerinden hâlâ emin değilim, ama artık voodoo bebeğimi iğneleyecek kadar düşman olmadığını görüyorum."

"Böyle bir şey yapacağını sanmam," diye savundu Dylan.

"Ama onda bir tane voodoo bebek vardı," dedi Gage.

Zack suratını büzüp kendi haliyle dalga geçer gibi, "Demek dizimin ve dolayısıyla berbat maç performansımın sebebi oymuş," dedi.

"Ayrılmanızdan sonra vücudunun akla gelmedik yerlerinde iğne acıları hissettin mi?" diye sordu Dylan.

"Ya da apış aranda çişini yaparken hissettiğin olağan ağrıları?" Bunu sorarken Gage'in suratı, polislik günlerinde aşırı hız yapan sürücülere ehliyet ve ruhsat sorarkenki ciddiyetini muhafaza ediyordu.

"Sen şamatacinın kralısın oğlum," dedi Zack ona, yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade olmadan. "Şovunla turnelere çık bence."

Yeni bir sürahi dolusu bira ile birlikte garson kız fıstık ve çubuk kraker de getirdi. Gage, bir avuç fıstık alıp ağzına atarak konuştu. "İyi bir plan."

Doğru. Gage gibi sert görünümlü birini komedyen olarak sahneye çıkarmak, Cleveland Browns Takımı'nın defans oyuncularına bale kostümü giydirip Kuğu Gölü'nü oynatmak gibi bir şey olurdu.

Zack, kendine biraz çubuk aldı, ısırdı ve yavaş yavaş çiğneyip tuzlu lokmalarını birayla yuttu.

"Eğer sorun onu baştan çıkarmak olsaydı," dedi konuya dönerek, "Sanırım zorluk yaşamazdım. Onu yakalar, delice öper sonra da yatağa götürebilirdim."

"Evet, eğer sakat dizini incitmemeyi başarırsan," diyerek, Zack'in kimseyi yatağa falan atamadığı son beceriksizliğine bilmeden dokundurdu Dylan. O işi herhalde tekerlekli sandalyeye ya da ambulansa falan binmeden yapamayacaktı.

"Bir şey söyleyeyim mi, belki de iki aydır sizle takılmamamın nedeni sakatlığım değil de, bok gibi arkadaşlar olduğunuz için sizden usanmamdı."

Diğer ikisi birbirine bakıp suratlarını komikleştirdiler, sonra ona dönüp dudakları seğirerek konuştular. "Özür dileriz," dedi

Dylan yapmaktan; "Lütfen devam et. Sözünü kesmeyeceğiz. Ne de olsa bizim de zor zamanımızda iyi davranmıştın."

Bu hatırlatmadan utandı Zack. Tamam, geçmişte onlara söylediği bazı şeyler yüzünden belki de biraz tiye alınıp uğraşılmayı hak etmişti.

Dylan, Ronnie ile ilk ilgilenmeye başladığında, bu kadının bacaklarını ayırabilmek için hidrolik kurtarma makinesi falan gerektiğini ima etmesini, ona Buz Kraliçesi diye isim takmasını hatırladı.

Gage'e ise Jenna'yla boşanmalarından sonraki tekrar barışma evresinde böyle aptalca espriler yapamamıştı; tabii daha çok, onun dişlerini çenesinden ayırıp boğazına indirirse neye benzeyeceğinden korktuğu için. Ama ilk ayrılık günlerinde, arkadaşı elinde kalakalan boşanma belgeleriyle burukluk ve hüznün içindeyken, her iyi arkadaşın yapmak isteyeceğini yapmış; eski karısına orospu, fahişe gibi kötü kelimelerle küfretmiş, ondan ayrılmakla iyi ettiğini söylemiş, sonra da birkaç saatliğine eve striptizci kızlardan birini çağırmayı önermişti.

"Karşılık zamanı demek?" diye sordu, hak ettiğinin bilincinde.

Dylan, omuz silkti, birasını yudumlamak için bardağını kaldırdı. "Sadece azıcık."

"Yine de nazik olacağız," diye karıştı Gage. "Seni ağlatmak istemeyiz."

Zack, onlara müstehcen bir el hareketi çekti.

Hep birlikte kahkaha kopardılar. Sonra Zack ekledi, "Ca-zibe kuvveti hâlâ yerinde. Yalnızca onu aldatmadığıma emin olana kadar bana güveneceğini sanmıyorum. Nasıl olacak da bunu kanıtlayacağım ona?"

"Zaman makinesi?" diye önerdi Dylan, çok yardımcı olmuş gibi.

"Evet, çok gerçekçi. Veya yalan yakalama makinesi," diye Grace'in sözünü hatırlayarak dalga geçti Zack. "Hemen Walmart'a koşup bir tane almalı."

Saniyeler, barın içindeki seslerin masadaki sessizliği doldurmasıyla geçti. Dev ekranlardan bir hokey maçı –neyse ki Rockets'ın maçı değildi, yoksa Zack sıra hasreti çeker gibi ağlayabilirdi– diğerinde rastgele spor oyunlarından seçimler oynuyordu. Bardakların çınlaması, konuşma uğultusu, birilerinin takımı kazanınca attığı zafer çığlığı, kaybedince üzüntülü bağırışları ya da yuhalamaları birbirine karışıyordu içeride.

Normalde şimdi bir gözünün maçta olması gerekirdi Zack'in. Ama bu gece gerçekten kafası orada olamıyordu. Başka daha önemli, hatta hayati şeyler vardı onun kafasını kurcalayan.

Sonra Dylan'ın bir laf atmasıyla düşünceleri dağıldı. "Elbette yalan makinesini Walmart'tan satın alamazsın," dedi arkadaşası yavaşça; bardağını masada ileri geri çevirip duruyor, ıslak halkalar oluşuyordu bu yüzden. "Ama makineye erişimi olan birini tanıyorsan..."

Kelimeleri uzatırken Zack de eşlik etti. "Anlayışın için teşekkürler Sherlock Holmes."

Ama sonradan Dylan'ın lafı aklına takıldı. Beyandan çok bir ipucu, bir öneri gibiydi. Kaburgalarına kelimelerle dirsek atmak gibiydi.

Başını dikti, ağzına henüz attığı çubuğu çiğnemeyi kesti. Aceleyle yutup hafifçe öksürerek bakışını Gage'e doğrulttu.

"Bu doğru. Tek ihtiyacım, bana yardım edecek, yalan makinesi testine erişimi olan biri. Böyle birini tanıyor musun acaba Gage?"

Gage'in bunu Dylan'ın cümlesiyle birleştirmesi ve ne demek istediğini anlaması, gözlerini açıp kapama süresi kadar

zaman aldı. Anlayınca da başına bir bela alacakmış gibi gözleri büyüdü, kendini hızla sandalyesinde geri itti.

“Ne? Hayır, olmaz.”

“Hadi dostum,” diye onu razı etmeye girişti Dylan. “Sen polissin. Tanıdığımız başka polis yok. Müdürlükte yalan makinesi ve biraz ücret karşılığı onu hayırlı bir iş için kullanıracak bir operatör yok diyemezsin.”

“Tamam, var tabii,” diye yüksek sesle cevapladı Gage. “Ama oyuncak değil. Cinayet zanları için, önemli çocuk istismarı davaları için falan kullanılır. Evlilik anlaşmazlıklarını çözmek ya da eski nişanlının verdiği cezadan kurtulmak için değil.”

“Bunun da en az bu kadar önemli bir mevzu olduğunu biliyorsun,” dedi Zack sakince.

Bakışları buluştu ve birkaç saniye öylece kaldılar. Gage’in dudakları bir çizgi haline geldi, çenesini kararsızlık içindeymiş gibi oynatıp duruyordu. Zack, masanın kenarını tuttu, avuçları bembeyaz olmuştu. Beklerken nefesini bile içinde tutmuştu.

“Biz olsak, senin için bunu yapardık,” dedi Dylan zor duyulur bir sesle. Fakat bunlar belli ki Gage’in duymak istediği sözlerdi ki, onu her şeyi kitabına göre yapan polislikten, engelleri zorlayan inisiyatif sahibi polis havasına sokabilmişti.

“Lanet olsun...” diye mırıldandı önce ve devam etti, “Tamam, pekâlâ. Söz vermiyorum. Böyle bir şey yüzünden işimden olmak istemem. Ama ne yapılabileceğine bakacağız.”

Zack, bunu duyunca tuttuğu soluğunu bir anda boşalttı. “Zaten tüm istediğim de bu kadarı. Teşekkür ederim.”

Eğer Gage, yalan makinesi testini kullanmasını sağlarsa, belki Grace’i ilk ve son kez, onu asla aldatmadığına ikna edebilirdi. Bardağını ağzına yaklaştırdı ve kocaman, köpüklü bir yudum aldı. Dudakları ekşilikle kamaştı.

Oh be! Hayatı artık daha keyifli olabilecekti.

14. Sıra

Akıllı Örgüler –küçük grupları için Jenna’nın teyzesi Charlotte’un uydurduğu bir isimdi bu aslında– sınıfı üyeleriyle buluşmak için Yün Ambarı’na gitmeden önce, Grace sorguya çekilmek için hazırlamıştı kendini.

Zack’in evinde kalırken olanları telefonda arkadaşlarına anlatmıştı, ama oldukça özet halinde. Zack, çoğu zaman onu duyabilecek mesafede olduğundan onlara iyi ya da önemli saydığı ya da hoşuna giden gelişmelerden bahsedememişti.

Tabii ki, bu sabaha dek onlara rapor edebileceği kadar hoş bir şey de yaşamamıştı. Ama artık yapabilirdi; eğer mutfakta yaşadıkları küçük macerayı açıklamayı gurur meselesi yapmazsa...

Hatırlayınca yanaklarına ateş basıyor, vücudunun tümüne dalga dalga bir sıcaklık yayılıyordu.

Hayır hayır, ona gerçekten kızsaydı iyi edecekti. Aralarındaki ilişkinin, duygu ve arzuların kolayca bedenlerine yansıtılabileceği türde, o kadar kolay olduğunu nasıl düşünürdü Zack? Hayır, artık böyle düşünemezdi. Grace evlenmeden birlikte yaşamak, içli dışlı olmak için gitmemişti yanına. Üstüne

düşen tek şey, sağlığıyla ilgilenmek ve tekrar ayağa kalkabilmesi için yardımcı olmaktı.

Bu yüzden mutfakta kendisini öyle tutması, öpmesi, belini sarması, göğüslerine, kalçasına değmesi... Tokadı yapıştırırsaydı keşke. Ya da en azından iş ilerlemeden hemen uzaklaşırsaydı yanından.

Ama maalesef dudakları buluşunca nefessiz kalmış, erimiş, aklı başından uçup gitmişti.

E, çünkü korkunç denecek kadar yalnız bir kadın sayılırdı; bu kadar kolay teslim olmasını buna yoruyordu. Son zamanlarda hep tek başına kalmıştı. Kimseyle çıkmamış, eğlenmemiş, sadece işine gidip gelmişti. Bir de örgü buluşmalarına... Ve bir de ayda bir, Jenna ve Ronnie ile birlikte Kızlar Gecesi olurdu.

Ama bu, kendini meşgul edecek bir şeyler yapmadı demek de değildi. Yürüyüşe çıkmış, Muffin için neredeyse *-Ne? Artık o Bruiser!*– yeni bir gardırop oluşturacak kadar fazla örgü yapmış, kanaldaki gelecek şovları için notlarını gözden geçirmişti. Yani sıkılacak vakti hiç olmamış, kendine üzülerək bir köşede oturmamıştı.

Ama belki, farkına varamasa da bir erkeğin yakın arkadaşlığını özlemiş, belki ihtiyaç bile duymuştu. Zack'den ayrıldığından beri evi neredeyse mezarlık kadar sessizdi. Beraberlerken, her ne kadar ikisinin evini de kullansalar, televizyon hep bir spor kanalına ayarlı olur, evin içi gümbür gümbür stadyum sesleriyle, maç yorumu konuşmalarıyla dolardı.

Tabii, hâlâ bir televizyonu vardı; üstelik istediği kanalı açmakta da serbestti artık. Ama aynı şey değildi şimdi... Kanepede yanında oturan, ekrana bağırarak vereceği cevabı bilse de –“Neden? Ayağın mı kırık? Kalk da kendin al,” olurdu genelde– ondan bira isteyen o bir metre seksen dört santimlik Adonis yoktu artık.

Bazen de ona kendi isteğiyle içecek bir şey getirip, maçı izlemek için yanına oturduğu olurdu. Veya, onu bir filmi, sevdiği bir şovu izlemeye ikna ettiği zamanlar.

Ve yatak odası... Ah, bu en kötü kısmıydı. Tek başına uymaya ve artık yanı başında Zack'in olmayacağına alışması aylar sürmüştü. Geç saatte bir kokteyl veya uyku hâpı aldıktan sonra yapayalnız uykuya daldığı ya da içini tüketene kadar ağladığı gecelere...

Yani belki de Zack sadece onu zayıf anında yakalamıştı, hepsi buydu. Belki baştan onu gizlice teftiş etmiş, en zayıf noktalarını keşfetmiş, en uygun zamanı kollayıp atağa geçmişti düzenbaz! İşte bu tam erkeklere göreymiş; özellikle de Zack'e!

Bunun yanında, kendini böyle ilgiye muhtaç, yalnız bir kadın; onu da ahlaksızın biri olarak düşünmek de abartılıydı belki. Ama karşısındaki Zack olduğu için öpüşmekten zevk aldığını, ondan hâlâ hoşlandığını itiraf etmekten daha güvenliydi. O henüz göze alabileceği bir adım değildi, hayır.

Örgü çantasını boş bir sandalyenin oturma yerine bıraktı ve fildişi rengi yün paltosunu üzerinden çıkarıp oturduğu sandalyenin arkasına yerleştirdi.

"Herkes merhaba!" deyip içeridekileri selamladı. Onlar da işleriyle uğraştıkları ya da mağazanın içecek köşesi kısmından bir şeyler aldıkları sırada gülümseyip karşılık verdiler. Dışarı çok soğuk olduğu için hanımların çoğu sıcak bir şey içmeyi istemişti. Ev yapımı bir tabak muzlu çörek de, farklı farklı sandalyelerin oluşturduğu çemberin ortasında yer alan kahve masasına bırakılmıştı. Kimseye sormadan bir dilim aldı Grace.

"Mmm, ne kadar lezzetli," diye homurdandı tatlı henüz ağzındayken ve ikinci dilime uzandı. Bir dakika; onun nesi vardı bugün böyle? Buluşmaya gelmek için üzerini değiştirmeden

önce yemişti akşam yemeğini, karnı aç falan olamazdı. Ama midesinin birdenbire başlayan gurultusu öyle demiyordu.

Belki de âdet sendromu başlamıştı. Belki, şu öpüşme ve sonrasında kafasına takılan sorular yüzünden aşırı strese girmişti. Bu yüzden hormonları aniden, eğer muzlu çöreklerle karnını yeterince doldurursa sorularının karşılığını bulabileceğine karar vermişlerdi. Ya da belki, bir daha o soruları endişe etmeyecek kadar şişmanlaması veya midesinin bulanması gerekiyordu.

“Beğendiğine sevindim canım,” dedi tam karşısındaki sandalyesinden ok hızıyla uzanan, kabarık saçlı Charlotte. Örgüsünü henüz tamamlamış, on numara şişleri, koyu mavi hırkanın yakasına dikiş atmak üzere şangırdatıyordu. Yünün, kendi alpaka sürüsünden olduğuna hiç kuşku yoktu.

“Ah, ikramları sunanın genellikle sen olduğunu bilmeliydim” dedi Grace, “Bize karşı oldukça nazıksın.”

Charlotte’un yüzündeki gülümseyiş, sınırlarını zorlarcaasına genişlemeye çalıştı. Turuncu rengi saçı yine oldukça yüksek kabartılmıştı. Bu şekliyle, Grace’in, kadının saç spreyine ayda ne kadar harcadığını merak etmesine bile neden oldu. Kabarıklığın boyunu cetvelle ölçse, her seferinde bir öncekinden yüksek olduğunu görecekti herhalde.

Kısa, güdük bedeni bir numara küçük giysilerin içine sıkıştırılmıştı. Siyah polyester pantolon ve uzun kollu, sarı, siyah, kırmızı, yeşil çiçeklerden örülü bir desenle kaplı, bisiklet yaka üst. Son derece çirkin, mor Ugg botları yine ayağındaydı fakat montunu, yani onu gudubet bir cüceye benzeten limon yeşili abayı çıkarmıştı. Charlotte korkunç giyim zevkine rağmen Grace’in tanıdığı en tatlı insanlardandı ve gruptaki herkes de onu seviyordu. Jenna’nın öz teyzesiydi ama diğerlerine de sevdiği bir yeğeni ya da kızımıymış gibi davranırdı. Onlara ev yapımı yiyecekler ve evde eğirilmiş yün çileleri getirirdi.

"Hamur işi yapmayı severim bilirsin," dedi. "Ve tüm o kalorileri evde tek başıma yüklenmem mantıksız."

Bir ısırık daha alıp ellerini temizlemek için bir mendil buldu Grace. Sonra kalktı ve bir kupayla Constant Comment markalı çaydan almak için küçük mutfığa doğru gitti. Tatlılardan çok sıvılarla vücudunu doldursa iyi ederdi. Ama yediği için kendini hâlâ suçlu hissederse, yolunun üstündeki markette durup bir torba şu *Hızlı İncel* diyet yiyeceklerinden alır, on gün boyunca da, sadece onunla beslenebilirdi.

Yerine dönerek çayını önündeki masada demlenmeye bıraktı ve başını çantasına gömüp kullanacağı ipleri ve şişlerini aradı. Bu hafta örgü için birkaç farklı seçeneği vardı elinde ve henüz aralarından birini seçebilmiş değildi. Grubun oluşturduğu çemberi izleyip konuşmalara kulak verdi ve diğerlerinin atkı, şal, terlik çorabı ördüklerini gördü. Melanie ise, elini bir bebek takımına alıştırıyordu. Hamile olan bir arkadaş için yaptığı pastel bebek tonlarından oluşan bir takımdı.

"Ee? Söyle bakalım tatlım," diyerek çemberin karşı tarafından ona hitaben konuştu Charlotte. "Sana verdiğim çileyi ne yaptın?"

Ah-ha! Grace elini, başlamış olduğu zeytin yeşili kazağa atmıştı tam, ama vazgeçti. Charlotte'un ona verdiği parlak pembe çileyi tamamen unutmuştu. Tanrım, aylar geçmişti aradan. Ama o aradaki zaman boyunca yaşadığı şeyler (Zack'in kazası, onun yanına taşınması, Insides Out'un teklifi) düşünülünce bu şaşılacak bir şey de değildi.

Ama Charlotte öyle şekerdi ki, verdiği yünlerin akıbetini de merak eder, beğenildiklerini duymaktan keyif alırdı. Grace onun Jenna ve Ronnie'ye verdiği ve nedense pek önemsemediği o 'çok özel' yün çilelerini hatırlıyordu. Nasıl bulduklarını, bir şeyler örmeye başlayıp başlamadıklarını öğrenmek için peşlerinden kaç hafta ayrılmamıştı...

Eğer Grace'in o çileyi tamamen unuttuğunu bilse, kalbinin kırılacağından korkuyor, kadını böyle bir üzüntüye soksun istemiyordu.

Pek memnun bir tebessüm göstererek cevapladı. "Ah, evet... Harika bir şey."

Tavrından şüphelenmemesi için çantasına asıldı ve söz konusu çileyi aradı umutsuzca. *Hadi ama, lütfen yanımda olsun, di-yordu içinden. Burada olmalı. Bu, her buluşmaya getirdiğim çanta; içinden çıkarmamıştım ki.*

Gözü bir pembeliğe ilişti. Orada bir yerdeydi. Yürek dolusu teşekkürlerini sundu Tanrı'ya. Şimdi de, Jenna'nın teyzesini memnun edeceği kadar, kulağa mantıklı gelecek bir hikâyeye gereksinimi vardı.

"Aslında onu saklıyordum, şey için, eh; gerçekten çok özel bir şey olsun istedim. Bu yüzden önce diğer işlerimin bitmesini bekliyordum."

Çileyi çantadan çıkardı ve kucığına koydu, sonra da aklına gelen ilk işe başlamak; bir an önce başlamak için uygun numaralı iki şiş geçirdi eline.

Charlotte'un kaşları çatılmıştı. "Ah!" dedi hayal kırıklığına uğramış gibi. "Şimdiye kadar onu kullanmışsındır sanıyordum."

Uff, hay aksi. Gerçekten kötü bir arkadaşı.

"Kullanacağım," diyerek temin etti onu Grace. "Hemen, şimdi. Söyledim ya, saklıyordum. Şimdi ondan Muf... Şey, ıı, Bruiser'a yeni bir kazak yapacağım için çok heyecanlıyım."

Zack, erkek köpeğine, erkeksi, koyu, hatta 'pis' renklerde bir şeyler yerine yine kız işi pembe giysiler öreceğini duysa yüreğine inerdi ama ne yapabilirdi ki? Charlotte ona böyleleri kırılgan ama umutlu bir ifadeyle bakarken ve aylardır fazlasıyla çalıştığı için en iyi becerdiği işlerden biri köpek süveteri olmuşken...

"Yanlış mı duydum yoksa biraz önce köpeğine Bruiser mı dedin?" diye araya girdi Ronnie; solundaki, dik saçlı bir kadınlı olan konuşmasını bölüp sağına, Grace'e eğilerek. Grace, Ronnie'den, diğer yanında oturan Jenna'ya çevirdi bakışını; sonra da yüzünü yere eğdi ve yanaklarını kapladığından emin olduğu mahcubiyet kızarıklığını görmesinler istedi.

"Aman Tanrım. Gerçekten de sana köpeğinin ismini bile değiştirtmiş," diye hayretle bağırdı Ronnie.

Bu iş giderek hararetlenecek, diye düşündü Grace. O, bir kez karar verdi mi bundan dönecek, kancayı bir şeye taktı mı elde etmeyecek biri değildi. Arkadaşları, onun kendisini aldatan eski nişanlısının istediği bir şeyi yapmaktansa delirmeyi tercih edeceğini bilirlerdi.

Derin bir nefes boşalttı ve Charlotte'un tüylü, yumuşak, pembe yününden bir miktar ip salıp örgüsüne başladı; bir, yine bir ilmek, bir daha, bir daha... Aklından, ilmekleri sayıyordu ama beyninin ön bölmesi, ne cevap vereceğini, yakın arkadaşlarına olanların ne kadarını ve sınıftakilerin önünde, nasıl anlatacağını düşünüyordu.

Halka şeklinde dizilmiş sandalyelerinde oturan herkes Zack'le olan nişanını ve sonrasında yaşanan ayrılığını biliyordu. Nasıl bilmeyeceklerdi? O kadar umumi bir olay haline gelmişti ki Tibet'te yaşayan, elektrik kullanmayan keşişlerin bile duymuş olmasına şaşmazdı.

Ancak sınıftakilerin hepsi, iyileşmesine yardım etmek için Zack'in yanına geri taşındığından haberdar değildi. Bunun hakkında onları bilgilendirmiş veya Insides Out firmasının teklifinden bahsetmiş değildi.

Ronnie ve Jenna ise gerçeği biliyordu. I.O.U.'nun ikisiyle büyük bir reklam kampanyası yapmak istediğini, fakat ayrılıklarından sonra tekliflerini iptal ettiklerini. Sınıftaki diğerleri

bu durumu bilmediği için, onlara, tekliften ilk kez yapılmış gibi bahsedecekti.

Ayrıntıları biraz uydurarak –sonradan sadece Ronnie ve Jenna’ya aslını anlatırdı nasılsa– onlara Zack’le yeniden duygusal anlamda değil, hatta yakın dost olarak da değil, sadece teklifi ikisinin de kabul etmek istemeleri yüzünden görüşmeye başladıklarını anlattı.

“Ve Muffin’in ismini Bruiser’la değiştirmesine izin vermem de New York’a uçakla gitmek yerine arabayla yolculuk etme planımızla ilgili bir anlaşmaydı,” deyip cansız bir omuz silkmeye sözünü tamamladı.

“Vay vay vay! Gelmediğim her hafta çok şey kaçırıyorum,” dedi Melanie. Akıllı Örgüler sınıfına ilk haftadan beri gelen kızlardan biriydi. Otuzlarında, evli ve iki çocukluydu, bu yüzden sık sık devamsızlık yaptığı olurdu. “Gerçekten güvenilir bir bakıcı bulmam gerek.”

Artık tüm dünyaya duyuracağı pek bir şey kalmadığından, Grace konuyu değiştirmek istedi ve diğerlerine haftayı nasıl geçirdiklerini sordu. Neyse ki herkes sıkıntısını anlamış ve konuşmalar bundan sonra havadan sudan laklaklamaya geçmişti. Şişlerin şıkırtıları da bir dizi farklı tema doğurmuştu seslerinin arasında.

Toplantı sona erince hepsi ayaklanıp örgülerini, malzemelerini bir yana bıraktı ve kabanlarını ile eldiven gibi aksesuarlarını giyinmeye başladılar.

Grace, Ronnie ve Jenna’ya The Penalty Box’a gidip gitmeyeceklerini sordu.

Üçü için, örgü buluşmasından sonra orada takılıp bir şeyler içmek âdetten olmuştu. Fakat Zack’ten ayrıldıktan sonra bu alışkanlık Grace’e biraz tuhaf geliyordu çünkü, orası erkeklerin de buluşma mekânıydı. Bunun anlamı da; ya Grace eski

pis çapkın nişanlısıyla aynı mekânda olmamak için büyük sıkıntılara katlanacak ya da o ve arkadaşları adamlardan iyice uzak, kuytu köşede bir masa seçecekler demektir.

Talihsizlik o ki, şimdi Ronnie ve Jenna bu üç adamdan ikisiyle ciddi şekilde ilgiliydi. Sevgililerinden vebalı gibi kaçıp saklanmalarını istemek, güneşten her sabah doğmamasını rica etmek gibi bir şeydi.

Bu yüzden, arkadaşlarından kendisi ve erkekleri arasında tercih yapmalarını istemek yerine, son zamanlarda birdenbire çok, çok işi olmaya başlamış ve toplantılardan sonra onlarla oraya gitmemek için bahaneler ileri sürer olmuştu.

Arkadaşlarının bunların sadece uyduruk bahaneler olduğunu anladıklarını da biliyordu ama onlar da bozuntuya vermemişti. Ve gerçek şu ki, Grace, orada Umutsuz Ev Kadınları gibi dedikodu yapmayı, alkolik mafyalar gibi içmeyi kestiği o zamanlarda dağ gibi işler de devirmişti.

Ama bu haftalık alışkanlıklarını çok da özlemişti. Sağladığı rahatlama duygusunu, Ronnie ve Jenna ile uzun uzadıya sohbet etmeyi...

Zack'le olan barış anlaşmasının dişe dokunur yanlarından biri de bu olmuştu. Artık ona rastlama korkusu, kafasına bir bardak fırlatmak için duyduğu hırs ya da arkadaşlarını arada bırakmak gibi bir derdi olmadan The Penalty Box'a gidebiliyordu.

Halime bak, dedi kendi kendine, yüzüne fazla yaymadığı bir tebessümle kikirdeyerek; üzerimden soğuk terler boşanmadan kişisel gelişimin her türlüünü yaşıyorum. Aslında çok cüzi miktarda bir gelişim denilebilirdi buna. Yine de bunların birer günlük aşaması olduğunu kabul etmek çok hoşuna gidiyordu.

Ronnie, "Evet, gidiyoruz," dedi. Ellerini dizine kadar inen leopar desenli kabanına koymuş, siyah düğmeleri alttan üste

doğru ilikliyordu. "Erkeklerimizi başka edepsiz kadınlar tarafından oltaya taktırmadan gözümüzün önünde tutmamız lazım."

Grace ve Jenna kaşlarını kaldırdılar. "Başka edepsiz kadınlar mı?" dedi Jenna hakarete uğramış gibi.

Ronnie kendi gafına güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Nezaketen, sınıftaki diğerlerine, birlikte gelmek isteyen var mı diye sordular. Neyse ki, yani en azından Grace için neyse ki çoğu istemedi. Örgü toplantısı zaten geç saatte bitiyor sayılırdı ve daha yaşlı veya çocuklu olanlar bu yüzden evlerine dönmeyi tercih ediyordu.

Yalnızca Melanie, "Ben bir iki saat takılabiliyim," dedi.

Sonra da Charlotte ekledi, "Benim de yavruları beslemek için eve gitmem lazım ama sizinle bir bardak şarap içebilirim."

Barda buluşmaya ve önce gidenin bir masa tutmasına karar verdiler.

On beş dakika sonra, Grace The Penalty Box'a girmişti. Jenna ve Ronnie'nin arkasından girdiler. Onlar doğruca kalyelerinin yanına koşturdu. Adamlar salonun ön kısmında küçük, yuvarlak bir masada oturuyordu ve bu yüzden görülmeleri zor olmamıştı.

Melanie barın arkasında bir kabinden onlara el salladı ve Grace bir dakikaya yanına geleceğini işaret etti. Arkadaşlarını izleyerek Gage ve Dylan'a merhaba derken Zack'le çok ilgili değilmiş gibi görünmeye çalıştı. Devamlı yan bakışıyla onu kontrol etse de... İtiraf etmeliydi ki Zack gerçekten iyi, keyfi yerinde görünüyordu. Ayrı geçen aylar, ona da, kendisine olduğu kadar zor gelmişti belki de...

Aslında şimdiye kadar onun neler hissettiğini, nasıl zor zamanlar geçirdiğini anlamaya çalışmamış, ilgi duymamıştı açıkçası Grace. Duysa bile sadece acı çekmekte olduğunu bilmek ona zevk verirdi.

Ama şimdi, şimdi eskisine göre biraz farklıydı konumları. Kişisel gelişimi ve diğer her şeyi üst üste koyunca fark etti ki kendi üzerine binmiş olan yük onun da üzerindeydi çoktandır. Aynı manşetler Zack'i de öfkeliendirmiş, yeri geldiğinde utandırmış, ıstırap vermişti. Eğer ondan kaçacağım diye insanlardan, gittiği yerlerden uzak durmaya çalıştıysa, demek ki o da bunca zamandır aynısını yapmıştı yüzleşmemek için.

Bu gerçeklere aymak, Zack'e karşı daha fazla sempati duymasını sağladı. Affetmese de, henüz geçmişe sünger çekmese de, madalyonun daha önce dikkatini bile çekmemiş olan diğer yüzü biraz daha aydınlanmıştı.

"Dizin nasıl?" diye sessizce sordu ve onunla, Ronnie'yi kucağına almış olan Dylan'ın arasındaki boş sandalyeye çekip oturdu. Masanın diğer tarafında Jenna kendi sandalyesinin kenarına oturmuş, ama o da kucağında gibi durduğu Gage'e iyice yaslanmıştı.

"İyi durumda." diye yanıtladı. "Daha iyi."

"Pazartesi New York'a gidebilecek durumda mısınız?"

"Olmalıyım, başka ağırlık kaldırma çalışması yapmaya kalkmazsam," diye yanıtladı.

Bu sözünün üstüne Grace başını dikip 'Pardon?' der gibi baktı ona. Bugün önce Ronnie'den başka edepsiz kadınlar tanımını işitmiş, şimdi de Zack ondan ağırlık diye bahsediyordu. Arkadaş dediklerinin bu tür muamelesi biraz daha devam ederse herhalde kompleksli ya da saldırgan birine dönüşecekti.

Zack'in ağızı kendi lafına gülererek, yarı yarıya da pişmanlıkla kıvrıldı. "Kötü bir şey kastetmedim."

Ne olumlu, ne de olumsuz bir tonla cevapladı Grace. "Haha. Bundan böyle kullandığın kelimelere dikkat etmeni öneriyorum. Eğer New York'a Hummer'in tepesine bağlanmış halde gitmeyi istemiyorsan."

Bu sefer Zack'in dudaklarındaki kıvrılma tamamen espiden dolayıcıydı. "Ne kadar kana susamış ve zalim olduğunu unutmuştum."

Gülme sırası Grace'e geçti. Kanaryanın kafesinin kapısını açabilmiş ve ağızda son kuş tüyleri kalmış bir kedinin sinsi zevki vardı gülüşünde. "Hayır, unutmamışsındır."

Bir saniyeliğine suskun kaldı Zack. Sonra başını geri atıp karnı inip kalka kalka kahkaha attı. Dylan, Ronnie, Gage ve Jenna bu hallerine hayalet görmüş gibi şaşkınlıkla bakıp fısıldaştilar ve barda bulunan diğerleri de aynı şeyi yaptı.

Durumdan rahatsız olmak yerine Grace bunu komik bulmuştu. Bardaki herkes, onun ve Zack'in kim olduğunu biliyordu zaten. Ayrıca hepsinin de olaylı ayrılıklarından ve sonrasındaki durumlarından haberdar olduğuna emindi. Bu nedenle, bu kadar yakın oturup birlikte gülmelerinden manalar çıkarmaya çalışıyor olmalıydılar.

O anda oradakilerin kaçının şahit oldukları bu durumu duyurmak için cep telefonlarına sarılıp arkadaşlarına, varsa medyadaki tanıdıklarına mesaj çektiğini merak etti.

"İyi karşılık..." dedi Zack, her yönden üzerlerinde olduklarını hissettiği gözleri umursamadan. "Bir içkiyi hak ediyorsun. Ismarlayabilir miyim?"

Omuzlarını silkip bara doğru bakarak konuştu Grace. "Elbette. Kozmopolitan kokteyl olsun. Şu masaya yollayabilirsin."

Melanie'nin olduğu yeri parmağıyla gösterdi ve yerinden kalktı. "Hadi kızlar, şu testosteron fazlalığından kurtulalım da gidip kız işi, süslü püslü içecekler alalım."

Ronnie ve Jenna kalktılar, yalnız Dylan'ın kucağından tam olarak kurtulmadan Ronnie kulağına fısıldadı, "Bilmiyorum ama testosteronun da kendine göre meziyetleri var." Sonra tıpkı Jenna'nın da Gage'e yaptığı gibi, yanağına çabucak bir öpücük kondurdu ve üçü birlikte barın arka tarafına yöneldiler.

15. Sıra

“Nedendi o?” diye sordu Ronnie barın arkasındaki taburelerine, erkeklerin artık onları duyamayacağı uzak köşeye oturduklarında.

“Ne nedendi?” diye sordu Grace, arkadaşının neyi kastettiğini pek iyi anlamış da olsa.

“Gülmeniz. Zack’le sanki eski dostlarmışsınız gibi davranıyorsunuz. Ya da şey gibi...” Grace, kaşlarını aşağı yukarı oynatıp devam etti, “Daha mı ilerisi?”

“Ben de duydum,” dedi Melanie. “Kendi kuruntum sanmıştım. Bir de sana öyle güldüğü için bacağına çatalı saplar-sın falan diye düşündüm.”

Grace, kabanını taburesinin arkalığine yerleştirip çantasını dizlerinin üzerine koyarken omuz silkti. “Aramızdaki bir espriydi,” dedi açıklamaya isteksiz halde. “Ayrıca toplan-tıdayken aramızın biraz düzeldiğini söylemiştim size. Artık onu dart tahtası gibi düşünüp bir şeyler saplamak gibi hayaller kurmuyorum.”

Bir garson kız bir sürahi dolusu pembe renkli bir içki ve dört martini kadehiyle belirdi. “Kozmolar,” diyerek sundu. “Şuradaki masanın ikramı.”

Zack, Gage ve Dylan'ı gösterdiğinde hepsi birden o tarafa başlarını çevirdiler. Üç adam bira bardaklarını havaya kaldırdı.

"Ne kadar hoş," dedi Melanie.

"Evet. Bu centilmenlik nerden esti merak ettim," diye ekledi Ronnie, bu nezaketin sebebi hakkında kendince bir fikri varmış gibi iğneleyici bir tonla.

İkisini de umursamayarak garsona döndü Grace. "Bir kişi daha bekliyoruz. Bir bardak daha getirebilirseniz iyi olur. Charlotte başka bir şey içmek istemezse tabii."

The Penalty Box üniforması olarak giydiği küçücük şeyler içindeki genç garson kadın başını salladı. "Başka bir isteğiniz var mı hanımlar?"

Dört kadın birbirlerine baktı, sonra olmadığını söylediler. "Şimdilik yok, teşekkürler," dedi Grace hepsinin adına.

Garsonun uzaklaşmasından bir saniye sonra Charlotte barın kapısından girdi. Bir iki adım sonra içeride durup kalabalığa göz gezdirdi. Sonra onlara ulaşana kadar masaların çevresinden dolaştı. Kocaman, Grace'in gözlerini alacak kadar parlak bir yeşil olan kabanını güçlkle soyduktan sonra geçmesi için çekilen Melanie'nin yanına oturdu.

"Bensiz başlamışsınız," demesine rağmen sesinde hayal kırıklığı veya tenkit yoktu.

"Daha sipariş vermemize fırsat kalmadan bizimkiler Kozmopolitan ısmarladı," dedi Jenna. "Bundan mı istersin, yoksa bir kadeh şarap falan mı?"

"Hmm." Charlotte, fazlasıyla dolgun poposunu tabureye yerleştirmeye çalışırken sürahideki pembe sıvıyı ve koni şekilli ince cam bardaklarını inceledi. "Evet sanırım ben bir kadeh kırmızı şarap alacağım, teşekkür ederim. Size afiyet olsun kızlar."

Garson tekrar belirir belirmez ona el salladılar ve Charlotte siparişini verdi. Sonra masadakilere yüzünü dönüp boş konulardan ibaret ama arkadaşça bir muhabbet açmaya çalıştı.”

Ya da Grace öyle zannetti. Ismarlanan içkinin yol açtığı, Zack’le aralarında ne olduğuna dair masadaki toplu merakın, onun gelişiyse dağıldığını ummuştu.

Oysa kimsenin ağzını açmasına vakit kalmadan Grace’i, sadece Grace’i hedef alıp “Peki,” diye söze girişti Jenna, “aranızda geçen başka neler var?”

“Pekâlâ.” Uzun, içli bir soluk verip yumuşadı Grace. “Ama yemin edin. Kimseye tek kelime etmeyeceğinize dair çarmıha gerilmeye, ölümüne, çarpılmaya, en önemli şeyler üstüne yemin edin bakalım. Ne kocalarınıza, ne sevgililerinize, ne arkadaşlarınıza, ne de kilisedeki rahibe...”

Grace, kısık gözlerini hepsinin üzerine bir bir doğrulttu. “Ya yemin edersiniz ya da kıyamete kadar tahminler yürütüp merak içinde kalırsınız.”

Fısıldaşmalar, mırıltılar, baş sallamalar dolaştı masayı. Nihayet ona baktılar ve Ronnie, kendini grubun sözcüsü olarak atayarak gözlerini yumdu ve konuştu. “Yemin ediyoruz. Elimizi kalbimize koyup yemin ederiz ki...” Hepsi arka arkaya eski, çocukluk yemin töreninin ritüelini tamamladı. “Söz. Söylersem ne olayım.”

Bu, başlamak için fena sayılmazdı. Şimdi Grace ya dilinin altındakileri dökülecek ya da geri adım atıp dört bardak içkinin kafasından aşağı dökülmesini göze alacaktı.

Derin bir nefes aldı ve ona kadar saydı. Sonra beyaz parmaklarını martini kadehinin sapına sıkıca sardı. Konunun en can alıcı noktasını düşündü ve kalbini rahat bırakmayan şeyi pat diye söyleyiverdi. “Beni öptü.”

“Ooo...”

"Ne? Vay canına."

"Aman Tanrım."

"Vay be!"

Pat diye ağızlarından çıkan hayret sözleri, devrilen domino taşları gibi masayı dolaştı. Grace, suratına ateş bastığını, midesinin taklalar attığını hissediyordu, diğerleri kocaman açılmış gözleri ve daha da çok açılmış ağızlarıyla bakarken.

"Durun, durun," dedi Ronnie. Avucunun içiyle masaya vurdu, içkisinin dibini kafasına dikti, kadehi tekrar doldurdu ve lıkır lıkır ağzına dikti. "Baştan al. En başından. Ayrıntıları atlamadan."

Grace bunu yapmak istemedi ama artık bakla ağzından çıkmıştı bir kere. Başka seçeneği yok gibiydi.

"Mutfaktaydık. New York'a yapacağımız seyahatten bahsediyorduk. Sonra birden eğildi, beni kavrayıp öptü."

"Sen de eminim ki tahta gibi, hiçbir şey yapmadan durdun, karşılık vermedin değil mi?" dedi Jenna sesinde alayı bir imayla.

"Öyle olsun isterdim," dedi Grace ve pufladı. Sonra gerçek tepkisini itiraf etti. "Dudakları dudaklarıma değdiği anda sanki beynim eriyip gitti. Eğer dizini burkmasaydı muhtemelen onu soyacak ve tekerlekli sandalyesinden bir süre daha kalkmasına neden olacak şeyler yapacaktım."

Ronnie, alçak bir ısıklık çaldı. Jenna yanakları kızarana kadar güldü ve Melanie de baykuş gibi öttü. Tek sessiz kalan Charlotte'tu; yine de gözleri parlamış, ağzının köşeleri azıcık kıvrılmıştı.

"Yani sen," diye sordu Melanie. "Üzerine atladın öyle mi?"

Jenna, onu dirseğiyle dürttü. "Yapmadığını söyledi ya. Ama sırf dizini burktu diye."

Melanie, gözlerini kırptırdı, biraz şaşırmış ve bozulmuştu. "Ah, tamam. Tüm bu ateşli sevişmeyi hayalimde biraz uzattım herhalde."

"Sorun ne Mel? Evde bu aralar havalar soğuk gibi mi yoksa?" diye sordu Ronnie.

Esmer kadın gözlerini kapatıp devam etti. "Ayak altında yirmi dört saat dolaşan iki küçük çocuğunuz olunca soyunup yaramaz şeyler yapmaya vakit bulun bakalım."

"Ah, zavallı Melanie," dedi Ronnie gülerek.

"Sen de büyüklerin gelmeden önce yaşadığınız ateşli sevişmelerinizi hatırla."

Melanie'nin gözleri boş boş baktı, iç çekip başını eğdi. "Ahh, onlar hep eski günlerdi."

Grace de hatırladı. Büyüklerden önce kısmını değil de, kesinlikle ateşli olan kısmını. Hatırladı ve özledi; zaten bu yüzden Zack'in öpüşü onu altüst etmişti.

"Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu Jenna, bardağının sapıyla oynayıp içindeki eksilmemiş Kozmo'ya dokunmazken.

"Neyi n'apacağım?"

"Zack'le. Aranızda bir şeyler var mı? Hâlâ beraber olma ihtimaliniz var mı?"

Soru Grace'i, belki gereksiz olsa da, ters köşeye yatırdı. Öpüşme olduğundan beri kafasını meşgul eden soru değil miydi bu?

Belki yeterince önemsememiş, cevabı üzerinde çok da düşünmemişti ama oradaydı soru, apaçık; havada asılmış kalmış, görünmez bir tehdit gibi karşısındaydı.

Bir iki hafta önce, cevabı basitti. Yüksek sesle söylendi: HA-YIR! Asla, kesinlikle, ne münasebet!

Ama ah, nasıl da çabucak şekli değişebiliyordu her şeyin; sadece bir hafta içinde, bir gün içinde, bir saat içinde. Şimdi, bilmiyordu cevabı, arkadaşlarına biraz önce açıkça söylediği şeyi...

"Hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" diye yumuşakça sordu Melanie.

"Elbette," diye bir an bile düşünmeden söyledi. "Ama tamamen iyi hisler olduğundan emin değilim. Hâlâ onu çekici buluyor muyum? Elbette. Onunla olmak istiyor muyum? Gerçekten bilmiyorum. Hâlâ ona kızgın mıyım? Hem evet, hem hayır. Bu aralar ona karşı nasıl tavır almam gerektiğinden emin değilim. Her şey beni aldatıp aldatmadığına dayanıyor. Bu konuda neye inanacağımı hiç bilmiyorum."

Az evvele göre gergin bir halde, Kozmo'suna sarıldı ve boğazından midesine inen ılık akıntının tadını çıkararak yudumladı.

Ah, votka, en iyi tedavi. Bir de etkisi bir iki saatten daha uzun olabilseydi.

"Tamam, ben, kendi adıma, ikinizin tekrar birleşeceğinizi umuyorum," dedi Melanie inanarak. Kozmopolitan'la karışık bir inanç da olsa, inançtı. "Sizin harika bir çift olduğunuzu düşünüyorum. Kalbimin büyük bir tarafı da seni aldatmadığına inanıyor."

Grace, şimdiye dek kendi düşüncelerini kelimelere dökmemiş olsa da, şimdi yapmaya direnmedi. "Ben de," diye itiraf etti. "Belki de ona bir şans daha vermelisin," önerisinde bulundu Ronnie. Fakat Grace'in sert bakışı karşısında, "Biliyorum, kolay olmaz tabii. Ama Dylan'ın hayatına bir santimetrelilik mesafede yapışmış durumdayım. Eğer Zack'in sadakatsizliğini bilse ya da şüphelenseydi şimdiye dek bana söylerdi."

Grace, biraz sonraki sözünün vaktinin geldiğinden veya kararından emin olmasa da ağzını açıp söyledi, "Sanırım deneyeceğim."

"İşte bu," diye neşeyle bağırdı Ronnie, hatta Grace'e fazlasıyla abandı ve onu tutarak salladı.

Grace, sadece aynı derecede coşku duyabilmeyi diledi. Bunun yerine, hokey diski büyüklüğünde bir şişkinliğin göğüs kafesinin ardına oturduğunu duyuyordu.

"Bir dakika." Boşalmış içki sürahisi, Ronnie onu masanın ortasına koyunca bir tangırtı çıkardı. Etrafına bakındı, kaşları çatılıp yüzüne gömülmüştü.

"Sorun ne?" diye sordu Grace.

İşaret parmağıyla gruptaki tüm kadınları gösterip konuştu Ronnie, "Charlotte şarap içti. Geri kalanımız Kozmo, herkesin bardağını en az bir kez doldurdum. Jenna'nın haricinde."

Tüm gözler Jenna'ya çevrildi. Kestane rengi saçlı minyon kadının yüzü kızardı ve belirsizce taburesinin arkasına yaslandı. Evet, martini bardağı hâlâ doluydu ve erişiminden bir karış uzakta duruyordu.

"Susamadım," dedi ama yere bakışı bir kanıtsa, bahanesi kendi kulaklarına bile aptalca gelmişti.

"Başka bir şey ister misin?" diye sordu Grace, kafasında bir merak oluşmaya başlamıştı. "Soda? Sade üzüm suyu?"

Jenna, kafasını kaldırdı. İyice açılmış gözleri onu suçluymuş falan gibi gösteriyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Ronnie, "Yoksa? Evet!"

Grace'in ağzı sinsî bir gülüşle kıvrıldı.

"Sen hamilesin!" diye haykırdı Ronnie bu sefer. Sesi duvarlardan yankılanacak ve barın geri kalanından duyulacak kadar yüksek çıktı.

"Şşşt," diye susturdu Jenna, erkek arkadaşlarının masasına doğru çaktırmadan bakarak. "Gage'e söylemedim. İlk duymanın o olmadığını öğrenirse beni mahveder."

"Aman, aman, aman!" diye tekrar konuştu Ronnie, çok daha alçak sesle. "Bu harika bir haber. Senin için çok mutluyum. Tebrikler!"

Bu sözler masadaki herkesin duygularını temsil ediyordu. Ama hepsi ayrı ayrı, tebriklerini sundu. Yanında oturanlar ona sarılarak, uzakta olanlar kolunu sıkarak arkadaşlarını kutladılar.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordu Grace gözleri parıldayarak. Şu an kendi hayatının karmaşıklığına rağmen arkadaşının mutluluğuna gerçekten seviniyordu.

Jenna, Gage ile ilk evlenmelerinden beri çocuk sahibi olmak istemişti. Başlarda Gage de istemesine rağmen, sonradan ne olduysa vazgeçmiş ve bu yüzden de ayrılmışlardı.

Ama tekrar evlenmişlerdi ve artık ikisi de bir aile kurmak istiyordu. Jenna'ya göre Gage, onu hamile bırakmayı neredeyse sabit fikir haline getirmişti. Ya da belki sadece karısıyla sevişmek istiyordu.

Grace, onun karısının üzerine düşmesinin ardındaki gerçek sebebin bu olduğunu düşünüyordu. Bir de bebek yapmaya uğraşmanın, sık sık yatar duruma geçmenin bahanesi ve hoş tarafı olduğunu.

"Geçen hafta," dedi onlara. "Yine de sürpriz olmasını istiyorum. Bu hafta sonu ev bakmaya gittiğimizde söyleyeceğim. Havalara uçacak," dedi. Şimdi yüzü parılıyordu.

16. Sıra

Grace ve Zack, sonraki haftayı ve hafta sonunu yavaş yavaş toparlanarak ve bir sonraki hafta şehir dışında olacakları için işlerini ayarlayarak geçirdiler. Pazartesi sabahı da, New York'a doğru yola koyuldular.

Büyük, mavi Hummer'ın direksiyonunda tank sürer gibi hisseden Grace, yolculuğun ilk bir iki saati boyunca kamuf-laj takımı ve postal giymiş olmayı öyle istedi ki.

Ama sürüş rahat ve pürüzsüzdü; üçüncü bir yolcu gibi arka tarafa oturmuş, aralarından başı görünen Bruiser için bile. Neyse ki yola çıkmadan önce ona nefes tazeleyici kemiklerden vermişti, yoksa Saint Bernard'ın hararetli nefesi ilk beş dakikada onları yere devirirdi. Aynı şekilde, dudaklarını da ikide bir şapırdatıyor, bu durumda ikisi de köpek tükürüğü zerrecikleriyle spreyleneyorlardı.

Grace, yolculuğun rahat geçmesine şaşırıyordu. Öpücükten sonra en azından biraz sıkıntı bekliyordu, özellikle de çarşamba gecesi The Penalty Box'tan ayrıldığındaki zihin durumu göz önüne alınınca. Fakat Zack tüm hafta son derece iyi hissetmiş, Grace onun bu neşeli halini bulaşıcı bile bulmuştu.

Acaba Zack, onu yeniden öpebileceğini düşündüğü için mi böyle keyifliydi? Ya da daha kötüsü, onunla yatabileceğini?

Yoksa sadece Grace'in yanında daha rahat ve iyi hissettiği için mi?

Bunda sorun yok, diye düşündü. Çünkü o da Zack'in yanında daha rahat hissediyordu kendini. Ve Ronnie'nin önerisine uyup ona bir şans daha vermeyi gerçekten becermeye çalışıyordu.

Ama son kararına dikkatini çekmek için dev bir afiş yazmış ya da romantik bir konuşma yapmış falan değildi. Ağır-
dan alıyor, zekice oynuyordu.

Artık onu sürekli, aldatan adam, çapkın herif olarak düşünmemeye çalışıyor, bu çabası aralarındaki iletişimi kolaylaştırıp renklendiriyordu. Bunu başarmak için elinde temiz bir sayfa varmış gibi düşünüyordu; ilk tanıştıkları zamanlardaki gibi davranıyordu.

Ya da davranmaya çalışıyordu diyelim. Çünkü Ronnie ve Jenna haklıydı. Eğer onu aldatmamışsa, yanlış davrandığı için kendinden utanır, hayatının en büyük pişmanlığını yaşayabilirdi.

Ohio'ya doğru, Pennsylvania boyunca eyaletler arası otolyolda giderken, mola yerlerinde ve fast food restoranlarında düzenli olarak durdular, böylece hem Zack, hem Bruiser bacaklarını uzatıp dinlenebildiler. Grace, daha gidebilecek güçte olsa da sık molaları sorun etmedi ve araçtan inip yürüdü, en azından tuvalete gitti.

Sırayla Bruiser'ın yanında kaldılar; yine sırayla nerede yiyeceklerini seçtiler. Her şey son derece barışçıldı. Neredeyse hiç ayrılmamışlar gibi... Acaba nişanlıyken de arabayla seyahate çıkmış olsalardı yine böyle rahat ve eğlenceli olurdu?

Saat daha yedi-sekiz civarında olmasına rağmen hava kararmıştı. Uykusu gelen Bruiser, aracın bir sağ kapısına, bir sol kapısına yaslanıp uzanıyordu. Grace ise Zack'den, her akşam kalacakları otellerin yerlerini belirlemek için MapQuest yol programından indirdiği yönergeleri incelemesini istemişti. Tavan lambasından birini yakıp sayfaları okudu, sonra da Holiday Inn Express otoparkına ulaşana kadar nerelere sapacaklarını söyledi.

Yirmi dakika sonra, otele girişlerini yapmışlardı. Zack Bruiser'la odada kalırken, Grace, bagajlarını getirmek için bir kez daha arabaya gitmek zorunda kalmıştı. Menajerinin akıllı düşünmesiyle, yol üstünde kaldıkları her otelde duble yataklı odalar ayırılmıştı; çünkü ayrı yataklarda yattıklarından bahsedilirse kimse gerçek bir çift olduklarına inanmaz ve Insides Out'un bu konuda midesi bulanıp anlaşma iptal olabilirdi. I.O.U.'un hoşuna gitmediği durumlarda iptale gidebileceği türde, belirsiz, tuhaf maddeler içeren, titiz bir anlaşmaydı imzaladıkları.

Aslında aynı odayı paylaşıp tek bir yatağı kullanmanın, işleri çok da değiştireceğini zannetmedi Grace. Sonuçta daha önceden ilişkileri olduğu için aynı banyoyu, odayı paylaşmaya alışkınlardı.

Ve biliyordu ki seksin doğasına göre, eğer onunla sevişmek isterse kapı, duvar, hatta bastıkları yer bile onu durduramazdı. Benzer şekilde, istemediği takdirde de aynı çarşaf üstünde, birbirlerine degecek kadar yakın bile olsalar kılı kıpırdamazdı.

Yine de, anlaşmanın gerektirdiği her şeyi yerine getirmeyi kabul etse bile, henüz kamuoyuna Zack'le olan ilişkilerinin seviyesini duyurmaya niyeti yoktu. Birlikte seyahat ediyor, aynı odada kalıyor olabilirlerdi; ancak Quentin'e rezervasyonlarını başka isimler altında yaptırtmıştı. Ne kadar

az kişi onları tanısa, ikiyle ikiyi üst üste koyup ne kadar az insan bir sonuç çıkarsa, o kadar iyiydi.

Bu yüzden, otele gece vakti gözünde güneş gözlükleri, başında bir şapkayla girmek ve eşyalarını otel görevlisinden yardım almadan kendisi getirip götürmek için arabayı arka tarafa park etmek gibi seçimler yapmıştı.

Normalde evcil hayvan kabul edilmediğı için, Bruiser'ın da fazla göze çarpmamasını sağlamaya çalışıyorlardı. Ve Saint Bernard'ları, vaktinin çoğunu patileri üstüne yatıp salya akıtarak, yalanıp horuldayarak geçirdiğinden, pek de zor fark edilen bir köpek olmuyordu. Quentin'in otel müdürlerine ne kadar para ve dil döktüğünü bilmiyordu ama Bruiser'ı otele sokmayı başarmıştı. Grace'in, onun iyi bir menajer olduğunu anlaması ve ona ücret ödemeye devam etmesi için bir nedeni daha olmuştu artık.

Arka merdivenlerden dördüncü kata çanta taşımaktan nefes nefese kalmış halde son kez odaya döndüğünde, Zack'i sol bacağına uzatmış, yatağın ucunda oturur buldu. Ve tabi ki Bruiser, çift kişilik yatağın üzerinde boylu boyunca yatmış, bordo rengi yaygının yüzde yetmiş beşini kaplamıştı.

Yatağı girmeye karar verdiklerinde onu yere indirmeyi başarıp başaramayacaklarını izlemek keyifli olacaktı. Zack'in çok sevdiği battaniyesini bile getirmişlerdi. Kalın, yumuşak Rockets amblemliydı ve oldukça genişti. Fakat Bruiser kendi ırkının rahatlık, hayır, *insanların* rahatlık anlayışına sahip bir köpekti. Ve neredeyse yerinden kımlıdatması imkânsız olan yetmiş iki kiloya denk gelen bir cüssesi olduğundan, onu yatakta bırakıp ikisi yerde yatmış olurlarsa şaşırmayacaktı Grace.

"Bunları sana bıraktığım için üzgünüm," dedi Zack.

"Sorun değil," diye cevapladı eşyaları içeri yerleştirirken. Sadece bir gece kalacakları için temel ihtiyaçlarından başka şeyleri çıkarmak gereksizdi. "Sonuçta bu benim kararımdı.

Uçak yerine arabayla gitmeyi ben istedim. İlk kattan oda istemek de kendi hatam."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Zack. Sesi alçak çıkmıştı ve valizinden pijama ve temizlik malzemeleri çıkarırken yüzüne baktı Grace. Zack, ciddi ve suçluluk duygusu içinde görünüyordu. Ona bakıp gülümsedi Grace, elle yapılacak işleri ona bırakacağını belirtti.

"Dizin nasıl?" diye sordu sonra.

"İyi. Hatta harika," diyerek bacağına biraz oynatıp iyi olduğunu ve arabanın içinde kalmaktan dolayı tutulmadığını göstermek istedi. "Arabayla gelmek istemekte haklıydın galiba. Birkaç saat uçakta bükülü kalınca bu kadar iyi durumda olmayabilirdi; birinci mevkide uçsak da."

Grace, gülümsemeyi sürdürerek başını salladı hafifçe. "Sevindim. Banyoyu önce kullanmamın sakıncası var mı?"

Başını hayır anlamında sallayıp yanıtladı. "Buyur. Bruiser'la şöyle rahatımıza bakıp televizyonu açalım."

"Bruiser çoktan rahatına bakmış," dedi. "Yanında uzanacak yer bulmakta başarılar dilerim." Zack'in kıkırdaması, banyoya gidip kapıyı kaparken devam etti ardından. Kalın metal paravana yaslanıp derin bir nefes boşalttı.

Belki, bu o kadar da iyi bir fikir değildi.

Grace, tüm hafta boyunca gayet keyifliydi; Zack'in evinde, yolculuk planlarını yaparken. Tüm gün de keyifliydi; onunla Hummer'ın sınırları içinde hapsolmuş şoförlük yaparken. Hatta küçük otel odasına girdiğinde, önlerinde uzanan geceyi, yatağı paylaşmak zorunda olduklarını düşünürken de iyiydi. Tüm bunlar boyunca hiç sorun yoktu, her şey iyi, iyi, iyiydi.

Sonraysa ona eskiden olduğu gibi, yumuşak ve derinden, omuzlarını düşürüp vücudunun nemlenmesine neden olan, o baştan çıkarıcı şekilde bakmıştı yine.

Bu Zack tarafından ilk kez tahrik ediliş i falan da değ ildi ya da baş ka herhangi bir erkek tarafından. Cinsel istekleri konusunda acemi, onu duyumsayınca ne yapacağını bilemeyen biri de değ ildi.

Ama yine de onun alç ak, genizden gelen gülüş ü parlayan gözlere ve şehvetli bir ifadeye karış mış , bu da Grace'i, patlamaya hazır bir atom bombası gibi hissettirmiş ti. Sanki baş ına bir saks ı düş müş , nefes nefese kalmış gibiydi ve bastırılmış hisler, yüksek sesle inletecek kadar iç ini doldurmuş tu. Hayır, bunu yapsa çok kötü olurdu herhalde. Zack'e ondan hoşlandığı na dair azıcık bir işaret verse, sinek gibi anında üzerine konacağı ndan ş üphesi yoktu.

Banyoda saklanmak kesinlikle yapılacak en akıllıca hareketti. Ve boynu tutulmadan küvette uyuyabilmeyi baş arırsa öyle yapacaktı.

Nefesi normale dönüp, dizleri titremeyi kestiğ inde eş yalarını lavabo tezgâhına yerleş tirdi ve yatmaya hazırlandı. Zack'in kapıya gelip onu kontrol etmesine mahal vermeyecek bir müddet boyunca saç ını yıkadı, yüzünü temizledi. Sonunda elini gümüş rengi küresel kapı tokmağı na koyup derin bir nefes alarak çevirdi ve göreceğ i ş eye hazır olmaya çalış tı.

Zack'in soyunmuş ve aksiyona hazır halde onu beklediğ ini falan sanmıyordu elbette. Ya da ış ıkları söndürüp mumlar yakmış , etrafa güller sermiş olmasını. Niş anlıyken bile o tarz bir erkek olmamış tı.

Hayır, Zack kendi hazırladığı yemeklerle kahvaltı **sofra**sını önüne getiren, mum ış ığı na bayılan biri değ ildi. **Sevgili**ler Günü çikolatası, doğ um günü kartı sunmak gibi alış kanlıkları da yoktu.

Daha çok büyük sürprizlerle ilgilenirdi. Seyrek **gerçekleş**en ama kesinlikle daha kalıcı olanlarla.

Zack evlenmeyi teklif ettiğinde, buzda geçirdiği saatler nede niyle, ter içinde kalmıştı. Takımı maçı kazanmıştı, Zack da hemen ilk muhabire koşup kameraya bakarak Grace'den, ilişkilerinden bahsetmeye başlamıştı. Bu maçı kazandıkları takdirde son iki aydır düşündüğü şeyi yapmaya kendi kendine söz verdiğini açıklamıştı. Sonra da Grace'in önünde, bir dizinin üstüne çöküp kameralar ve mikrofonlar açıkken ona resmen evlenme teklif etmişti. İkisnin görüntüleri, teklifi ve Grace'in verdiği cevap, dev ekranlara yansımış, tüm stadyum tarafından izlenmişti. Sonra da tüm spor kanallarında bu olayla ilgili geniş görüntüler, özet ve yorumlar yayınlanmıştı. Ne mutlu ki, ona âşık ve evet cevabını vermeye çoktan hazırды Grace, yoksa tüm bu gösteri utanç verici olurdu Zack için.

Sevgililer Günü'nde ona pırlanta küpe hediye etmişti Zack. Doğum gününde Bahama'ya götürmüştü. Yılbaşında, ona tüm şehri gezip beğendiği en muhteşem ve tabii pahalı bir şeyi almasını söylemişti.

Aslında ilk anda yaptığı her şey sade ve basit gibi duruyordu. Küçük bir paket, kurdeleye gerek görölmemiş gösterişsiz ambalajlar. Ama açınca, içinden ne çıkarsa, göz kamaştırıcı bir şey oluveriyordu. Pulitzer ödüllü *Bülbülü Öldürmek* kitabının imzalı ilk baskısı ya da yirmi beş bin dolar değerinde elmas bir kolye gibi.

Hediyeleri ve romantizm anlayışı tıpkı Zack'in kendisi gibiydi. Serinkanlı, dışarıdan çok dikkat çekmeyen. İçi ise saf altından.

Onun bu özelliğini şimdiye kadar unutmuştu. Çelik gibi görüntüsünün altında ne kadar düşünceli olduğunu, ne çok kereler ona prensesmiş gibi muamele ettiğini.

Eğer onu *aldatmamış* ise, koynunda yılan beslememişse yani; o zaman kendini kesinlikle bu adamla birlikte görmek isterdi. Hatta onunla evlenmek. Eğer...

Fakat, Zack'in şu an onu baştan çıkarmak ister gibi bir hali yoktu. Hatta onu etkilemek ister gibi bir hali bile yoktu. Tabii eğer yatağın altına, birazdan çıkıp serenada başlayacak bir müzik grubu saklamamışsa.

Tam tersi, yatakta Bruiser'a yastık gibi başını koymuş, uzanıyordu. Baş köpeğin karnına gömülmüştü, Saint Bernard, baş yastıklarının hemen önünde, yatağın üst bölümünde boylu boyunca yatıyordu halen. Zack'in parmakları kenetlenmiş halde tişörtle sarılı karnının üstüne konulmuş ve gözleri televizyon ekranına kilitlenmişti.

"İzleyecek bir şey buldun ha?" diye sordu alçak sesle Grace. Zack, gözlerini kırpı ve başını, ona bakabileceği yönde döndürdü. Uykulu bir evet cevabı, ya da sadece baktığı programın adını söylemesini beklemişti. Ama öyle yapmadı. Bir söz bile söylemedi, sadece az evvelkine göre büyümüş gözlerle ona baktı. Saçından tırnağına kadar onu inceledi. Öyle ki pijama-
nın altını giymeyi falan mı unuttum, diye kendini yoklamak zorunda kaldı Grace. Yoo, unutmamıştı. Tamamen giyinikti. Üstelik her zamanki yatak kıyafetiyle bile değil.

Annesinden ona kalan en önemli özelliklerden biri de feminen genleri ve seksi, sıkır sıkır şeylere olan merakıydı. Evdeyken, saten gecelik ve ona uyan sabahlıkla dolaşırdı. Renkli tüyler veya taşlarla süslü topuklu terliklerini de ihmal etmezdi.

Fakat Grace, yanında kalmaya başladığından beri Zack'in, kendisini rahatsız edecek niyetlere kapılmasını istemediği için Hollywood yıldızlarına layık gardırobunu evde bırakmış ve vücudunun büyük bölümünü örten, adam gibi birkaç adet pijama takımı almıştı. Şimdi üzerinde olan takım da uzun kollu ve bileğine kadardı. Alt parçası incecik penyeden, dikine gökkuşağı gibi rengârenk çizgileri olan bir şeydi. Üstü de bu çizgilerden biriyle aynı tondan, lavanta rengiydi. İçine külot ve sutyen de giymişti; penyenin altından beliren, dikilmiş meme

uçları ya da pijamanın popo kısmından herhangi koyu lekeler görünsün istemezdi.

“Banyo senin,” dedi, aradaki sessizliğe daha fazla dayanmadığından ya da ateşli bakışı gerçekten vücudunu belirgin şekilde tahrik ettiğinden.

Zack göz kırptı, yutkundu; yataktan kalkarken nihayet gözlerini Grace’den ayırabildi. “Tamam,” dedi ayakta durunca. Kendi valizine yürüdü ve birkaç şey çıkardı. Yanından geçerken “Bir şey istersen söyle,” dedi Grace.

Zack, başını salladı ama yürümeye devam etti. Banyonun kapısını kilitleyene kadar bastırduğu sıcak nefesini içinde tutmuştu o da.

Tamam, şimdi başı dertteydi belki.

Üstüne tüm takım hücum edince bir bacağının sakatlanıp vücudundan ayrı yöne döndüğü zamankinden de büyük dertte. Grace evinin kapısından girdiği, onu yataktan zorla kaldırdığı, oraya onu ayağa kaldırmak için geldiğini üstüne basa basa söylediği günkünden de büyük dertte.

Belki, Grace’in, Columbus kentindeki o otel odasına girip yatağında başka bir kadın bulduğu günkünden de büyük dertte.

Çünkü Grace’e tekrar âşık olmaktan çok korkuyordu.

Yaşadıkları onca şeye rağmen. Grace onu terk edip gittikten sonra kendini bırakmış, perişan olmuş ama kendini zorlayıp onsuz da yaşayabileceğine karar vermiş olmasına rağmen... Onsuz da iyi olabileceğini düşünmüş olmasına rağmen.

Kapısını açıp hayatına tekrar girdiğinde ise bu kararlılığı biraz kırılmıştı. Ama iyi idare etmişti. Öpüşmeden sonra bile...

Ah, o öpüşme sahiden içine işlemişti. Daha önceden hiç başına gelmemişti sanki bu kadar ateşlisi. Oracıkta yere devrilip, içine akıp gitmek istemişti.

Onu uyandırmış, birçok eski anıyı hatırlatmıştı. Ama bunlar bile içinden geleni yapmadan duramayacak kadar başını döndürememiş, kendine hâkim olabilmışti.

Nasıl olduğundan emin değildi. Emin olduğu tek şey, az önce Grace banyodan çıktıktan sonra ona bakmak için başını çevirdiğinde tüm hücreleri esir olmuş, donmuş kalmıştı adeta. Ciğerleri ateş içinde yanıyor, gözleri sersem gibi bakıyor, karnıysa cıvı cıvı kaynıyordu sanki içinde. Derisinden dışarı dumanlar sızdığını görse şaşmayacaktı.

Komik olanı, Grace'in o anki tipi göz önüne alınınca nasıl böyle olabildiğiydi. Banyodan iç çamaşırı defilesindeki Heidi Klum gibi çıkmış falan değildi. Hayır, oldukça kapalı, pamuklu, kışlık pijamalar giyinmişti. Şirin pijamaydı doğrusu ama hiç de ıslak düşler kurduracak modellerden değildi.

Neredeyse başından ayağına kadar giyinik, saçları duştan yeni çıkmış halde, ojesiz, süssüzken nasıl olur da böylesine etkilerdi onu? Ama başarmıştı. Ona bir kez bakmış ve bu, kaskıklarının gerilmesine, kalbinin eriyip göğsünün ardında dağıldıktan sonra tekrar toparlanıp Grace'in yüzünün formunu almasına yetmişti.

Evet, gerçekten düşüyordu; hem de hızla. Sert düşüyordu. Grace ona hiç şansı olmadığını söyleyip de, ta on üç milyoncu kattan yere düştüğünü hissedince canı it gibi yanacaktı.

Uff. Bir elini göğsüne koyarak sızlamaya başlayan kalbini ovaladı. Bu öldürücü olacaktı. Onu ilk kaybedişi zaten çok pis olmuştu ama şimdi ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyordu. En iyi ihtimalle, ikinci bir şans daha verilmek için son bir şansı daha varmış gibi.

Oysa, Zack ne kadar endişeliyse, Grace de o kadar kararlıydı. Onun sadakatsiz, hilekâr olduğunu düşünüyordu; yalan makinesi testini yapacak Gage'den, hatta Tanrı'dan bile gelecek sözlerin fikrini değiştirtmesi imkânsızdı.

İşte buradaydı, Pennsylvania'da, Holiday Inn Express'in tuvaletinde kilitli; Grace orada olduğu için odaya geri dönmeye korkar durumda.

Onu görünce, dokunmak isteyecekti; sarılıp uzun vadede hayatını acıyla dolduracak sözler söyleyecekti belki de.

Değneklerine iyice abanarak elindekileri klozetin kapanmış kapağına koydu ve soyunmaya başladı. Çıplak kaldığında, değneklerini de alarak –kabinde onları asacağı bir yer vardı– dikkatlice duş kabinine girdi, suyu açtı. Bu geceki soğuk bir duştı. Eğer önündeki çıkıntıyı kontrol altına almazsa, banyodan çıkıp içeri girdiğinde sözlere gerek kalmayacaktı. Grace ona bir kere bakıp kafasından neler geçirdiğini anlayacaktı. Varlığının onda meydana getirdiği değişiklikleri...

O zaman açıklamalar gerekecek, muhtemelen başının üstünden fırlatılan eşyalar geçecekti ya da altından. Pandora'nın kutusunun açılması gibi olacaktı veya bir sürü solucanla dolu iğrenç bir konservenin falan.

Böylece suyu iyice açtı, temizlenene kadar buz gibi şelalelin içinde kaldı; tabii titreyerek. Neyse ki, dikleşip dikkat çekebilecek olan şeyler usulca çekip küçülmüş, yerli yerinde kalmıştı.

Lütfen uyumuş olsun, diye düşündü kabinden çıkarken. Sonra da kurulanmaya başladı. *Tanrım, lütfen boğazıma kadar yorganı çekmiş olsun ve yetmiş iki kiloluk koca Saint Bernard da ikisinin arasında olacak şekilde yanında uzanmış olsun.*

Aksi takdirde, anatomisinin belli bazı yerleri tekrar kuzeyi işaret etmeye başlayacaktı; eh, bu da yeterince berbat bir şey olurdu.

17. Sıra

Zack odaya girdiğinde, Grace uyumuyordu. Yorganlar da çenesine kadar çekilmiş falan değildi.

Kahretsin.

Televizyon da, ışıklar da söndürülmemişti. Bruiser'ı bir şekilde yatağın ayakucuna itelemeyi başarmış, böylece örtülerini kaldırıp yatağı açabilmişti. Islak saç arkada toplanmıştı. Yastıklar yatak başlığının önünde dikine konulmuştu; böylece arkasını yaslayıp oturmuş ve bacaklarını önüne uzatıp ayak ayak üstüne atmıştı. Ayakları çıplaktı. Boyalı tırnakları hem seksi hem sevimli görünüyordu.

Örgü örüyordu. Pembe ve kız işi bir şey -Tanrım, yine mi?- ve oldukça yamuk şekilli; en azından kendi gözüne öyle geliyordu. Ama o şey örülüyor ve büyüyordu. Şişler birbirine çarpıp şıkırdıyor, yumuşak yün, şişin üzerinde her ilmekle parmağından geçtikçe rüzgârdaki bir yaprak gibi kayıp gidiyordu.

Ve işte, bu kadarcık bir sürede, soğuk bir duşa daha ihtiyacı vardı şimdi. Onu burada yatakta görmek, başına kötü şeyler getiriyor, aklına düşünmemesi gereken türlü türlü şeyler sokuyordu. Hatırlaması gerekli olmayan anıları canlandırıyordu. Penisi için yine aynı tur söz konusuydu. Eğer hemen,

kaleye doğru vurulan hokey diskini kurtardığı hızla yatağa koşup örtülerin altına girmezse, sahiden de başına dert alacaktı.

Grace'in mavi çizgili boksör çamaşırının altında neler olduğunu fark edemeyeceği şekilde vücudunu diğer yana çevirmeye çalışarak, odanın içinde yatağın öteki kenarına doğru ilerledi. Elbette banyoya yakın olan tarafı çoktan kendine ayırmıştı Grace.

"Onu hareket ettirebilmişsin," dedi Zack, dönüp beyaz çarşafı yatağa girince.

"Yer fıstığı ezmesine batırılmış bisküviyle kandırıp oraya kadar çektim."

Zack gülerek, "Yanında yerfıstığı ezmesi mi var?" diye sordu; sakat bacağına yatağa yerleştirip örtüleri beline kadar çekerken, Grace'in vücuduna bakmaması için örgüsüyle ve bu soruyla meşgul olmasını diledi.

İşte. Başardı. Güvendeydi artık. Diğer bacağına da bükülü tuttuğu ve Grace örtüyü kaldıran tek şeyin bu olduğunu sandığı sürece başaracaktı galiba.

Perdenin arkasındaki küçük adama dikkatini verme, diyordu içinden, Oz Büyücüsü'ndeki repliği tekrarlayarak. Burada bakılacak hiçbir şey yok, endişelenecek herhangi bir şey yok. Sadece dizim var.

Evet, tamam.

"Her şeyi aldım yanıma," dedi ördüğü şey her neyse ondan kafasını kaldırmadan. "Bagajımın üçte biri ve arabadaki paketler Bruiser için."

"İyi bir köpek annesisin sen, biliyor musun?"

Grace, parmaklarını biraz yavaşlattı, başını kaldırdı, cevap vermeden önce bir süre onu izledi. "Teşekkürler," dedi uysalca. Bir tebessüm yayıldı yüzüne.

Tamam, iltifat etmek de iyi fikir değildi galiba. Ya da en azından onu böyle gülümsetecek şeyler söylemek.

Çünkü şimdi yumruk büyüklüğünde bir arzu tam karının oraya çökmüştü. Erbezleri geriliyordu; Minnesota'da, rekor büyüklükteki turistik yün topu kadar bir dizi olsa bile kucağında, cıvıldanan bölgeyi kapatmayıp, görmesini önlemeyebilirdi.

Tüm bunları bilse, kafasından hokey skorlarını saymaya uğraşsa da ikici bir iltifattan alamadı kendini.

"Ve iyi bir hemşire."

Kahrolası dilim! Ayak parmağını ağzına götürüp emmekten daha iyi bir işe yaramazdı. Ve bir de, evet, bir zamanlar da oral seksten başka.

"Teşekkürler," dedi Grace yine, biraz akli karışmış gibiydi bu sefer.

Pekâlâ, artık konuyu değiştirmenin vakti; daha lüzumlu konularla.

"Ne örüyorsun?" diye sordu.

Dudaklarını büzdü ve "Sana söyleyemem," dedi Grace, acayip inatçı bir tonla.

"Neden? Yoksa seksi ve açık saçık bir şey mi ya da utanılacak kadar müstehcen?"

Ne? Kahretsin. Neden çenesini tutamıyordu ki? Ne demeye böyle baştan çıkarıcılıkla ilgili sözler mırıldanıp duruyordu, hayaline çıplak, yaramaz resimler sokmaktan başka işe yaramazken? Aşağı taraftaki şu durumu hiç de iyi etkilemeyen resimler.

Grace güldü ve şişini bırakmadan uzanıp kolunu dürtükledi.

"Hayır, öyle bir şey değil koca sapık."

Bir bilse.

“Sadece öğrenirsen paniklersin ya da hoşlanmazsın diye korkuyorum.”

Zack başını çevirdi ve çalıştığı örgüye yakından baktı. Neydi ki hoşlanmayacaktı ya da panikleyecekti?

Çilekli gofret gibi pembe renkli, yani giderek en sevmediği renklerden olan (o kocaman, yiğit, erkek köpeğine son zamanlarda bu tonda tuhaf, süslü şeyleri fazlasıyla giydirdiği için) bir şeydi.

Bunun dışında, neden ördüğü şeyden kötü etkilenmesi gerektiğini anlayamadı. Şayet Grace ona, üzerine giyip ortada dans etmesini umduğu bir tür süspansuvar ya da erkek tangası örmüyorsa...

“Özür dilerim,” dedi başını sallayarak. “Neden bu şeyin beni rahatsız edeceğini anlayamadım.”

Grace, derin bir nefes alıp ellerini boşalttı, yünler kucağına indi.

“Kızmayacağına söz ver,” dedi.

Hımm, evet bunu garanti edebilirdi şimdilik, bir solucan kadar her şeyden habersiz olduğu için. “Kızmayacağım,” dedi.

“Pekâlâ” dedi usulca. “Bu bir köpek kazağı, Bruiser için.” Bu sözleri, tabancayla mermi atar gibi savurduktan sonra korkudan büzüldü Grace gerçekten büzüldü.

Bir saniyeliliğine, rengârenk pijamasının üstündeki bu pembelik yığınının bakarak suskun kaldı Zack.

Bir elini ikrah sergiler gibi alnına dayayıp “Tanrım...” diye homurdandı, “Bir tane daha... Olamaz.”

“Biliyorum, üzgünüm,” dedi Grace özür diler gibi. “Bunu planlamamıştım. Gerçekten...”

Çoktandır ilerlettiği örgüyü kucağına yatırıp, şişlerin araya takılmamasına çalıştığı düzgün örülmüş yün parçada gezdirdi

elini. Şimdi şeklini, bu parçanın nasıl bir Bruiser kazağına döneceğini biraz olsun anlayabilmişti Zack.

"Charlotte bana bu ipi birkaç ay önce vermişti. Unutmuşum. Ama geçen gece toplantıda sordu, ben de hemen öreceğimi söyledim." Utanmış gibi ve komik bir hale bürüdü suratını. "Neyse ki çantamda saklamışım. Çünkü hediyesini önemsemediğimi düşünüp kalbi kırılacaktı. Ben de o yünlerle örebileceğim tek şeyin bu olduğunu düşündüm."

Beklenmedik bir şekilde, kızgın veya rahatsız değildi şimdi Zack. Saint Bernard'ının çoktan kız işine dönmüş gardırobuna (Tanrım, gardırobu olan bir köpek! Bu gezegende bundan daha komik bir şey olabilir mi?) kırk ikinci pembe kazağı eklediği için ona çok da öfkelenmemiştir galiba.

Bunun yerine, örneğin modelini incelerken; köpeğinde nasıl duracağını, eğer kendi örseydi nasıl olacağını hayal ederken buldu kendini.

"Bence," diye mırıldanmaya başladı yarım kazağı kaldırmak için elini parçanın bağlı olduğu şişe uzatırken, "bir ters bir düz örseydin daha yoğun durabilirdi ya da dama şeklinde olsaydı."

Tüm bir dakika, belki de iki dakika boyunca, oda, fondaki televizyon hışırtısı haricinde tamamen sessiz kaldı.

Bu kadar süre susunca Zack gözlerini kaldırıp ona baktı. Ve hortlak gibi boş, donakalmış gözlerle, ağzı açık kalmış halde onun da kendisine baktığını gördü.

Hatasının farkına şimdi vardı; altmış saniye geçince. Dudaklarını yalayıp yutkunduu ve kazağı tekrar kucağına düşürdü.

"Sadece bir fikirdi. Çok da örgü bildiğimden değil," dedi hemen ve bu düzeltme çabasının salakça yorumunu örtmesini, Grace'in dikkatini dağıtmasını, içinden geçebilecek her tehlikeli merakı söndürmesini diledi.

Fakat, korkunç kâbuslar hayatında tıkır tıkır işlerken, doğru giden bir şey neden oldu ki şimdi?

"Yo, hayır," dedi Grace; ona daha doğrudan bakabilmek için bacaklarını kendine doğru çekince yatak da sallandı. "Bu kadar kolay sıyrılamazsın."

"Neden bahsettiğini anlamadım." Gözlerini çok oynatma. Göz teması kurma şimdi. Dua et ki yesin!

Grace daha yakınına gelmek için kıpırdanınca yatak bir daha sallandı. Batman'deki Joker'i anımsatan bir sırtış yayılmıştı Grace'in suratına; bu da Zack'in omurgasından aşağı buz gibi bir tedirginlik geçiriyordu.

Grace, dizlerinin üstünde durarak ve hâlâ ıslak saçından biraz su damlatarak ona doğru eğildi ve elinin tersiyle tişörtünün tam ortasına hafifçe vurdu.

"Bunları nereden bildiğini söyle çabuk!"

"Hangi bunları?" Şüpheli durumlarda salağı oyna.

Tekrar vurdu göğsüne.

"Ahh," diye sızlandı Zack ve vurduğu yeri ovaladı. Çok da acımış değildi oysa, numaradan!

"Hangileri falan diyerek ben kafasında bir gram beyin olmayan uslu bir çocuğum şekillerine girme. Neden söz ettiğimi biliyorsun. Nasıl oluyor da örgü şekilleri, örnekler, damalı modeller hakkında bu kadar şey biliyorsun?"

Topukları üzerine oturmuş, cevabını bekliyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Güzel duruştu! Başının sıkıntılı eğikliği haricinde, göğüslerini çerçeveleyip, pijamasının birazını çekiştirip, belinden çıplak teninin birazını ortaya çıkarıyordu.

"Ve tekrar tokatlamama gerek kalmasın," diye de tehdit etti kaşlarını çatıp.

Bunu yapabiliirdi. Sadece göğsüne hafifçe vurmakla kalmaz, yumruklardı da istese. Ata biner gibi üzerine biner, gem

vururdu hatta. Gerçi düşününce bunu çok korkunç da bulmuyordu. Sadece üstüne binme kısmını ama; zira gem kısmında onu kontrol etmesi gerekecekti.

Ha, bir de elinin altında sivri uçlu metal şişler olduğunu da unutmamalı.

Derin bir nefes aldı, doğruyu söyleme kararını zor da olsa verebilmişti. "Tamam, tamam" dedi hırıltılı, alçak bir sesle. "Fakat gülmeyeceğine söz ver. Kimseye söylemeyeceğine de. Asla."

"Benimle kafa mı buluyorsun sen?"

Bir kaşını kaldırdı. "Neden seninle kafa bulayım?"

"Çünkü komik olduğunu düşünüyorsun. Ve takım arkadaşının evine bir torba köpek pisliği atmak gibi bir eğlence anlayışı da sana aitti."

Kişner gibi güldü Zack. Çünkü doğru bir şeye temas etmişti Grace. Çok eğlenmişti o gün. Takımdan birkaç arkadaşıyla birlikte Lubov'un çöp tenekesinden pislik almışlardı. Rus savunma oyuncusu, deplasmanda geçen bir hafta sonundan sonra eve dönmüştü. Adam koca kakaları görünce kedisinin korkunç bir hastalık geçirdiğini sanmış ve veterinerine koşmuştu.

İşte, mizah anlayışı böyle çarpık da olabiliyordu. Ama ucuz kurtulamamış, adam onu dava etmişti.

"Seninle kafa bulmuyorum," dedi.

Grace bir süre daha ne olacağını bekledi, sonra konuştu.

"İyi. Benimle oyun oynamıyorsan tamam, gülmeyeceğime ve kimseye söylemeyeceğime söz. Anlaştık mı?" Tokalaşmak için bir elini uzattı.

Zack elini tuttu, hafifçe sıktı ve aslında gerekmeyen bir süre daha bırakmadı. "Anlaştık," diye mırıldandı.

Omuzlarını silkti; bakışından kaçınmaya çalışarak, zayıf bir sesle itiraf etti. "Kendi kendime örgü öğrenmeyi öğrenmiştim."

Bunu, acısının kısa sürmesi için yara bandını bir çırpıda çeker gibi çabucak söylemişti. Tabii Grace'e bir anda sağırılık gelmesini de çok isterdi o an. Ama düşündü ki şu anda bu konuda şansı, kazı-kazan bileti alıp milyon dolarlık ikramiye yi tutturması kadardı ancak.

Grace sözünü tuttu ve gülmedi. Aslında, pek aşırı tepki de göstermedi.

Zack ondan bir karşılık bekliyordu, çünkü Grace Fisher'ın hayatında uzun süre konuşmadan durduğu olmamıştı.

Sonunda, başını ondan Zack'e doğru çevirdi ve şüpheli, inanamayan bir tonla konuştu. "Hayır, öğrenmemişsindir."

Tamam, bu pek de korktuğu gibi bir tepki olmamıştı. Yergi, alay, utandırıcı içnelemeler. Bunları karşılıksız bırakmazdı da, şimdi bu inanmazlığı ne yapacaktı?

"Burada ruhumu ortaya koyup bir şey itiraf ederken yalan söylediyimi düşünmene inanamıyorum!"

Grace rahatça arkasına uzandı, devam etmekte olan kazak örgüsünü aldı ve kucağına attı. "Kanıtla."

Zack sivri şişler karnına saplanmadan örgüyü yakaladı ve kendinden bir miktar uzakta tutarak cevap verdi. "Pardon?"

"Kanıtla." diye tekrarladı. "Eğer örmeyi öğrendiysen ör hadi de, ne kadar becerdiğini görelim. Göster hadi öğrendiklerini."

Zack, bakışını üzerinde biraz daha tuttu, sonra dikkatini elindeki örgüye çevirdi. Charlotte'un parlak pembe yün topunu biraz daha yaklaştırdı, şişleri eline yerleştirdi ve yatakta daha rahat oturacağı bir pozisyon aldı.

Sonra, hiçbir ilmek kaçırmadan, kaldığı yerden işi ele aldı ve Grace'in başladığı sırayı bitirdi. Sonra kendisi bir sıra başlattı. Birkaç sıra daha düz örgüye devam etti; sırf yapabildiğini göstermek için.

Tekrar başını kaldırıp ona bakınca, farlara yakalanmış bir ceylan gibi durduğunu gördü: Ağzı açık, şoktaydı Grace. Hah! Bundan sonra ondan kuşkulananmamayı öğrenirdi.

Eh, şimdi de biraz başına kakmalıydı...

Bu amaçla, "Güzel olmuş," diye başladı, "Yanlış anlama ama, eğer biraz karışık teknik uygularsan kazağa zarafet ve özellik katabilirsin."

Şimdi de basit dama örgüsüne başladı, ilk başta önerdiği gibi. Beş ilmek düz, beş ilmek ters. "Beş sıra bunu yapmalısın, sonra da tam tersini. Bitirince ortaya küçük güzel kareler çıkacak. Hatta sonrasında örgüne yine düz devam edersin. Böylece damalı kısım ortada tasarımın özel şekli olarak durur."

Başını kaldırdı ve Grace'i hâlâ, ona sanki iki başlıymış gibi ya da Rockets'den ayrılıp bir müzik grubuna katılmaya karar verdiği gibi mantıksız bir şey söylüyormuşçasına, hayret içinde bakar buldu.

"Ne?" diye sordu.

Tabii, neden ağzının yavru balıklar gibi böyle açık kaldığını biliyordu. Sadece kafasının içinde başka dümenler döndüğünden emin değildi.

Grace başını salladı, bu hareketi sanki bütün vücudunu dalga dalga çalkaladı. "Örgü öğrendiğine inanamıyorum," dedi gerçekten afallamış gibi. "Ne zaman? Nasıl? Neden?"

Gözleri merak ve kızgınlıkla açılmış, bir elini ona doğrultarak soruyordu. "Kim? Nerede? Nasıl? Niçin? Boşlukları doldur hemen!" diye emretti. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Çalıştığı sırayı bitirerek, bakışları buluşmadan önce şişleri ve ipi bir kenara bıraktı Zack. "Gerçeği mi bilmek istiyorsun?"

Grace ukalaca bir cevaptan feragat edip yalnızca başını salladı bu defa.

Zack "Çünkü seni özlüyordum," dedi doğrudan. "Benim şeytanın baş yamağı olduğumu düşünüyordun. Olmayacak bir şey yaptığıma inanıyordun ve sen gidip..." Hatırlayarak kaşlarını buruşturdu. "Evimi darmaduman ettikten, jipimi parçaladıktan, köpeğime de el koyduktan sonra kafamdan bu acıyı uzaklaştıracak bir şeylere ihtiyaç duydum."

Bakışı bir an için uzağa daldı Zack'in, omzunu silkti, itiraf edeceği şey yüzünden biraz da sıkılarak konuşmaya devam etti. "Belki sakince düşündüğünde, seni aldatmadığımı ihtimalini gördüğünde, örgü örmemin seni etkileyebileceğini düşündüm. Senin için önemli bir şeydi çünkü."

Grace, onun açıklamasını sindirirken dakikalar birbirini kovaladı. İyi ya da kötü, ondan bir karşılık bekliyordu Zack.

"Benim yüzümden örgü örmeye başladın," dedi, sesi bütün şüphe içinde, çatlak çıktı. Şaşkınlık mı? Kafa karışıklığı mı? Yoksa korku mu vardı içinde?

Zack gözlerini kırıştırıp yutkundu, kalbi göğsünde hızla atıyordu. Ta tam. Ta tam. Ta tam. Bakışı uzadıkça daha da sıkıntıya giriyordu.

"O zamanlar iyi bir fikir olarak gelmişti," diye mırıldandı.

Grace'in kirpikleri gök mavisi üzerinden kırpıştılar. Ağzı gül yaprakları renginde, hafifçe açılmış ve açık bir O harfinin şeklini almıştı. Zack ne olduğunu anlayamadan, Grace kendini onun üstüne attı, kollarını boynuna doladı ve savaştan evine henüz dönmüş bir askeri öper gibi özlemle öptü.

18. Sıra

Bu sefer, Grace Zack'i öpüyordu.

Yapmaması gerekse de, sabaha pişman olacak, onu boş yere umutlandıracak olsa da umurunda değildi.

Örgü örmeyi öğrendiğini; onu etkilemenin, belki de geri döndürmenin bir yolu olarak düşünüp kendi kendine gizlice öğrendiğini duymak...

Aman Tanrım, yeryüzünde bundan daha harika, daha düşünceli, daha romantik bir adam olabilir miydi?

Onu bu adamdan uzaklaştıran şeyin ne olduğunu düşünmek istemedi. Onu aldattığı zannının verdiği acı ve kederi tekrar hatırlamak istemedi.

Ya yapmadıysa? Ya masumiyetine dair protestolarında haklıysa? Ya arkadaşları bir şans daha vermesini söylemekte haklıysa?

İlk defa inanmak istedi ona. Sadece öyle olmasını dilemekle yetinmedi, gerçekten ve derinden inanmayı istedi.

Hiç olmazsa birkaç saatliğine.

Hiç olmazsa bu gece.

Böylece konuşmaya geçmeden önce, korkusu ve şüpheleri, eski kırılmışlığı önüne geçip de ona mâni olmadan önce, sadece içindeki dürtüyü dinlemek istedi. Gözlerini kapattı, kollarını açtı, ikisinin birlikte yatak başlığının üzerine düşecekleri güçte ona attı kendini.

Grace tam göğsüne abandığında, Zack acıyla homurdandı. Fakat bu durdurmadı onu, üstüne yıkılan ağırlığını çekmekte bir an bile tereddüt etmedi ve öpmesine izin verdi.

Bunun üzerine ağzını araladı Grace, dudaklarını yiyecek gibiydi; dilini uzatmasını sağlamaya çalıştı. Sevişme söz konusu olduğunda Zack'in kışkırtılmaya ihtiyacı yoktu halbuki.

Grace'i daha yakınına çekti, göğüsleri birbirine dayanana kadar. Ah, pijama giymemiş olmayı istedi, böylece tenleri birbirine değdi. Buna rağmen derisindeki ateşin, ikisinin tişörtleri altından radyoaktif dalgalar gibi kendine geçtiğini hissediyordu. Böylece kendi vücut ısısı da yükseliyor, baştan ayağa kızarmasına neden oluyordu. Sanki ekstra gevrek moduna ayarlanmış solaryum yatağına yatmıştı.

Belinden aşağısı pamuklu boksör şortu ve otelin sağladığı üç kat örtüyle kaplıydı: çarşaf, battaniye, yün pike.

Ellerini yüzüne götürüp daha kuvvetli öptü şimdi, onu çok istediğini, biraz sonra durdurmayı düşünmediğini anlatsın diye. Aynı zamanda da bacaklarını ve ayaklarını kullanıp, battaniyeleri Bruiser'ın kımıldamaz bedenine çarpana kadar santim santim iterek aşağı attı.

Köpek hiç rahatsız olmamış gibiydi. Hatta örtülerin üstüne yığıldığını bile fark etmemiş gibiydi.

Ağzını onunkinden ayırıp, sudan çıkmış balık gibi uzunca bir nefesle oksijen aldı Grace. İkisi de soluk soluğaydı ve göğüsleri kabarıp iniyordu. Dudakları (ve başka hayati organları) zevkten şişmişti.

"Bacağın nasıl?" diye sordu, sesi kalın ve pürüzlüydü.

"İyi, hoş. Merak etme bacağı mı," diye yanıtladı. Parmakları iyice sıkılıp kadının beline kenetlenirken onun sesi de titremiyor, boğulmuyor değildi.

"Canın yansın istemem," dedi yine ve o heyecanlı öpüşmeye geri dönüp devam ettirmek için ileri yönelirken Grace.

"Yanmaz. Yakamazsın," diyerek daha yakın olmak, dudaklarına erişmek için oturdu.

Grace yine öptü onu. Karşı koyamıyordu. Dudakları kısaca, bir anlık değdi birbirine.

"Elbette yakabilirim," diye fısıldadı. "Daha önceden olmuştu."

Zack, "Bu sefer değil. Bizi şimdi hiçbir şey durduramaz," diyerek elini yanağına koydu, okşayıp şakaklarından ve alınından geçirdi ve sonunda saçlarına doladı. "Tekrar öp beni Grace!" Bu emir miydi, dilenmiş mi?

"Üstte kalmama izin vermelisin," dedi cevaben ve adam dikkatli olmaya söz verene kadar pes etmedi.

Zack, hafifçe kikirdedi. "Tartışma mı bekliyorsun? Üstte, altta, yanda... Seni her türlü taşıyabilirim hayatım."

Ona bu kelimeyi veya başka güzel sevgi sözleri söylemeye uzun zaman olmuştu. Ama nedenini biliyordu. Bu yüzden kalbi titredi, karnından aşağısına ılık bir şey indi sanki.

"Sana acı verecek ya da dizini incitecek bir şey yapmayacaksın," diye emin olmak isteyerek ısrar etti. Sırf sevişmek için aptalca bir hareket yapmayacak, bacağına tahammülünü zorlamayacaktı. "Söz ver."

"Güneş, ay ve yıldızlar," diye mırıldandı çenesini, kulaklarını okşayarak. "Ne istersen onun sözünü veriyorum."

Grace inledi, sözünden tatmin olana kadar tutkusuyla aklı savaştı. Ama ah, elleri, dudakları, ılık bedeni, sımsıkı vücudu başka bir tatminin milyonlarca değişik formuna çeliyordu aklını.

“Canını yakmama izin vermeyeceğine, senin de kendi kendini incitecek bir şey yapmayacağına söz ver tamam mı?” demeye hazırlandı. Ya da bunlar sadece aklından geçmişti de ağzından çıkan ses aslında uzun, kalpten bir iniltiydi.

Ama herhalde o sözleri söylemiş olmalıydı ki Zack hiç beklemeden cevaplamıştı. “Söz veriyorum. Şimdi havaya uçmadan önce öp beni.”

Fazla şişmiş bir balon gibi hisseden bir tek o değildi. Kadının da kanı, önüne geçilmez sel suları gibi damarlarından taşacak gibi oluyordu.

Ricasını hemen yerine getirip dudaklarını dudaklarına kenetledi ve onu öpmeye başladı. Bir öpüyor, bir onun öpmesine izin veriyordu. Sanki uzak kaldığı evine yeni dönmüş, ait olduğu yerde olmanın mutluluğunu yaşıyor gibiydi.

Ellerini göğsünde ve omuzlarında ve dümdüz, heykel gibi kusursuz bir kalıba dökülmüş karnında gezindirdi. Onunkilerse, saçının iyice azalmış ıslaklığından kayarak, yüzüne, boyuna, bir göğsünün tümsekliğine doğru gitti.

Tişört ve sutyeninin altında meme uçları boncuk gibi sertleşmişti. Şu anki pozisyonlarında, onun uyarılmış penisi basenlerine değiyor, bastırılıyordu.

Ama yan tarafında kalmasını istemiyordu, tam iç kısmında istiyordu. Böylece onu destekleyerek tuttu, kendi sol bacağına kaldırdı ve adamın arkasından geçirip poposunu kavramış şekilde bıraktı.

Zack de ona bu hareketinde yardımcı oldu; rahat ettirecek şekilde düzeltti ve sonra boksör şortunun önünü kaldırıp tam uyarıldığı yerin ucunu değdirip sürtündü.

Sonra bir adım daha ileri gitti. Parmaklarını onun bluzunun kenarından sokarak yukarı, yukarı, daha yukarı çıkıttı. Penye bluz iyice sıyrılıp vücudunu ortaya çıkardı. Grace adamın bluzu başından çekip çıkarana yetecek kadar bir süre öpüşmelerine ara vererek kollarını kaldırdı. Şimdi üzerinde sadece sutyeni kalmıştı. Dudakları tekrar birleşti; dilleri birbirine dolanıyor, dişleri çarpışıyordu.

Elleri sutyeninin kilidine gitti şimdi ve bu konuda çok fazla deneyimi olduğu için açmakta zorluk çekmedi. Dantelli, varlığı pek de belli olmayan çamaşırın iki kupu gevşeyip askıları kollarına devrildi; çıplak kalmıştı. Serin havayı hissetti, şeftali tüyleri dikleşti.

Ama Zack'in yoğun ilgisiyle bu ürperti pek sürmedi. Her yerine aynı anda dokunmayı başarıyordu sanki, okşuyor, omurgasının doğrultusunda ne kadar buz gibi bir şey gidip geliyorsa, aynı zamanda onu ısıtıyordu da.

Göğüslerini avuçladı ve parmaklarıyla göğüs uçlarını sıktı. Çoktan taş kesilmiş olsalar da biraz daha kabardılar, avuçlarını doldurup kadını zevkten inlettiler.

İkaz etmeden oturdu, bir kolunu beline doladı. Yatağı hafifçe sallayarak sırtüstü yaslandı.

Öpücükleri arasında ona bir hecelik ağız açma payını bile veremese de "Dikkat et," diyebildi. "Dizine hâkim ol."

"Boş ver dizimi," dedi ona. Boğazından köprücük kemiğine, sonra da göğüslerine doğru onu öperek, emerek ilerlerken tenindeki su damlacıklarını da silip süpürdü.

"Mmmm." Başını geriye attı Grace, tırnaklarıyla omuzlarını, pazılarını tırmalıyordu.

Adamsa kıkırdadı, dilini göğüslerinin doruklarında dolaştırdı.

Parmaklarını pijama altının düğmelerine getirdi, bastırıp çözdü ve aşağı indirdi. Sonra da çamaşırını yakaladı; bacaklarından aşağı indirip çıkardı. Yatağın dışında bir yere atıldı, tıpkı bluzu ve sutyeni gibi.

Tamamen çırılçıplaktı, Zack'in altında sere serpe uzanmış, yaptığı her oyunun tadını çıkarıyordu. O ise hâlâ boksör şortunu çıkarmamıştı ve bu hiç adil değildi.

Amacı onu soymak oldu, tıpkı az önce kendine yaptığı gibi. Ama bu küçük işin zevkini çıkarmaması olası değildi. Kabartma yazı okuyan bir kör gibi parmak uçlarını sırtından aşağı dans ettirdi. Omurlarını sayıyor, her iki yanındaki yumuşak etlerini çimdikliyordu.

Boksör şortunun lastik kemerine ulaşınca durmadı, ellerini kalçalarının üzerinde doğrudan şortun altına sokuverdi. Tırnaklarıyla çiziyor, sıkıştırıyor, onu kendi kasıklarının arasına doğru çekiyordu... O zevkten sesler çıkardıkça hoşuna gidip gülümsüyordu. Meme ucuna küçük bir ısırık attı. Zack de kendini şimdi çok daha kuvvetli ve sert bir şekilde ona bastırıyordu.

Şimdi onu şortundan kurtarmaya, yuvarlamaya böylece üstüne çıkmaya hazırdı ki, ıslak bir dil yanağından başlayıp tüm yüzünü yaladı.

Ama bu Zack'in dili değildi.

"Aaay!" diye şaşkınlık içinde bağırdı, sonra da kıkırdamaya başladı. Başını çevirmiş, neredeyse şaşılasmış baygın gözlerle köpeğin bu aşırı aldırmazlığına bakıyordu.

Bruiser üstlerindeydi. Yatağın Grace'e ait tarafında durmuş; önce onu sonra Zack'i yalıyor, iri ve soğuk burnuyla koklayıp duruyor, beyzbol eldiveni kadar büyük pençesiyle dokunarak dikkatlerini çekmek istiyordu.

Eh, ilgi çekmek isteyen köpekleri tarafından ilk rahatsız edilişleri değildi bu. Zack başını kaldırdı, bu eğlenceyle dudak köşeleri aniden yukarı kıvrıldı. "Sanırım birisi oyun oynamak istiyor."

"Evet, *ben*," dedi Grace, daha doğrusu bu duruma sıkılmış gibi homurdandı. Elinin tersiyle Bruiser'ı göğsünden itmeye çalışarak, "Aşağı in, koca deve. Buraya davetli değilsin," dedi.

"Ne zamandan beri bir şey yapmak için davet edilmeyi bekliyor ki?" diye sordu Zack üzerinden çekilmeye başlayarak.

"Hey!" Bağırıp onu yakaladı kadın ve durdurdu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Eğer bu yaptığımızı çok iğrenç bir üçlü gruba ya da dizciliğe çevirmek istemiyorsan, onu banyoya kilitlemeye."

"Oh, banyo mu?" diye sordu Bruiser'ın başını okşayarak. "Ama orada çok yalnız hisseder."

Zack kızgın bir pof çekti. "Battaniyesini, oyuncaklarını, atıştırmalıklarını veririz ve fakat çabuk olmalıyız. Ve evet, banyo!"

Tekrar gitmeye davrandı ve yatağın öteki tarafına yuvarlandı.

Çok suçlu hissetse de, "Tamam," diyerek kabul etti Grace. "Ama bana bırak. Sen burada kal."

Önce doğrulup oturdu, sonra da yavaşça yerinden süzüldü. Ama köpeğin durmadan dürtüklemeleri ve ıslak öpücükleri yüzünden yerinden kalkması zor oldu.

"Neden?"

Kaşlarını sallayarak baktı ona. "Çünkü sen çok yavaşınsın."

Bundan sonra yataktan zıpladı. Çırılçıplaktı ama bunun hiç farkında değilmiş gibi davranıyordu. Odada gezinip Bruiser'ın eşyalarını topladı.

Eğilmişti, bir kolunun altına köpek kemiklerini, bisküvilerini doldurmuş, diğer koluyla onun kalın, ama yumuşak

battaniyesini kaldırıyordu. Zack'in hiç kılını bile kıpırdatmadığını fark etti. Bu iyiydi, çünkü öyle yapmasını söylemişti. Ama gizli bir şüphe de geçti içinden...

Başını kırk beş derece çevirip omzunun üstünden onu görünce, kendisine bakar buldu. Ya da daha doğrusu kıcına!

Doğruldu, battaniyeyi önünde tutarak Zack'in manzarasını kapattı başarıyla. "Benim çıplak popomu seyretmeyi kes Hoolihan ve işe yara," dedi.

"İş mi? Ne gibi?" diye sordu onu kestiği için en küçük bir utanma belirtisi olmadan, hatta bakış yönünü bir santim bile değiştirmeden. "Bana kıpırdamamamı söyledin."

Banyoya ilerleyerek, Bruiser'ın peşinden gelmesi için ılık çaldı ve baldırını patakladı Grace. "Şunun gibi; eğer döndüğümde işlerin gerçekten tıkır tıkır gitmesini istiyorsan, biraz kondom bulmanı öneririm. Aksi takdirde geceyi, banyoda, köpeğinle birlikte kilitli geçirmek zorunda kalabilirsin."

Bir erkeğin acele etmesi için seks sözünün verilmesinden daha geçerli bir yol yoktur ya da kalkıp yeri belli olan kaputları almazsa seksten alıkonulacağı sözünün. Ağzının bir kenarıyla başarılı tehdidinden memnun sırtarak gözden kayboldu Grace. Zack de deli gibi bir atakla değneklerine davranıp istediği şeyi bulana kadar, altını üstüne de getirse odayı aramak için kalktı.

Grace, banyoda battaniyeyi küvetin önüne serdi ve Bruiser'ı çağırırdı.

"Gel bebeğim," dedi dizlerine çömelerek. Oturmasını istediği yere eliyle vurdu birkaç kez. Sonra oyuncaklarını, kemiklerini serdi; onları koymasa tuvalet kâğıtlarını hatta küvet perdesini bile yemeye kalkabilirdi.

"Uzun sürmeyecek, söz. Sonra da seni uyumadan önce küçük bir gezmeceğe çıkaracağım. Tamam mı?" Dışarı çıkıp

arkasından kapıyı kapatmadan önce Bruiser'ın burnunu öpüp kulağını kaşıdı.

Zack yataktaydı. Yatak başlığına dayanmıştı ve mavi çizgili boksör şortunun içinde değildi, tamamen çıplaktı şimdi.

Bir dakikalığına ayakta kalıp oradan seyretti Grace. Bir kez daha, kendi çıplaklığından hiç haberdar değilmiş gibiydi. Onunkiniyse göz alabildiğine görebiliyordu.

Saman sarısı saçlarından, uzun parmaklı geniş ayaklarına kadar her muhteşem kaslı santimetresine hayrandı. Doğrusu, Bruiser'la kabul etmek isteyeceğinden daha fazla ortak yanı vardı; çünkü galiba salyaları akıyordu ağzından.

Başını eğdi ve kucağına doğru baktı ve sonra da bir kaşını havaya dikerek "Sana kondom bulmanı söylemiştim ama görünürde hiçbir şey yok."

Zack sırttı ve bir kolunu kaldırıp beş-altı tanelik bir dizi plastik korunma paketini göstererek, "Beni Sihirli 20 Santim diye çağır," cevabını yapıştırmıştı.

"Sadece yirmi mi?" diye meydan okudu. "Her zaman tam ereksiyonda yirmi beş olduğunu iddia ederdin sanırım."

Dudakları kıvrıldı. "Bu yirminin, kulağa yirmi beşten daha iyi geldiği yegâne zaman. Tabii eğer emin olmak için gelip ölçmeyi istiyorsan..."

Bir elini koyduğu kalçasını sağa kıvrarak, "Hayır, teşekkürler, sözünü doğru kabul ediyorum. Hem ne derler bilirsin, önemli olan boyu değil işlevi..."

Bu müstehcen imasına karşılık, istese de penisinin istem dışı hareketine mani olamadı Zack. Grace gülmemek için dudaklarının içini ısıırıyordu.

"Hayatım, gel şu güzel poponu buraya taşı ve bu testi bir yap, ne dersin?"

Grace, bir adım yaklaştı, sonra bir adım daha; acele etmeden ve göz bile kırpmadan arzuyla izlendiğine emin olarak. Yatağın ucuna vardığında, önce bir dizini kaldırdı, sonra diğerini.

Ağır ağır yanına doğru tırmanırken, "Bruiser'ı uzun süre banyoda kilitli tutamayız," diye hatırlattı ona. "Bu yüzden seçimini yap. Ben seni tatmin edebilirim..." Adamın düzgün ve sıkı uyluklarına vardığında, üstüne oturmak için bir bacağına kaldırdı ve dudaklarını yaladı. Sonra elindeki kondom paketlerini aldı ve gözünün önünde sallayarak. "Veya ikimiz birbirimizi tatmin edebiliriz. Seçim senin."

Heyecanlı nefesiyle göğsü kalkıp indi Zack'in. Grace, parmaklarını gövdesinde ve giderek daha aşağı yerlerde gezdirirken karın kasları içine çekildi.

"Hm, ikimizin birlikte tatmin olmasını istiyorum," dedi pütürlü bir sesle. "Sadece sırayla."

Grace'in ağzının kenarı yukarıya büküldü ve kikirdedi. "Tamam, ama dikkat edelim. Bruiser'ın bunu kemiklerine ya da oyuncaklarından birine benzetmesini istemeyiz değil mi?"

Eli gittikçe şişen penisine yaklaştıkça Zack derin bir nefes aldı. "Kesinlikle."

Plastik paketlerden birinin köşesini ağzına götürdü ve bir ısırık atıp paketi zımba deliklerinden yırtarak diğerlerinden ayırdı. Kalan paketleri uzakta bir yere fırlattı. Şimdi de elindeki tek paketi ağzıyla yırttı ve lateks kasnağı aldı.

"Geçirmemi ister misin?"

"Hem de nasıl," diye yanıtladı bir solukta ciğerlerinden havayı boşaltarak.

Oyalanıp daha uzun süre oynamayı ne kadar çok istiyorsa da, o kadar azgın ve istekliydi ve işin en can alıcı yerine gelemeden Bruiser'ın huysuzlanmasını istemiyordu. Bu

yüzden kondomu, başlığından geçirerek adamın uzun, kalın organı boyunca indirdi.

Güvenli bir şekilde örtülünce, öne eğildi ve uzun, şehvetli bir şekilde öptü adamı. Zack'in elleri belini kavramış, kocaman avuçlarıyla göğüslerinden kalçalarına yayılıp içini gıcıkliyordu.

Birkaç dakika sonra geriye çekildi, Grace "Hadi başlayalım," demesini veya kendine doğru çekip sertleşmesiyle kızarana kadar kendinden geçmeyi bekliyordu. Bunun yerine, Zack parmaklarını saçlarından alınaya dek gezdirip onu okşadı ve derin derin gözlerine baktı.

Bir şeyler oluyordu burada, karnında pır pır kelebekler uçuran ciddi ve anlamlı bir şeyler. Şimdi sadece seks değildi aralarındaki. Zack'in tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordu ama, odanın havası birden değişmişti. Bir işaret vermeden, kendiliğinden, fakat önemli derecede değişmişti.

Bakışlarını ayırmadan, "Ne var?" diye yumuşak bir tonla sordu.

"Bilmek istiyorum..." diye cevapladı Zack. Durdu, dudaklarını ıslattı diliyle ve tekrar konuştu. "Bu sadece geçici bir ateş mi, yoksa... Seni aldatmadığımı söylersem bana inanır mısın?"

Göğsünün arkasında, yüreği birden burkulmuştu Grace'in. Bir an için nefesi tutuldu. İşte bu O Soruydu. Büyük Soru. Bir yol ayrımı. Hayatı değiştirebilecek güce sahip o önemli anlardan biri.

Takıldığı şeyse, ona verebileceği bir cevabının olmamasıydı. Kesin bir cevabının.

İyice yutkundu, mantığının izin verebileceği tek cevabı seslendirdi. "Bilmiyorum."

Zack, kirpiklerini kırpıştırdı, derin mavi gözlerinin içine sanki bir gölge düşmüştü; bu da kadının kalbinin daha hızlı çarpmasına yol açtı.

“Özür dilerim Zack,” dedi ve gerçekten de özür dilemeye çalışıyordu. “Sana inanmayı istiyorum, gerçekten istiyorum. Sadece... Gördüğüm şeyi biliyorum, en kötüsünü düşünmek elimde değil, ancak...”

Başını hafifçe sallayarak Zack’in yüzüne ellerini koydu. Gözünün içine baktı, dili susarken gözleri konuşsun ve onun yanında olmaktan mutlu olduğunu söylesinler istedi. Duyguları karmaşık olabilirdi, akli ikilem ve şüphe içinde olabilirdi, fakat şüphe duymayacağı bir şey varsa, o da şu an onunla birlikte olmak istediğiydi.

“Şu an, yine de sana inanıyorum sanırım.”

Ona iyice sokularak kirpiklerini kirpiklerine değdirdi. “Lütfen, sırf bu gece için,” diye fısıldadı dudaklarına doğru, “inanmama müsaade et.”

19. Sıra

Zack bir nefes boşalttı.

Sırf bu gece için.

Bu varsayılan günahları için bir af veya ölümsüz aşk ilanı değildi.

Sırf bu gece için.

Bu ikisi için de hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Yatakta birlikte, çıplak, bir kadın ve bir erkek arasındaki en özel durumu paylaşmak üzere olabilirlerdi. Ama sabahleyin uyandıklarında, başladıkları yere dönmüş olacaktı.

Umurunda mıydı bu?

Kahretsin, evet.

Onu uzaklaştırıp, hâlâ onun sadakatsiz olduğuna inandığı, en azından buna ihtimal verdiği için durmaları gerektiğini söyleyebilecek miydi?

Ahh. Hayır.

Belki yerinde daha güçlü bir adam olsa, gururun seks yapmaktan önce geldiğini söylerdi ve öyleydi zaten. Fakat Grace'le olmak, ne seksle ne de gururla alakalıydı. Ve eğer

kendini kandırmak ve Grace ona inamyormuş gibi davranmak onunla yatmak demek olacaksa... Tamam, bunu yapabilirdi.

Sırf bu gece için.

Yapmak üzere oldukları şey için veya beyninin içinde dönen bin bir türlü düşünceyi anlatmak için kelimeler yetersiz kalıyordu. Başını salladı.

Grace'in asker gibi dik tuttuğu omuzları, rahatlayıp indi. Saniyelerdir tuttuğu nefesi bir oh ile boşaltıldı. Dudakları gülüşlerin en zarifiyle kıvrıldı.

Kucağında çıplak poposuyla oturmuş, her türlü açık saçık, kirli şeyleri vaat eden bir kadının bu kadar meleksi görünmesi şaşırtıcıydı. Öyle güzeldi ki, bu güzelliği neredeyse acı vericiydi.

Saçlarına parmaklarını daha sıkı doladı ve onu çekip kendine yaklaştırdı. Ağzının üzerine örttü dudaklarını. Bunun bir sorun olmadığını anlatırcasına öptü onu; sabahleyin, göz alıcı ışıqla uyandığında, yaptıkları şeyden pişmanlık duyacak olsa bile sorun olmayacağını. Ve belki, şansı yaver giderse, bu inancına layık olduğunu anlamasında ona yardımcı da olacaktı.

Grace de onu öptü, dudaklarını onunkilere bastırdı. Diiliyle ıslatıyor, emiyor, her köşesini usulca dolaşıyor, aklını başından alıyordu. Zack'in eli belini kavramış, onu kendine çekiyor, göğüslerini kendininkine yapııştırıyor, uyarılmış organı bacalarının içini dürtüyordu.

"Sanırım üstte olacağını söylemiştin," diye mırıldandı dudaklarına, çenesine, boğazına konan ısırıkları arasında. Her yerini bir defada öpebilmeyi, teninin her santimetresinin lezzetini birlikte tadabilmeyi, başından ayağa onu yalayarak geçmeyi istiyordu.

"Mmm." Gözleri kapandı, sarı saçları baştan çıkarıcı bir şekilde omuzlarını kamçılardı.

"Grace?" Adını usulca söyledi, yüzündeki o sınırsızlık, boşluk ifadesiyle mest olmuş halde.

"Hmm?"

Öpüşleri, kendi uyarılışı ile öylesine arzuya gömülmüştü ki, periyodik cetveli saymasını istemiş ya da kor kömürler üstünde çıplak ayakla yürümesini söylemiş olsa aynı tepkiyi verecekti herhalde.

"Yapacak mısın, yoksa buna devam etmemizi mi tercih edersin?"

Ardında ıslak patikalar bırakarak ağzını göğüslerine ilerletti.

"Yalamamı..." Bir göğsünün şişkin etlerini yaladı.

"Isırmamı..." Göğüs ucuna geçti ve daha koyu renkli, daha sıkı eti dudaklarının arasına alıp acıtmayan ısırlıklara boğdu.

"Emmemi..." Şimdi meme ucunu ağzına soktu ve söylediği şeyi yaptı.

"Evet," diye inledi, yaptıklarına kendini iyice bıraktı. "Tanrım, evet."

Ona zevk verdiği için oldukça memnun, güldü. Bu kadar tatlı bir işi bütün gece yapabilirdi.

"Böyle mi?" diye sordu, diğerine geçmeden bir göğsünü birkaç saniye daha yalayıp, aynı yavaş ve hafif acı veren muameleyi sürdürerek.

Cevap olarak inleyince boğazı düğümlendi, Grace'in parmakları da kuvvetlice saçlarına asılıyordu. Uzun organı kasılmış, torbaları şişmişti.

Tanrım, onun içinde olmayı istiyordu. Nefes almaktan daha çok. Onu çok özlemişti. Onu aylar sonra tekrar kollarına almayı düşlemişti.

Sırtını okşadı, poposunun uylukları üzerinde oturuyor olmasının verdiği duyguyla mest olmuştu. Grace çok sevdiği baharatlı parfümlerinden biri kokuyordu; birinci sınıf parfüm

üreticilerinden birinin yıllar önce ona gönderdiği bir şeydi ve buna bayılıp kendi değişmez kokusu yapmayı seçmişti. Tarçın ve gelin çiçeğinin karışımıydı, Zack'in ona olan iştahını her zaman kabartırdı.

Tırnaklarıyla başını tırmalayıp derisinin altına soğuk tit-reşimler yolladı. Göğüslerini bırakıp gövdesinin tam ortasındaki hattı öpmeye başladı. Onu geriye eğerek, uzattığı bacaklarına sırtüstü yatırdı ve sonra dizlerini hafifçe kırdı.

O da isteklice ve Barbie bebeklerinki gibi bir esneklikle eğilmeyi kolaylaştırdı. Göbek deliğine kadar yetiştirdi şimdi ağzı. Daha da aşağı inmek istedi ve onu bir dakika içinde çarşafa tamamen sermekti tüm hedefi.

Bacaklarına doğru daha çok kaykılıp ağırlığını dizlerine verdi Grace. Bir acı dalgası soldakinin içinden geçti. O gün, mutfaktakinden daha şiddetli değilse de acıyla nefes çekmesine neden olmuştu.

Grace hemen doğruldu, gözlerinden tutkunun izi kaçmış, yerine gerçeğin açıkça parlaması geçmişti.

"Bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim," dedi ağzı endişeyle büzülmüşken.

Geri çekilmeye, kucağından inmeye çalıştı ama Zack bunu istemiyordu. Belindeki ellerini daha çok sıkıp onu olduğu yerde tuttu.

"Düşünme bile," diye homurdandı.

"Ama canını yaktım," dedi kendini uzakta tutup, ama yine de tamamen kopmaya uğraşmadan.

"Hayır yakmadın. Bir disk, bir file, buldozer gibi tam on iki hokey oyuncusu ve bir gemi dolusu kadar büyük bir şanssızlık yaktı canımı. Sense beni iyileştiriyorsun... Ve beni iyice azdırıyorsun da. Bitirmeden bir yere gidemezsin."

"Söz vermi..."

"Sözümü tutuyorum. Bir şeyim yok. Sadece seni daha *yakın*ma istiyorum." Onu öne çekti, yüz yüze, göğüs göğüse geldiler yine. "Bu sorun olmayacak. Güven bana."

Derin derin gözlerine baktığında, sözleri bir fısıltıya dönuştü. Nefesi yanağını ısıtıyordu.

"Bana güveniyor musun Grace?"

Diliyle dudaklarını yaladı, yutkunurken de boyun kaslarının oynadığını gördü Zack. Başını hafifçe salladı, bununla birlikte adamın ne zamandır içine, midesinin üstüne oturmuş sıkıntı bir anda kalktı.

Bu tam ve kesin bir bağışlama değildi. İlişkileri söz konusu olunca büyük resmin eksikliğini tamamlamıyordu belki. Ama yine de bir şeydi ve Zack bununla yetinecek kadar umutsuzdu.

"Beni içine al," diye mırıldandı, sesi pürüzlüydü; dudakları onunkilerden kıl payı kadar uzaktı.

Grace bir iki santim yükseldi ve adam ellerini kalçasına geçirip, zonklayan ereksiyonunun üzerine binmesinde yardımcı oldu. Kadının bir eli omuzlarındaydı, diğeri organını kavramış, boşluğun merkezine yönlendirmeye çalışıyordu. Sonrasında kayıyordu giderek; onu zarf gibi sarıyor, vücut ısınısını hızla yükseltiyordu.

Zack çenesini ve dişlerini inlememek, bağırmamak, yalvarmamak için sıkıti neredeyse. Tanrım ne sıkıydı. Sıcaktı, ıslaktı ve harikaydı.

Grace kendini çok iyi hissediyordu. Beyaz, sıradan otel çarşafı üzerindeki bir cennette yüzüyordu sanki.

Zack onu aşağı çekmek istedi; sızlayan çubuğuna tamamen gömmeyi. Ama bitmesini de istedi. Yavaşlık onu öldürüyordu sanki. Ama ne harika bir yoldu.

Dudakları aralandı Grace'in ve küçük, kesik nefesler almaya başladı. Adam da onunlaydı, göğsünden fırlamaması

için kalbiyle adeta savaştıkça, burun delikleri hararetle açılıp büzülüyordu.

Bir iç çekişle, çöküp tamamen üzerine yattı Grace. Adamın ciğerlerindeki hava boşaldı, kaslarındaki bir miktar gerginlik gevşedi.

Grace sırttı, daha doğrusu memnunlukla dudakları biraz kıvrıldı. Yine de gözlerine yansımıştı ve elmas gibi bir tatmin hissi parlıyordu içlerinde.

Bu huzur dolu ifadesi Zack'e işledi, çoktandır ellenmemiş yerlerinden vurdu onu. İçini ısıttı ve geleceğe dair bir umut doldurdu yüreğine.

Kollarını doladı ona, sarılıp kendine çekti.

"Seni seviyorum Grace." Bunu söylemeyi planlamış değildi, herhangi bir şey söylemeyi plahlamamıştı. Ama sözler bir an önce boğazından kurtulmak ister gibi dilinin ucuna kadar gelivermişlerdi. Ağzını açar açmaz da tepesine kadar dolu bir kavanozdan fırlayan çerezler gibi dökülmüşlerdi.

Kirpiklerini kırıştırdı, zevkten uyanır gibi oldu.

"Biliyorum, duymak istediğin şeyler değil," diye devam etti. "Buna hazır değilsin ya da şu an yaptığımız şeyin ilerisine. Ama olsun, fazlasını beklemiyorum. Sadece ne hissettiğimi bilmeni istedim."

Onu daha sıkı sararak, gözlerini kaçırmadan bir elini saçlarında gezdirdi. "Seni seviyorum Grace. Her zaman, rastladığım günden beri. Sanırım hep seveceğim. Bana inansen da inanasan da, sen de aynı şekilde hissetsen de, hissetmesen de."

Kadının alt dudağının titrediğini gördü. Duyguları bir fırtına bulutu gibi karmaşık, yüzünden geçiyordu.

"Ve seni incitecek bir şey yapmayacağım asla. Bilinçli olarak hiçbir zaman yapmadım da." Titreyen dudağını başparmağıyla

okşadı, yarı buruk bir tebessüm etti. "Umarım bir gün bu sözlerimin doğru olduğuna kendi iradenle inanırsın."

Grace da tam konuşmak üzere dudaklarını aralamıştı fakat Zack artık itiraz veya başka savlar ya da gerçekten tam olarak inanmadığı için bir özür daha duymak istemiyordu. Kendine düşeni söylemesi, duygularını ifade etmiş olması yeterliydi.

Bir şey söylememesi için parmağını ağzının üstüne konularak, "Tamam, rahatla. Söyleyeceklerim bundan ibaretti," dedi. Gecenin daha fazla rayından çıkmasını istemiyordu.

Zor olsa da, onu biraz gülümsetmeye çalıştı. "Şimdi güzel olan şeye geri dönelim."

Bir an için Zack onun kaçacağını sanmıştı; ikisi adına da yanlış bir şey yaptığını. Ama sonra Grace omuzlarını sallayarak bir nefes aldı ve hızlıca başını salladı.

"Seni bu kadar ciddi düşüncelere sevk etmek istemezdim, bağışlar mısın?" dedi yine, avuçlarını sırtında yukarı aşağı gezdirip onu rahatlatmaya çalışarak.

Grace cevaben evet anlamında başını salladı, ancak pek o kadar razı görünmediği belliydi. Sonraysa "Bu benim için de seksten daha fazlasını ifade ediyor," diyerek şaşırttı onu. Sesi alçak ve tereddütlüydü; gözlerinin derin maviliği de aynı çelişkiyi yansıtıyordu. "Ne kadar fazlasını bilmiyorum, ama öyle."

"Bunu duymak güzel," dedi hafif alay eder gibi, durumun ağırlığını biraz olsun hafifletmek istiyordu. "Biraz kıcırmızı kımıldatmazsak bu yaptığımıza gerçek seks denemez."

Umduğu gibi, güldürebilmişti onu. Bununla odadaki hava çabucak değişip aydınlanmıştı sanki. Kollarını boynuna doladı ve yumuşacık, uzun bir öpücük için ona eğildi. Ayrıldığı anda ikisi de soluk soluğaydı ve birbirine geçmiş vücutları ateş içinde yanıyordu.

“Pekâlâ, beni becermeyi düşünüyor musun, yoksa muhalebi çocuğu gibi duygusal durumun hakkında sızlanmaya devam mı edeceksin?” Başını yana eğdi, dudakları alaycı bir gülüşle bir yana kıvrılmış, gözleri keyifle parlıyordu.

“Ah, konuşmaktansa seni becermeyi tercih ederim,” dedi. Düşünmesine gerek bile yoktu. “Tabii ki üstte olduğun ve dizimi bükmem mahâl vermediğin sürece; belki de senin beni becermen daha iyi.”

“Hmmm, iyi fikir.”

Şimdi Grace’in kasları onu kavrayarak etrafında gerildi. Hem nefis hem sarsıcı bir hareketti. Başını yatak başlığına verdi ve ellerini kadının kalçasına sararak, o kendine doğru yaklaşırken sıkıca tuttu. İleri geri kıpırdanmaya başladı; baştan yavaşça, hafif bir sürtünmeye yetecek kadar. Yine de adam çoktan heyecanla dolduğundan, bu narin hareketler bile, benzin dökülmüş bir yığın kâğıda bir kibrit çakmak gibiydi. Sonra bu hareketine biraz da aşağı yukarı gitmeleri kattı. Alevler içinde kalmak artık belli, kaçınılmaz bir sondu.

Zack inledi, küfrü basmamak için yanağının içini ısırdı. Aleti fena sızlıyordu. Torbaları patlayacaktı neredeyse. Acayip boşalmak istiyordu, yalvarmaya hazırdı.

Ama Grace’le beraber olsun istiyordu. Ya beraber olmalı ya hiç olmalıydı bu gece. Kestirmeden gitmeye, tek taraflı bitirmeye izin yoktu.

Ona uzanıp göğüslerini avuçladı, başparmağını dairesel hareketlerle çevresinde sonra uçlarında gezdirdi; onu zevkten inletip alt dudağını ısırtana kadar.

“Daha hızlı,” diye fısıldadı, sonra hareketlerini de bu tutkuya uydurdu. Kalçalarını döndürdü, hızlandı. Baldırları birbirlerine yapışmıştı.

Zack'in kanı eriyip giden lavlar gibi sımsıcak kaynıyordu içinde. Bir elini göğüslerinde bırakarak diğer elini göbeğine götürdü, sonra da bacaklarının ortasındaki üçgen bölgeye, sarışın kıvrıkcık tüylerin arasına, ipek gibi çukurlara.

Grace inliyor, dudaklarını yalıyor, göz kapaklarını yarım kapatıyordu. Zack de ondan farklı değildi. İçine doğru gittiğini hissediyordu ya da onun kendisine doğru, üstüne doğru yükseldiğini. Seksi, erotik, karşı konulmaz bir sahneydi. Ama işi tamamlamak için gereken hamle değildi.

İşaret ve orta parmağının uçları, kadının klitorisini buldu. Buldu ve ovmaya başladı, sıvısını kullanıp işini kolaylaştırıyor ve ileri geri kaymasına devam ediyordu.

İyice kuvvetlendirdi oradaki sürtünme ve baskıyı. Bu, kadının hareketlerini kamçılardı; ikisi de hızla soluyordu. Kadının her dalgalanışında, kalkışında, tekrar inişinde kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Kanatlanıp uçmaya yaklaşmışken, biliyordu ki kendini daha fazla erteleyemeyecekti.

"Benimle gel," dedi, bacakları arasındaki küçük yumruya bir fiske attı, çekti, onu da sınıra çekmek için tüm çabasını sergiledi. "Benimle gel."

Grace dudağını ısırdı, o kadar sert ısırdı ki kanatabileceğinden korktu. Daha kuvvetle ona bastırdı kendini, Zack de kalçalarını kaldırıp, tekrar tekrar iterek onunla buluşturmaya çalıştı kendini, görüşü grileşip bulanıklaşana dek.

Elleri hâlâ onun kalçalarındayken kadının tırnakları omuzlarını tırmaladı. Yüksek sesle adını haykırdı. Giderek sertleşti üstünde. Zevkten eğildi. Onu tüm gücüyle sıkıca, adeta demir bir yumrukla tuttu.

Tüm gece (daha doğrusu aylardır) vücudunda, çubuğunda ve toplarında biriken baskının bir kaynama noktasına varması

ve bir çıkış bulup salınıvermesi ya da onu içten içe eritmesi için bundan fazlasına ihtiyaç yoktu.

Parmakları yumuşak etlerinde esnedi, onu sertliği azalmamış ereksiyonuna doğru aşağı çekti ve döküldü sonunda. Birbiri ardınca seri şekilde boşalma nöbetleriyle, gem vurulmaz bir sarhoşluğa esir olmuştu. Bu onu denizde debelenen bir şey gibi kıyıya çarpıp duruyor, tekrar süpürüyor, tekrar çarpıyordu. Adını dudaklarından geçirdi fısıltıyla, neredeyse bir yakarış gibi.

O da göğsüne düşüp, hırpani, düzensiz nefesini kulağında soluyarak üzerine yığılınca, yanağının ılıkliğini hissetti ve kollarını sırtına sarıp onu koynunda tuttu.

Şimdi, tam bu an, hayatı mükemmeldi. Gerçekler sonradan karıştıracaktı onu, biliyordu. Ama sadece birazcık daha, hayattan daha çok sevdiği şeye sahip olmanın tadını çıkartabilirdi. Grace'e.

20. Sıra

Grace bu kadar rahatlamış, bu kadar huzur içinde olduğu başka bir zamanı hatırlayamıyordu. Burada hiçbir yere kıpırdamak istemeden öylece yatabilirdi yüzyıl boyunca.

Bununla beraber, odanın diğer ucundan gelen bir tırma-lama sesi, böyle bir şansının olmadığını söylüyordu.

Zack homurdandı. "En azından kısmen bitirmemizi bekledi."

Grace gülmek istedi ama bunun yerine sadece hırladı di-yebiliriz.

Başı omuzlarındaydı, gözleri de kapalı. Vücudu tam bir doygunlukla iyice esnemiş, gevşemişti.

Sırtındaki sıkı ve güçlü kollardan birisi çözüldü ve Zack bir yanına yuvarlandı: kendi sağına, onun soluna. "Şimdi onunla uğraşma sırası bende," dedi. "Sen burada kal." Sanki Grace çok da karşı koyacakmış gibi. Rutin "köpeğe ilgi saati"yle uğraş-mak bir yana, ciğerlerine oksijen çekmeye bile hali kalmamıştı.

Zack yanından kaydı, yavaşça ve dikkatle; onu bomboş ve terk edilmiş bir his içinde bırakarak. Sadece birkaç saniyeliğine ayrılmıştı kollarından. Üstelik hâlâ yatağın bir yerini payla-şıyordu ama olsun, şimdiden geri gelsin, yaklaşsın istiyordu.

Kenarına doğru ulaşınca yatağın örtüleri kaydı ve ayağa kalktı. Grace bir gözünü açtı, sadece kısık bir şekilde. Ve sağlam bacağına yaslanıp, bir eliyle duvardan destek alarak banyoya gidişini izledi.

Yine bir tırmalama ve gıcirtı duyuldu ve Zack tokmağı çevirip banyo kapısını açtı. Bruiser sevinçli bir *hav* dedi ve o an Grace, Zack'in yatak odasına hücum eden dev cüsseli köpek tarafından yere yatırılmamak için yolundan çekildiğini düşündü. Keyifle tekrar havlayıp yatağa çıkıverdi ve şilte, Grace'le birlikte sallanıp durdu.

Grace başına gelecekleri biliyordu; ama yine de yemek tabağı büyüklüğündeki patiler üstüne binip de köpek onu lollipop gibi yalamaya başlayınca bir çığlık attı. Gıdıklanıp gülererek, kendini ezilmekten veya köpek salyasıyla erimekten korumak için top gibi büzüldü.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diye dalga geçti Zack. Ve arkasını duvara yasladı.

"Sanırım ilgi merkezinde olamamaktan nefret ediyor ve yirmi dakika boyunca kilitli kalmanın acısını da bizden çıkaracak."

Zack komodindeki dijital saate baktı, "Kırk beş! Çok teşekkür ederim." dedi.

Grace, ağzının bir kenarını kıvrarak, "Pardon, kırk beş dakikanın." dedi. Ve bir kaşını kaldırdı. "Banyoda bir şeyleri parçalamamış ya?"

Zack'in kıvrılan ağzı, ızbandut gibi hayvanın bunu yaptığını söylüyordu. "Perdeyi biraz kemirmiş."

Grace'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Koca perdeyi mi? Hepsini mi?"

"Çoğunu. Halkaları kalmış."

"Ah, neyse," dedi, sanki bu çok iyiymiş gibi.

Bruiser onu ve yatağı bir trambolin gibi kullanmaya devam ederek zıp zıp zıplıyordu. Bu da banyodan kurtulduğu için çok mutlu olduğunu düşündürüyordu.

"Sanırım çiş gelmiş."

"Tamam dışarı çıkarırım," dedi Zack ve duvardan uzaklaşıp pantolonlarını aradı.

"Hayır," dedi Grace, yetmiş kiloluk kürk topundan kurtuluncaya kadar eğilip bükülerek. "Benim çıkarmam daha kısa sürer."

Zack cevap vermedi ama Grace bavulundan tişörtünü ve kotunu çıkarıp üzerine geçirirken bakışının onu takip ettiğini görebiliyordu. Arka cebine oda kartını soktu ve Bruiser'ın tasmasını giydirdi.

Köpek onu kapıya doğru çeğiştirirken, "Biliyorsun," dedi ağır ağır, "Geriye kalan beş kondomumuz var." Başıyla komodini gösterdi. "Döndüğümde, belki birinin işe yaramasını sağlarız."

Bu sözle Zack'in yüz ifadesi değişmedi ama gözlerinin içi yoğun bir seks isteğiyle parıldadı. Aynı yakıcı istek, Grace'in de damarlarından esip geçti, hemen odadan fırlayıp, çabucak tuvaletini yaptırmak için Bruiser'ı arka merdivenden yürüttü. Böylece katlarına geri çıkıp çekici seks davetine hemen yetişecekti.

Neyse ki, sidik torbası boşaltılmış bir Bruiser'la odaya döndüğünde, köpek Zack'in banyodan alıp yere, yatağın önüne serdiği battaniyesine yatıp hemen uykuya daldı. Ve horlayan bir Saint Bernard, tam ikisinin arasında, yatağın üzerinde olmadığı müddetçe bir kere daha sevişmelerine mani olmazdı. Şansları varsa, bir kereden de çok.

Bu gece ikinci kez Zack çıplak bir halde önünde bekliyordu; buna kolayca alışabileceğini düşündü Grace.

Giysilerini soyup yere atıverdi. Sonra yavaşça, ısıttığı çarşafta ona katılmak üzere yatağa tırmandı. Zack kollarını ona doladı ve uzun uzun öpmek için kendine çekti.

"Mmm," diye sesler çıkardı sonunda dudaklarından çekilirken. Ağzının kenarlarını parmağıyla okşayıp, "Çok uzun kaldın," dedi.

"Köpeğinin Goodyear lastikleri kadar idrar torbası var. Boşaltması çok sürüyorsa beni suçlama."

Zack güldü. "İstersen bitirene kadar ona su içirmeyelim."

"Bu acımasızlık olur."

"Tamam, öyleyse su dökme ihtiyacını duymadığı her dakikanın tadını çıkaralım."

Bunun üzerine, elleri, kollarından başlayıp okşayarak çıplak poposuna geçti ve sonra da uyluklarının dış yanına. Yine aynı bacağına kaldırdı, üzerine yerleşirken sol dizini ezmemeye dikkat etti. Ve az önceki öneriye cevap verdi.

"Buna varım."

Zack, kendini iyice ona yaklaştırdı, onun sıkı, hafif kıllı göğsünün çıplak memelerine değince verdiği ılık histen çok hoşlanıyordu. Tabii uyluklarının oluşturduğu açının tepesine istekle bastıran uyarılmış organınıninkinden de. Arasına uzanarak, katı uzantısını iştahla kavradı... Yalnızca normale göre yumuşak olduğunu fark etti.

Yukarı kalkan bir kaşıyla geri çekilip, "Birileri kendinden çok emin," dedi

"Hey," dedi Zack, yüzü ciddi bir hal almıştı. "Ben, bu kadar ateşli bir hatunla otel odasına kapatılmış ve henüz bacaklarının arasına girebilmiş çok ateşli bir adamım. İkinci raund için hazır bir şekilde geri döneceğine yüzde elli şans vermiştim."

"Çok küstahsın," dedi ona lateksle kaplı penisini sıvazlayarak.

"Yanlış mıyım?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından söylense de sözler, kendinden eminliğini yansıtıyordu.

Başını salladı Grace. "Yanlış değil, sadece küstah. Neyse ki, izcilik ilkelerine bağlıyım."

Zack bir elini bacaklarının arasına daldırıp, kıvrık tüyle-
rinin nemlendiğini keşfetti ve parmaklarını kolaylıkla ipeksi
kıvrımlara uzattı. "Ben de."

Bir iniltiyle, onun erotik muamelesine daha yakın olabil-
mek için kalçalarını bükte.

"Keşke yüzde yüz şans verseydim," dedi Zack kulağına
doğru ve sonra da kulak memesini dişleyip boynuna doğru
ılık tenini öptü. "Bu kahrolası dizimi korumak zorunda ol-
masaydım seni duvara dayamış olurudum. Ya da masaya alır,
küvete gider, belki de kapıya yaslardım..."

Yarattığı erotik manzaralar kadının beynine anında işledi,
onun da içini tutuşturup aklını başından aldı. Vücudunun her
yeri de aynı akıma kapılmış gibi cayır cayır kızıştı.

"Burası iyi. Böyle güzel. Sadece..." Adamın parmaklarını
tuttu, daha derinlere götürdü. "Konuşmayı kes ve beni al."

Zack gülmeye başladı ama kadın dudaklarına yapışınca
kesmek zorunda kaldı. Sonra organını rahatlatıp kadının,
uzun ve sert uzunluğuna yerleşmesi için elini çekti. Bu hare-
ket ikisini de figan ettirdi ama yavaşlamadılar. İkisi de tahrik
olmuştu, çok hazırlardı. Uzakta yanıp sönen gökkuşağının so-
nunda, onları neyin beklediğini ikisi de biliyordu.

Dizine dikkat ederek vücutlarının alt taraflarıyla bir uyum
yakalamaya çalıştılar; yukarı aşağı temponun sürekli yükselişi
ile; iterek, çekilerek. Sürtünme ve kavrayış oluşmuştu. Hassas
ve şiş doku, kadifemsi, kaygan çubuğa bata çıka ilerliyordu.

Tırnaklarını omuzlarına batırılmış, çılgınca çığlık atmak
istiyordu fakat dudaklarından da vazgeçemiyordu. Ona her

noktasında sahip olmak istiyordu. Onu hissetmek, tatmak, emmek, Zack ve Grace diye bir şey kalmayana, sadece hazdan, aşklarından ibaret bir varlık olana dek sistemine çekmek istiyordu.

Elleri çıplak teninde gezindi, değdiği her yerde ürpertiler ve alevler bıraktı. Ona nasıl dokunacağını iyi biliyordu; her zaman, birbirlerini ilk istemelerinden beri bilmişti. Ve kadın da bazı yerlerine hafif, bazı yerlerine kuvvetli dokunması gerektiğini biliyordu aynı şekilde.

Dudaklarının karşısında mıhladı, onun içine işledi bu. Kalçasının çevresine doladığı bacaklarını biraz daha sıkı, elleriyle de omuzlarını ve pazılarını. O ise poposunu avuçladı ve sertçe, hızlıca çekti.

Ve sonra, işaret vermeden boşaldı kadın. Kalbi göğsünde kesik kesik çarpıyor, tüm kaslarıyla adamı denizde batmamaya çalışan ve az önce başının üzerinden büyük bir zevk dalgası geçmiş bir yüzücü gibi sarmalamaya, kavramaya çalışıyordu. Büyük bir sarhoşluk içinde boğulacaksa bunu sadece Zack yaşatabilirdi ona. Vay be, büyük başarıydı.

Zack de sadece saniye farkıyla onu izledi. Alt dudağını ısırarak, onu neredeyse acıtacak kadar sıkarak. Bitişiyle düzensiz nabzının attığı gergin boynuna doğru hırıldayıp biraz nefes alarak.

Yanında sakince durunca, kadının da nefesi yavaşlayıp normale döndü ve kollarıyla onu sardı. Yakınlığını, sıcaklığını hissedip tadını çıkararak.

Burada sonsuza kadar böyle kalsınlar isterdi. Saatleri durdursunlar, bu küçük otel odasında kilitlensinler, dünyayı bir süreliğine unutsunlar.

Buradan sonra nereye gideceklerini biliyor muydu? New York'tan başka? Hayır. Zack'e gerçekten inanabileceğini

bilmiyordu. O gün Columbus'daki otelde gördüklerini unutabileceğini, ortada bir sadakatsizlik olmadığını. Fakat, ah, nasıl da istiyordu inanmayı.

Bu maksatla, şimdi odayı dolduran, kulaklarında yankılanan hafif horultusu eşliğinde, beynine durmasını, aralarındaki ilişkinin gidişatını düşünmemesini emretti.

Gecenin bu geç saatlerinde, ışıklar sönmüşken bu kolaydı. Gözlerini kapattı ve teninin kendine değişimin, karşısında göğsünün inip kalkışının tadını çıkardı. Gece ilerlediğinde, yumuşak öpüşleri, parmaklarının göğüsleri üzerinde kelebek gibi usulca dokunuşuyla onu uyandırdığında tekrar sevişeceklerdi. Mutlulukla, istekle, coşkuyla.

Fakat saatler yine de uçtu gitti. Alarm çaldığında sabahın sekiziydi ve ikisi de bir yere kıpırdamak istemiyordu. Keskin ve sürekli çalınış odayı üç dakika boyunca, Zack uzanıp susturma düğmesine basana kadar doldurdu. Dokuz dakika sonra ise, ses yeniden başladı ve Zack bir kez daha elinin karate vuruşuyla onu susturdu.

Grace olduğu yerde, Zack'e omuzlarından bileklerine kadar sarılmış halde kalmaktan memnundu ve aynı şeyi gelecek gün içinde de tekrarlamak isterdi. Fakat Bruiser dolaşmaya, sızlanmaya, yatağa çıkmaya başladı ve bu ağır *masaj* onları uyandırdı.

"Bruiser burayı havuza döndürmeden kalksak iyi olur," dedi Zack sersemlik içinde.

Grace, esnedi ve gözlerini daha da sıkı kapattı. "Yapmalı mıyız bunu?" diye sordu, yüzünü adamın omzuna gömerek.

"Korkarım evet."

Sonra gerindi Zack, uzun kollarını başının üzerine, ayak parmaklarını yatağın ucuna kadar uzatarak. Kadını yapıştığı ılık ve hoş kozadan ayırarak.

"Sonuçta, yola koyulmamız gerek. Şu Insides Out'takiler şehre beklenenden bir iki gün geç gidersek meraklanabilirler."

Grace, derin bir nefes aldı, sonra boyun eğmiş bir sesle boşalttı.

"Tamam, ama direksiyon başında uyuyakalırsam beni suçlama."

Büyük, sıcak bir avuç sol yanağını okşadı ve "Merak etme, seni uyanık tutacak bir şeyler düşünürüm," dedi.

Gözlerini açınca Zack'in sırtarak ona baktığını gördü. Zekice bir karşılık vermek için ağzını açtı ama Bruiser'ın büyük, uzun tırnaklı pençesi diğer yanağını kapladı ve korkuyla çığlık atabildi sadece.

Zack gülerek yataktan çıkıp giyinmeye başladı. Grace'i yanında rahat durmayan köpekle birkaç eşsiz dakika boyunca baş başa bırakıp banyoya girdi.

Döndüğünde, değneklerini, Bruiser'ı ve Bruiser'ın tasmalarını topladı.

Kendini yatak başlığına doğru kaykılıp oturmaya zorladıktan sonra beyaz çarşafı göğüslerinin üzerinde tutarak "Onu idare edebilecek misin?" diye sordu kadın.

"Elbette. Yavaş gideriz. Dizginler ona ait olur."

"İşte bundan korkuyordum."

Odadan çıkmadan ona gülümsedi. Kuyruk sallayan köpeği önünde, otelin koridorunu adımlamaya başladılar.

Örtülerin altına girip biraz daha uyumayı ne kadar istese de, Zack yola çıkma konusunda haklıydı. Kendini yataktan çıkmaya zorlayıp banyoya girdi. Çabucak yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı.

Duş perdesi! Zack duş perdesi konusunda şaka yapmamıştı. Kancalarda asılı kalan kısım, batık bir geminin bayrağı gibiydi; bir köpekbalığı tarafından hücum edilmiş benziyordu.

Bu, Bruiser'ın büyük beyaz köpekbalığı ailesinden olmasından şüphelendiği ilk sefer de değildi doğrusu. Çıkışta bunu onlara ödetirlerdi kesin. Sorunsa, bunu nasıl açıklayacaklarıydı.

Küvetten çıkarken uyku sersemliği içinde düşmekle mi?

Gerçekten azgın bir seksle mi?

Çoklu kişilik bozukluğuyla? Kendini Sapık filminin Norman Bates'i sanan türlerden mesela.

Of!

Odaya geçip dün gece Bruiser'ı çıkarttığına giydiği kotu ve nane yeşili Aeropostale tişörtünü giydi. Zack, elindeki tasma ipinin ucunda daha sakin, durulmuş bir evcil hayvanla döndüğünde, bavulunu ve Bruiser'ın zebra desenli çantasını kapı yanında hazır etmişti.

Zack, kendi eşyalarını toparlarken Grace de kısa kalışları süresinde odada yarattıkları dağınıklıkları topladı. Oda temizlikçileri bu işi yapardı çıktıklarında, fakat o her zaman bulunduğu yeri düzenli tutmaya ve ardında başkalarını uğraştıracak, haddi olandan fazla kirlilik bırakmak istemezdi.

Zack hazır olduğunda ve artıkları için son kez ve kaçınılmaz olarak yatağın altını, çekmecelerin içini kontrol etmelerinin ardından, Bruiser'ı Hummer'a indirmesini ve eşyaları taşımayı ona bırakmasını söyledi Grace. Kendi valizini ona bırakmamak için homurdandı Zack fakat buna karşı tebesümle, yanağına kadar parmak ucunda yükselip bir öpücük kondurarak bu nezaketleri daha sonra göstermesini önerdi.

Ne çıkardı ki, iki seferde her şeyi arabaya taşıyabilirdi. İkinci seferinde lobiye uğrayıp çıkışlarını yaptı.

İşte tekrar yola koyulmuşlardı. Yolculuk öncekinden farksızdı hemen hemen. Biraz lafladılar, radyo kanalının seçimi konusunda tartıştılar, kulaklarına soluyan bir Saint Bernard nefesini

çektiler ve sık sık, Zack'in bacağıny oynatması ve Bruiser'ın et-raftaki yeşilliği sulaması için mola verdiler.

Bugünün tek farkı ikisinin de kendilerini daha hafif ve endişesiz hissetmesiydi. Grace, bu değişikliği çabuk fark etmişti uyanır uyanmaz; ama bunun yolculuğa da taşınmasına sadece memnun oldu.

Zack'in sohbeti daha ferahlatıcıydı, önceki güne göre daha az gergin, daha az korkaktı.

Önceki gün mü? Kimi kandırıyordu? Onun evine kalmaya gittiği güne göre ya da muhtemelen çok daha eskiye, ta Columbus'daki otel odasından çekip gittiği, yüzüne bile bakmadığı güne göre demeliydi.

Ah, tabii birbirlerine medeni ve nazik davrandıkları zamanlar olmuştu ve şu son haftalarda iyi anlaşarak harika bir şey başardıklarını sanıyordu, ama şimdi, dönüp geriye bakınca, o zamanlar bile aralarının hâlâ gergin olduğunu yeni fark ediyordu.

Tabii bunun altta yatan, geçerli bir nedeni vardı, bu yüzden hiç de şaşırtıcı değildi ona göre.

Ama dün gece yaşadıkları, her şeyi değiştirmişti. O saatlerden kareler aklından geçince direksiyonu sıkıca kavradı.

Sevişmeleri çok iyiydi. Harika, büyüleyici ve fantastik bile diyebilirdi. Ama, aptal sarışın biblo bebeklerden biri de değildi. Zack'in onu havalara uçuran, altın külçesi gibi sert, harika bir aleti olabilirdi ama bu pes edip her şeyi unutmamasına neden olmayacaktı.

Bunun sebebini düşündü. Düşünmekten de öte, derin, yoğun bir araştırma yaptı ruhunda.

Ama gerçekten emin olduğunu hissettiği şey onunla yeniden başlamayı istemesiydi. En azından bir denemesi. Daha

bir iki ay önce, her saat başı onun cehenneme gitmesini dile-
diği düşünülünce, bu gerçekten önemli bir gelişmeydi.

İlk kez, evet, başından beri ilk kez, onun savunmasına, o kadınla yatmadığına inanmaya istekli buldu kendini. İnanmayı istedi ve bir değişim için, o gün neler olduğunu dinleyip anlamak için yeterince açık fikirli olabildiğini hissetti.

Bunu nasıl sürdüreceğini bilmiyordu tam olarak, ama bir yolunu bulabilirdi. En azından kafasını rahatlatacak kadar doğruyu öğrenmek için...

Çünkü aldatmadığına tamamen, içten inanmadan bile, gerçek şuydu ki onun yanında hiçbir yerde olmadığı kadar mutluydu.

Yani, eğer Zack masumken, en kötüsünü varsayıp aşırı tepki gösterdiyse... Kaybettikleri aylar için kendini vururdu herhalde. Veya onu geri kazanmış olmakla da bayram eder ve kaybettikleri zamanı telafi etmeye adardı kendini.

Radyo istasyonu, sakın bir Kelly Clarkson şarkısından daha gürültülü, cızırtılı bir elektrogitar ve kafa şişiren davul solosuna geçti.

"Ah, olamaz," dedi ve başka bir şeyler aramak için düğmesine uzandı. "Bu gürültüyü kendin, başka zaman dinlersin."

Zack'in arkadaşlar arasındaki o klasik çekişmeye başlayacağını sanmıştı. Bunun iyi bir şarkı olduğunu iddia etmesini, istasyonu olduğu frekansta bırakmasını ve birkaç dakika dinlerse onun da beğeneceğini söyleyeceğini sanmıştı. Çünkü kendisi bu müzikten hiç hoşlanmasa da, bunun Zack'in en sevdiği gruplardan biri olduğunu biliyordu.

Ve bu sabah aralarındaki dostça ilişki düşünülünce, bu ve-receği anlaşılır bir tepki olurdu.

Oysa Zack hiçbir şey söylemedi. *İstediyini dinle* der gibi bir sessizlik değil, kendinden geçmiş bir sessizlikteydi. Yanındaki camdan geçip giden manzaraları izliyordu sadece.

"Zack?" dedi usulca. "İyi misin? Durmamızı ister misin?"

Başını çevirip yüzüne bakınca, Grace gözlerinin gölgelendiğini, hüznünlendiğini gördü. Ağzı bir çizgi gibi eğilmiş, sıkığı çenesinin kemikleri belirginleşmişti.

"Kısa bir rota değişikliği yapabilir miyiz?"

Grace göz kırptırdı, şaşırmişti.

"Eee..." Saate baktı. Insides Out'takiler onların çarşamba günü şehirde olmasını bekliyordu ama tam bir saat belirlenmemişti. Ve perşembe günü akşamüstü projeyi ve fotoğraf çekimlerinin ayrıntısını görüşecekleri olası bir toplantı haricinde, cumaya dek çok önemli bir işleri olmayacaktı.

"Tabii."

"Bir sonraki sapaktan dön," dedi alçak bir sesle.

Sapağa varana kadar, yaklaşık iki buçuk kilometreyi daha, oldukça sessizlik içinde kat ettiler, fakat Grace belli etmemeye çalışsa da şaşkın, meraklı, biraz da gergindi. Neler olduğunu merak ederek kalbi değişik bir tempoya girmişti.

Sonunda dudaklarını yaladı, boğazını temizledi ve sordu. "Nereye gideceğimizi sormamın sakıncası var mı?" Uzun saniyeler boyunca cevap vermedi Zack. Sonra, alçak bir sesle mırıldandı. "Babam buradan yaklaşık kırk beş dakikalık uzaklıkta yaşıyor. Buraya kadar gelmişken uğramam gerektiğini düşündüm."

Zack'ın açıklaması kafasını daha da karıştırdı. Zack daha önce ailesinden pek söz etmemişti, çok üstünkörü bir iki sözün dışında.

Bazı şeyler biliyordu haklarında: babasının, henüz çocukken onları terk ettiğini, sonra birkaç kez evlendiğini; bu

ilişkilerin hiç tanımadığı üvey kardeşler doğurduğunu; babasının terk edişinin annesini sadece onları, önlerine biraz yiyecek koyup, evlerinin çatısı altında kıt kanaat yaşatacak güçte ve kırılgan bir halde bıraktığını.

Bu yüzden ona uğrayıp merhaba deme önerisi şok ediciydi. Zack'in ziyaret etmek isteyeceği kişiler listesinde babası en aşağılarda olmalıydı.

"Babanla görüştüğünüzü bilmiyordum," dedi çekinerek; ilişkilerini merak ettiğini hissettirecek, ama yine de özel hayatına fazla karışıyor görünmeyecek kadar.

Zack ise dikkatini manzaraya vermişti. "Bir süredir hiç konuşmadık ama sağlığının pek iyi olmadığını biliyorum. Bu kadar yakinken uğrayıp görmem gerekir diye düşünüyorum."

Bu konuşmalarının son kısmı oldu; Zack'in kabaca verdiği yol tarifleri dışında, Hummer'ı bakımlı, orta sınıf bir mahalledeki küçük, siyah-beyaz renklerde iki katlı tuğladan bir evin önünde durdurmalarına dek.

Hoş bir evdi. Gösterişe kaçmadan dekore edilmişti. Verandada dizili, Grace'in baharda rengârenk çiçeklerle dolacağını hayal ettiği boş saksılar vardı ve ön kapıya uzanan geçit kardan temizlenmişti.

Hummer'ı park edip motoru durdurdu ve indi, dolaşp Zack'in yanına geçti. Bruiser arka koltukta oynayıp duruyordu. Başka çimenler keşfedeceği, başka insanlar göreceği için heyecanlıydı.

Fakat Zack'in Tanrı bilir, hangi yıldan beri ebeveyniyle ilk görüşmesinde hiperaktif bir Saint Bernard tarafından takip edilmek istemeyeceğini düşündü. Hatta, kendisini bile böyle bir zamanda yanında istemeyebilirdi.

Bu düşüncenin üzerine bindirdiği karamsarlığı kovup, koltuk değneklerini yerleştirmesi için onu bekledi. Sonra

da "Burada görüşmenizin bitmesini beklememi ister misin? Bruiser'ı etrafta biraz gezdirebilirim," diye sordu.

Zack'in cevap vermesi bir dakikayı aldı. Ama sonunda başını sallayarak, "Hayır, gelebilirsin." dedi.

İşte bu. "Saçmalama!" veya "Ailemle tanışmanı isterim..." gibi aptalca, basmakalıp cümleler yerine sadece "Gelebilirsin," demişti. Ama bu, davet edildiğini yeterince açıklıyordu.

Bruiser'ı arabada bırakıp onu takip etti. Zack kapıyı çaldı. Bir saniye sonra, uzun boylu ama hantal, yüzünde ergen sivilceleri olan, koyu renk saçlı bir genç tarafından açıldı kapı.

Zack'i görür görmez gözleri büyüdü ve ağzını kocaman açıp, "Vay canına!" diye bağırdı. Sonra içeri koştu, "Anne, baba, Muhteşem Bacaklar! Muhteşem Bacaklar gelmiş, bizim evde. Vay canına!" diye bağırdı.

Grace güldü. "Ünün senden önde gidiyor," dedi ona.

"Evet," diye söylendi. Sevinmek yerine, utanmış ve sıkılmış görünüyordu.

Birkaç saniye sonra bir kadın çıkageldi kapıya; merak ve telaşla kaşlarını çatmıştı. Simsiyah saçları (mutlaka boya olmalıydı, mutlaka, hayır, doğal rengi olamazdı) 1980'leri ya da şimdilerin New Jersey'sini hatırlatan bir tarzda taranıp spreylenmişti. Çok fazla makyaj yapmıştı ve çok dar elbiseler giymişti. Evli ve Çocuklu dizisindeki Peggy Bundy karakterine benzetti onu Grace. Terlikleri bile yüksek topukluydu. Evin içinde, kışın ortasında...

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, kapıyı, henüz onları buyur edip etmeyeceğine karar verememiş gibi biraz aralık kalacak şekilde tutarak.

"Ben Zack. Babamı görmeye geldim," dedi hemen sadede gelip, soyadını bile söylemeden. Herhalde Zack, kadının kendisinin kim olduğundan haberdar olduğunu varsaymıştı.

Oysa Grace, yine de her şeyden habersizdi. Bu Peggy Bundy özentisi kadın Zack'in üvey annesi, babasının son eşi miydi acaba? Bunun için gerçekten fazla genç görünüyordu. Ama Zack'in babası bir kadından diğerine koşan biriye, önceki eşini her değiştirmişinde daha genç modellere geçmesi şaşırtıcı da olmazdı.

Peki kadının Zack'i tanımaması garip değil miydi? Bir önceki ziyaretinden veya en azından ülke çapındaki şöhretinden?

Grace cevaplardan çok sorularla doluydu; her birini sormamak için kendini zor tutuyordu.

Zack'in donuk takdimiyle birlikte yüzü iyice bozulmuştu kadının. Ama onları kapıdan çevirmedi. Geri çekilip, "Kendisi diğer odada. Size yolu göstereyim," dedi.

Grace de Zack'i takip etti. Etraf düzenli ve tertemizdi; bir şeylerin üstünde toz varsa da, o göremiyordu. Fakat dış görünümünden farklı olarak evin içi biraz daha gösterişliydi.

Mobilyalar pahalı şeyler gibiydi ya da belki olduğundan pahalı gösterilmeye çalışılmıştı. Eski tarz tasarımların modern kopyalarındandı. Viktorya veya Edward ya da XVIII. Louis dönemi ürünlerinin taklitleri. Grace o devirlerde yaşamamış olabilirdi ama taklitlerden iyi anlardı.

Zack yürüdükçe, değnekleri tıkır tıkır sesler çıkıyor, bunu o kadının topuklu terliklerinin sesi izliyordu. Evin içinde ilerledikçe Grace daha huzursuz olmaya başladı.

Babasına karşı çok sıcak duygular beslemediğini biliyordu ve bir süredir görüşmemişlerse... Tamam, baş başa görüşmeleri daha iyi olabilirdi.

Koluna dokunup fısıldadı. "Sen git, ben bekliyorum burada."

Adımlarını kesmeden başını salladı Zack ama içeri yalnız girmekten çok da mutlu olmayacaktı.

Grace olduğu yerde kaldı ve bir saniye sonra abanoz karası saçlı kadın geri geldi. Limon yalamış gibi ağzını çarpıtmıştı.

Lakin Grace'i de boşuna İnanılmaz Grace diye çağırıyorlardı. Belalı-insanlarla-uğraşma sırtışını hemen yüzüne giydi ve elini uzattı.

"Gerektiği şekilde tanıştırılmadık," dedi enerjik bir tınıyla. "Ben Grace Fisher."

Sanki boynundaki gerdanlığı çalmaya gelmiş gibi şüpheyle süzdü onu kadın. Yine de elini kaldırıp onunkiyle buluşturdu ve kısaca tokalaştı.

"Patsy," dedi.

Hah! Patsy! Peggy benzetmesi hiç uzak kaçmamıştı öyleyse. Acaba soyadı da Bundy gibi bir şey mi diye merak etti.

"Grace Fisher..." diye onun adını tekrar etti Patsy. "Siz talk şovdaki kadın mısınız?"

Grace'in ağzı üç numaralı "korkunç hayranlarla uğraşma gülüşü" için kıvrıldı. En başarılısı olamamıştı belki ama onlardan biriydi.

"Evet, o benim."

"Ve Zackary ile nişanlıydınız." Bu da bir soru değil, açıklamaydı nedense.

Sırtış biraz kaydı. "Evet..."

Patsy gözlerini kıstı. "Ayrıldığınızı sanıyordum. Neden tekrar birliktesiniz?"

Çok mu merak ettin seni frijit kaltak? dedi içinden, dudaklarını umursamazca tekrar gülümsetip onu utandırmak istedi.

Ama, o Zack'in üvey annesiydi. Zack onu hiç sevmese de, hiç tanımak istemese, babasıyla arası iyi olmasa da, evlerinde misafirken daha uygar ve nazik olmayı denemeliydi.

"Yeniden görüşmeye başladık," dedi, bu sözlerin kadının gözlerinde yarattığı şaşkınlıktan keyif alarak.

Bunun yanında, bu gerçekten de doğrudu. Evet, yeniden görüşmeye başlamışlardı, hatta birbirlerini tekrar çıplak halde de görmüşlerdi. Yani işte, söylediğine uygundu durumları.

"Salona gelin," dedi Patsy, ricadan çok buyurur bir havayla. "İçecek bir şeyler getireyim."

Grace'e ne istediğini sorma ya da seçenekleri sayma nezaketini bile göstermedi. O da getireceği şeyle yetinmesi gerektiğini düşündü. Tek istediği içine zehir katılmış olmamasıydı!

Antika taklidi kanepeye oturdu. Pırl pırlıdı, yastıkları yepyeni gibi dimdikti, sanki haftanın beş günü naylonlar içinde korunuyor gibiydi. Odanın dekorasyonunu inceleyerek Patsy'yi bekledi. Ev sahibesi her boy ve şekilde kristal süsler ve minyatür kaşıklar biriktirmişti vitrinde. Bunlar Grace'in kitabında, Lüzumsuz İşler makalesinin olduğu sayfaya yazılırdı olsa olsa.

Birkaç dakika sonra Patsy elinde bir tepsiyle geri döndü. Bu taklit değil, hakiki gümüş bir tepsiydi. İçinde çiçek desenli porselen çay takımı vardı. Kırılacak gibi incecik iki fincanı çayla doldurmuştu. Grace kendininkine biraz süt ve limon katıp ağzına alabileceği kadar ılınmasını bekledi.

"Peki, buralara ne yapmaya geldiniz ikiniz?" diye sordu kadın. Grace bu incelikten uzak doğrudan sorularının, kadının değişmez, apaçık kaba ve patavatsız tarzından ötürü olduğunu düşünmeye başladı.

"Bir ticari çekim için New York'a gidiyoruz," dedi, sonra da I.O.U. ile olan anlaşmadan birazcık bahsetti. Zack'in sakatlığı yüzünden uçak yerine arabayı seçtiklerini söyledi.

Patsy'nin koyu renkli kaşları, Grace'in merak olarak yoracağı bir şekilde yukarı kalktı. "Sponsorluk anlaşması..." diye mırıldandı kadın. "Çok kârlı geliyor kulağa."

Sızım sızım bir korku Grace'in omurgasından aşağı süzüldü.

Ahhh, yanlış bir şey mi söylemişti acaba? Belli ki evet. Kadının bu yanlış izlenimi edindiğine bakılırsa belki de çok fazla şey söylemişti.

Ama, kadına neydi I.O.U.'nun işinden ne kadar alacaklarından? Ya da buna kıyasla şimdiki işlerinden ne kadar kazandıklarından? Kendisi Patsy'nin müzelere layık mobilyalarına ne ödediğini sormuyordu halbuki...

Grace, her ne kadar ne diyeceğini pek bilmesine de cevap vermek için ağzını açtı, ama o sırada evin arka tarafından gelen sesler dikkatini dağıttı. Zack'in değneklerinin vuruşunu, başka ayak seslerini ve bundan sonra da yaylım ateşi gibi hızlı bir konuşma sesi duydu.

Bir saniye sonra, kapıyı açan ergen genç gözüktü. Ellerini, kollarını heyecanlı heyecanlı oynatıyordu. Ve Grace onun yüzünü gördüğünde, neşeli ve gerçekten de heyecanlı olduğunu fark etti.

"Dostum, bu harikaydı," diyordu. "Ve o son dakikada Sellers'in şutunu kurtardığın zaman. Nefisti!"

Zack gülüyordu, Grace, onun üvey kardeşinin coşkusunu gerçekten paylaştığını düşündü. Yüzünde ilk geldiklerindeki gerginlik, omuzlarındaki endişeli kasılmışlık kalmamıştı.

"Anne," dedi genç, bir ayağı üstünde döndükten sonra. "Zack'le tanıştın mı? Cleveland Rockets'ın yıldız kalecisi. Ve benim kardeşim! Kardeşim olduğuna inanamıyorum!"

Genç delikanlı, sevincinden yerinde duramıyordu. Grace, Zack'le olan akrabalığını henüz öğrendiğini anladı. Zack'in babası ondan hiç bahsetmemiş miydi? Veya önceki evliliklerinden olan çocuklarından? Yoksa çocuk, *teknik olarak* kan bağlarının olduğunu biliyor da sadece onunla yeni mi tanışıyordu?

"Bana imzalı bir forma gönderecek," diye devam etti konuşmaya. "Ne havalı ama!"

Grace güldü ve çocuğun omzunun üstünden gözleri Zack'in gözleriyle buluştu.

"Grace," dedi Zack. "Bu, Ian. Ian, bu da Grace."

"Hey!" diye selamladı onu çocuk, göğsü hâlâ nefesini kesen sevinciyle inip kalkıyordu.

"Merhaba Ian. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

İncelmiş, sarıdan griye dönmekte olan saçlarıyla daha yaşlı birisi onların arkasından geldi ve karısının yanındaki bir koltuğa oturdu. Siyah bir Sansabelt pantolon ve gömleğinin üzerine deniz mavisi kazak giymişti.

"Bu da babam, Frank," diye ekledi. Gülümsemesi biraz azalmış, sesi daha monoton bir tona girmişti. "Baba, bu Grace."

Grace, adamın elini sıktı. Zack hasta olduğunu söylemiş olsa da pek bitkin ve hastalıklı görünmüyordu. Fakat Grace yakından bakınca, benzinin solgunluğunu ve son zamanlarda kilo kaybetmiş gibi giysilerinin bol durduğunu fark etti. Daha sonra Zack'e mutlaka durumunu sormalıydı.

"Frank," dedi Patsy, oğlunun Zack'in buz üstündeki başarılarından konuşma isteğini görmezden gelmişti. "Zackary sana Insides Out Çamaşırları'nın kampanyası için New York'a çekime gittiğini söyledi mi? Ona bir servet ödüyorlardır eminim. Ne zamandır daha güzel bir eve taşınmak istediğimi biliyorsun, değil mi?"

21. Sıra

O andan itibaren ziyaretleri dibe vurdu. Ya da Zack'in de-
yişiyle, kaygan bir yokuştan hızla aşağı çakıldı.

Grace, New York'a yaptıkları seyahat hakkında Patsy'ye
çok fazla şey söylediğini düşünmekte haklıydı demek ki. Beş
dakika içinde, kadının arsız, açgözlü bir para meraklısı olduğu
gün gibi ortaya çıktı.

Zack'in onlara satın alabileceği şeylerden bahsetti durdu.
Grace kadının kara gözlerinin dolar yeşiline döndüğüne ye-
min edebilirdi. Tüyler ürpertici, son derece rahatsız ediciydi.

Patsy, Zack'in cüzdanını açıp onu nakit yağmuruna tuta-
cağına gerçekten inanarak zırvalamaya devam ettikçe, Grace
anlaşmadan söz ettiğine daha da pişman oluyor, Zack ise git-
tikçe sessizleşiyordu. Şimdi onlarla neden sık görüşmediğini
anlamıştı Grace. Babasıyla ilişkisi ne olursa olsun, para canlısı
yırtıcı canlıyla görüşmeyi kendisi de istemezdi.

Zack'i ezip geçen gerginliği fark edip yerinden kalktı Grace
ve yola dönmeleri gerektiğini söyledi. Sonuçta Bruiser da ara-
bada kalmış, onları bekliyordu.

Zack kesinlikle aynı fikirdeydi. Kapıya doğru, koltuk değ-
nekleriyle daha önce olmadığı kadar hızlı adımlar attı. Veda

edip Hummer'larına doğru gittiler ve aracı mümkün olduğunca hızlı gazlamak istediler.

Bruiser ileri geri sıçırıyordu arka koltukta, ama hiçbiri onu dışarı çıkaracak kadar orada kalmayı istemedi. Tanrı bilir Patsy'nin yağmur gibi istekler listesi Bruiser'ın çimenliğini ıslattığı anlar boyunca ne kadar daha uzar giderdi.

Grace arka koltuğa uzanarak Saint Bernard'ın kürklerini okşadı. "Tamam bebeğim, birkaç dakika sonra duracağız, o zaman çişini edersin."

Elini yine direksiyona koydu; derin bir nefes aldı ve Zack'e döndü. "Üzgünüm. Üvey annenin böyle olduğunu bilmiyordum. Yoksa çenemi tutardım."

Zack sadece omzunu kaldırdı. Sonra Grace kasabanın içinden otoyola doğru manevra yaptı, o ise suskun bir halde, camdan dışarıya bakıyordu.

"Ben de onun böyle olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç tanışmamıştım," dedi sonunda.

Grace için bu, Zack patavatsızlığını hoş görmüş demek değildi belki ama kadının tam bir servet avcısı çıktığını onun da yeni görmüş olması en azından bir rahatlamaydı.

"Babanı görmeyeli ne kadar olmuştu?"

"Yıllar," dedi. "O zaman Patsy ve Ian evde yoktu. Daha önce de başka bir kadınla evliydi ve başka bir kentte, başka çocuklarla yaşıyorlardı."

Alaycı bir kahkaha attı Grace. "Baksana, ikimiz uyumlu bir ikiliyiz."

"Neden?" dedi koyu mavi gözleri ona doğru çevrilerek.

"Çünkü, ikimiz de parçalanmış ailelerden geliyoruz. Benim annem, etrafındaki herkesin hayatına karışmasına izin vermişti; onu yıldız yapacaklarını sanıyordu. Ama sonunda alkolik olup ilaçlarla intihar etti. Babamı hiç tanımadım. Annemin

de gerçek babamın kim olduğunu iyi bildiğine emin değilim ve anneannem tarafından büyütüldüm. Ve senin de," diye devam etti, "harika bir annen, ama ona layık olmayan ve gidip kendini Kontes Dracula'ya ısırttırmış vefasız bir baban var."

Şimdi gülme sırası Zack'indi. Şu evin önünden kalktıklarından beri ağzı ilk kez yukarı kıvrılıyordu.

"Neticede, bozuk ailelerin tipik örnekleri işte," dedi, arabayı kasabanın açıklarında bir park yerine çekerken.

Burası küçük, kare taslaklı, yeşillik bir alandı. Birkaç bank ve piknik masası, ayrıca çiçekli alanlar ve çocuklar için bir kaydırak, üç salıncak, asılma demirleri ve birkaç tane hayvan şekilli (buradakiler yunus ve ördekti) yaylı oturak serpiştirilmişti içine. Salıncakların ikisinde, dokuz yaşlarında görünen iki kız vardı.

Grace, Hummer'dan inince onlara gülümsedi ve dolaşıp Bruiser için kapıyı açtı. Zıplıyordu köpek, gezinmek için can atıyordu. Fakat bu durumda tasmayla ipini bağlamak zor oldu. Bunu halledince, onu arabadan çıkardı ve koşup etrafı rahatça koklaması için ipini uzun saldı.

Zack de indi yavaş adımlarıyla. Bruiser kadını parka doğru çekiştirirken onları takip etti. Sonra piknik masalarından birine yöneldi ve tahta sıraya oturdu. Bacaklarını ve değneklerini boylu boyunca uzattı.

Grace, Bruiser'ı salıncaklara doğru götürünce, oradaki iki kız onunla oynamak için izin istediler. Ama öyle serkeş bir canavardı ki, vücudunu, tüylerini okşamaya çalışırken ikisini de neredeyse yere yatırıyordu. Grace bir ara Bruiser'ın ipini onlara bırakmayı düşünmüştü ama sonra kendi kendine, köpeğinin bir su aygırı yapısında ve iştahında olduğunu hatırlatıp vazgeçti.

Sonunda, biraz sıkılan kızlar ilgilerini ondan çekti, Bruiser'ın enerji seviyesi de biraz olsun inmişti. Böylece Zack'in oturduğu yere yöneldiler.

"Hey," dedi Zack'e, yanına oturdu. Bruiser etrafı koklayıp araştırmaya devam ediyor, ipinin yettiği kadar uzaklaşıp geri dönüyordu. "Yola başlamaya hazır mısın?"

"Bir dakika içinde," diye yanıtladı parkı seyrederken.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu usulca; gözlerinin ardına böyle koyu renkli bulutlar yığıldığına göre önemli bir şey olmalıydı.

Zack başını sallayınca bir an cevap vermeyeceğini sandı.

"Bundan tekrar bahsetmemeye söz verdim," dedi hüsranlı, yılgın bir tonla.

Onu kızdıracak, gücendirecek bir şey mi yapmıştı acaba? Açmak istemediği konu her neyse, Grace bundan haberdar değildi; fakat bekledi. Bir dakika önce ya da sonra değil, tam hazır olunca konuşacağını biliyordu.

Zack "Babam," diye başladı birkaç dakika sonra ve dizlerinin arasına düşürdüğü, kenetlenmiş ellerine baktı. "Şimdiki halinden bunu anlayamazsın ama çok çapkın bir erkekti. Ayrılmadan önce annemi defalarca aldattı, bütün diğer eşlerini de ve büyük olasılıkla herhangi bir ilişkisinin olduğu tüm kadınları. Bizi terk etmesi kadar, bu huyu yüzünden de nefret ettim ondan."

Zack doğruldu, avuçlarını dizlerine dayadı ve kot pantolonu boyunca ovaladı bacaklarını. "Bunu duymak istemeyeceksin, belki daha hazır değilsin ama sana karşı asla sadakatsiz olamayacak olmamın birinci nedeni bu. Babamı kadınların peşinde dönüp dururken, onları kullanılmış mendil gibi harcarken görüyordum. Sadakatsizliğinin arkada bıraktığı yıkımı görüyordum. Ve ben uzun zaman önce, daha seni tanımazken

onun gibi bir erkek olmayacağıma yemin ettim. Oyuncu havalarına girebilirim. Kadın hayranlarımla sürekli gülüp eğlenebilirim. Hatta senden önce, her gece başka bir kadınla eve dönebilirdim. Ama asla onlara yalan söyleyip ümit vermedim, bunun sadece bir gecelik basit bir ilişki olmasından başka bir şey düşünmelerine izin vermedim. Ve eğer bir kadınla çıkıyorsam, *o kadınla* çıkarım, yalnızca o kadınla. Onu atlatmam, her limanda başka bir kız tutmam ya da her deplasmanda. Ve gözlerim artık başka yerlere bakmaya başladıysa, ilişkinin bitme zamanının geldiğini anlarım.”

Omuzlarını kaldırıp kayıtsız bir halde salladı ve ellerini bir kez çırttı. “İşte böyle, Grace, hepsi bu. Şimdi top sende. Nasıl bir erkek olduğuma sen kendin karar vereceksin. Eğer sana yalan söyleyecek, sana ihanet edecek biri olduğumu düşünüyorsan...” Bir daha salladı omzunu, bu sefer tekini. “O zaman bana tekmeysi basıp yola devam etmekte haklısın. Hiçbir kadın böyle bir düzenbaza katlanmak zorunda değildir.”

Piknik masasından kalkmadan önce, dudakları üzgün, yenik bir ifadeyle büzüldü; değneklerini topladı ve koltukaltlarına yerleştirdi. “Annemin de katlanmamasını dilerdim.”

Son cümlesini mırıltıyla bitirdi ve dönüp Hummer’a doğru aksak aksak yürüdü. Ardında Grace nutku tutulmuş halde hareket etmeye çalıştı. Öyle sersemlemişti ki, sanki bir adımda milyonlarca farklı yöne savruluyordu.

Zack, The Penalty Box’ın ön kısmındaki, arkadaşlarıyla her zaman, çarşamba akşamları toplandıkları yuvarlak masada oturmuştu. Kızların Akıllı Örgüler toplantısının olduğu çarşamba akşamları.

Grace de orada olacaktı, emindi. Az sonra da Dylan ve Gage çıkagelirlerdi bara ama yine de kızlar gelmeden bardan toz olmayı istiyordu.

Şimdi ise, hem erken gelendi, hem de yalnız: tam planladığı gibi. Grace'in endişeleri konusunda artık elinden gelen her şeyi yapmıştı. İçindekileri anlatmış, dobra dobra konuşmuştu.

Bir boka da yaramamıştı. Şimdiye kadar ona üç kelime bile etmemişti Grace.

Grace, Bruiser'ı arabaya koymuş ve babasının evinin yakınındaki o küçük parktan çıkmıştı; sonra da onları Manhattan'a kadar kalan yolda, resmi şoförleri gibi götürmüştü: sessiz, hayalet gibi donuk, sadece varacağı yere odaklı.

Planlanan ikinci molayı bile atlamışlar ve durmadan yol alıp Manhattan'daki otele erkenden giriş yapmışlardı. Sonra da I.O.U. temsilcilerinin aramasını ve bir dizi işin üstesinden gelmeyi beklemişlerdi.

Söylemeye gerek yok, onun kendini tekrar kollarına bırakıp çarşafalarını birlikte tekrar yakıp kavurmaları bahis konusu bile olmamıştı.

Insides Out temsilcileriyle, Quentin North'un da katılacağı toplantıları vardı. Sonra, yazılı basın için fotoğraf çekimleri ve televizyon reklamları için de bir çekimleri. Her ikisinde de I.O.U. çamaşırları ve hokey giysileri içinde görünecekler, duygusal ve şuh pozlar vereceklerdi.

Eğer Zack onunla olan ilişkisini mahvettiğinden ve Grace'in kendisine geri dönmesi için eline geçen tek fırsatı yok etmiş olduğundan bu kadar endişe duymasaydı, bu hafta sonundan mutlaka zevk almış olurdu.

Salıya dek, Ohio'ya geri dönmeden önce New York'ta kalmışlardı. Ve aman Tanrım, nasıl korkunç bir yolculuk olmuştu dönüş! Kanal tedavisi geçirmek, çivili yatakta yatmak ya da

uyuşturma yapmadan kolonoskopi olmak gibi. Kavga ettiklerinden değil, neredeyse tek söz etmediklerinden.

Eve gelir gelmez, Grace ona yine yardım etmişti yerleşmesi için. Sonra onda kalan eşyalarını toplayıp çıkıp gitmişti kendi evine. Giderken öfkeli ya da dargın görünmüyordu; davranışları yalnızca serinkanlı ve uyumluydu. Ama Bruiser'ı almamış, Zack'e arkadaş olması için bırakmıştı.

İşte o zaman Zack onun temelli gittiğini ve dönmeyeceğini düşündü. Onunla olan bağlarını koparıyordu. Demek sadece kendisini değil, onu hatırlatan her şeyi arkasında bırakmak istiyordu. Köpeğini bile.

Onun tarafından daha önce de terk edildiğini, geri dönmeyeceğini düşünerek aylar geçirdiğini bilince, bu şoku kolay atlattır sanabilirdi herkes. Ama o farklıydı, sonuçta sonradan geri gelmişti. Evine yerleşmiş, ayağa kalkmasına yardım etmiş ve onu yatağına almıştı.

Ne salaktı, bunun geleceğe dair bir şeyler vaat ettiğini sanmıştı.

Ya da *umut etmişti*, daha iyi bir kelimeyle. Bunun bir anlamı olduğunu *umut etmişti*. İlişkilerini onarmaya başladıklarını, aralarındaki aşkın canlandığını *umut etmişti*.

Şimdi ise başka türlü görüyordu Zack. Ayrılma zamanıydı. Üzülmek yoktu, tekrar tekrar söylemeye çalışsa da, kafasını duvarlara vursa da, inanmayacağı aşikâr olan bir şeye inandırmaya çalışmak yoktu.

Hayır; bitmişti artık ve şimdi önündeki biranın alkol oranı kanına geçince, buna alışacağını ve dert etmeyeceğini bile düşündü.

Arkasındaki kapı açıldı, içeri bir soğuk dalgası doldu. New York'tan yeni döndükleri zamana göre sıcaklıklar yükselmişti

ama son iki hafta içinde yine düşmüştü ve şehirde birkaç santimlik yeni bir kar ve buz tabakası oluşturmıştı.

Gage ve Dylan hıştırtılarla içeri girdiler. Ayakkabılarından karlar dökülüyordu ve doğruca onun masasına yöneldiler. Masanın üstünde çöp gibi duran boşalmış Coors bira şişesine bakıp kaşlarını kaldırdılar.

"Sanırım bayağıdır buradasın ha?" diye sordu Gage, siyah deri ceketini soyup oturacağı sandalyenin arkılığına asarken.

Düşündüğün kadar çok olmadı, diye içinden geçirdi Zack, ama böyle bir şey söylemedi. Susuyordu.

Dylan da Gage'i izledi ve kabanını çıkarıp masada kalmış son sandalyeye geçti. Bir elini kaldırıp Turk'e, barmene, içkileri yollaması için işaret etti.

"Demek ki ondan haber almadın, değil mi?" diye sordu.

Bu, Zack'in New York'tan dönüşünden beri ilk defa bir araya gelişleriydi. Telefonda ise birkaç kez konuşmuşlardı. Seyahatlerinin nasıl geçtiğini ve ikisinin bir an bile birbirini boşgalamaya falan çalışmadığını, en azından "Geber, şeytan, geber!" diye nefretle birbirlerine haykırmadıklarını öğrenmişlerdi.

"Eğer bana uzaktan duman işareti göndermiyorsa hayır," diye soğuk ve hissizce yanıtladı ve son yirmi dakikadır kendisine eşlik eden biradan bir yudum daha aldı.

Bir garson kız, Dylan ve Gage için bira getirdi ve bir şey söylemeden uzaklaştı.

Gage, Coors'un kapağını çevirip açtı ve biraz içip bıraktı. "Sanırım bu, ayarlamak için zahmete girdiğim yalan makiyesi testine artık ihtiyaç duymayacaksın demek oluyor," dedi. Gereksiz yere ekarte edilmiş olmaktan duyduğu rahatsızlık yüzünden ve sesinden okunuyordu.

"Olabilir," dedi Zack, üzerine yıkılan şeyden suçluluk duyamayacak kadar başka, daha önemli şeylerle meşguldü kafası.

"Hay aksi!" diye bağırdı Gage. "Aleti şifte yazdırmak, adamı testi kuralların dışında kullanmasına ikna etmek ne kadar zor oldu biliyor musun? Bölgeden birileri bunu duysa kığım ne belaya girer biliyor musun?" Başını salladı ve bira-
dan bir fırt daha çekti. "İlk başta hayır deyişim de bundandı. Karışmak istemeyişim de."

"Yüce İsa," dedi Zack. "Kes zırlıtyı Bayan Marshall. Kah-
rolası testi yaptıracağım, eğer mutlu olacaksan. Belki gidişte
yanıma Bruiser'a arkadaş olması için bir de ufak papağan alı-
rım ve test sonucu kâğıtlarını da kafesinin altına sererim."

Gage, öksürüp bir yudum daha almak üzere başını çevirdi.
Zack de içti, hâlâ alkolün etkisini göstermesini bekliyordu.

"Başından beri doğruyu söylediğini gösterecekse de bir
şeyi değiştirmeyeceğini mi sanıyorsun?" diye soran Dylan'dı
bu kez ve ortadaki fıstık kâsesine uzanıp bir avuç dolusunu
ağızına attı.

"Zaman makinem olsa ve ona o sarışın kızı becermedi-
ğimi gösterebilsem bile, bir şeyi değiştirmeyeceğini sanıyo-
rum. Kararını vermiş. Ben de hayatıma devam ediyorum,"
dedi kararlı bir şekilde. "Hayat, bir kadının arkasından boş
boş ağlamak için çok kısa."

Güzel bir kadının. Harika bir kadının. Kendini âşık ol-
mak için alıkoymadığı, evlenme teklif ettiği, "sonsuz kadar"
sözlerini tutacağı, bırakmak istemediği istediği tek kadının...

Ama, hoop, bir saniye; sadece onun kalbiydi 7 numara stilet-
tolarının altında basılıp ezilen. Abartmaya değmezdi değil mi?

"Haftaya çalışmaya başlıyorum," dedi konuyu değiştirip,
az öncekinin bir daha açılmamasını umarak. "Doktorlar ha-
fif oyunlar için izin verdi. Baharda da takımila birlikte antren-
mana çıkacağım."

Arkadaşları yanıt vermeden bir saniye geçti, sonrasında gelense, beklediğinden daha az coşkuluydu.

“Harika.”

“Senin için çok iyi olur.”

“Evet. Kafamı oyunlara vermem için iyi olur. Devam etmem için,” diye ekledi daha yavaş bir sesle. Bakışları arkadaşlarının üstünden çekilmişti; böylece gözlerindeki hafif acımayı görmek zorunda olmadı.

Ve yeniden seyahatlere çıkınca karşısında yoğun rimellenmiş kirpiklerini kırıştıran her tavşan kızı yatağa atacaktı. Uzun ya da kısa boylu; koca memeli veya küçük; sarışın veya esmer ya da kızıl... Çekici olup olmadıklarına bile bakmayacaktı artık. Sonuçta, dedikleri gibi, ateşi yakarken şöminenin rafına bakmazsın.

Ve sadık olması gereken birisi de yoktu.

Artık yoktu.

22. Sıra

Grace, cuma akşamı erkenden evine geldi; eli kolu Fransız gecesi için aldığı hazırlık malzemeleriyle doluydu. Ronnie ve Jenna bir dakikaya kadar geleceklerdi, bu yüzden kapıyı da kilitlemedi, sadece ayağıyla itip örterek mutfağa geçti. Milli mutfak yemekleri yapan bir lokantadan aldığı Lorraine tartını porsiyonlamaya girişti. Ayrıca fondü takımlarını bulması ve hafta içinde aldığı brie peynirini doğrayıp eritmesi de gerekiyordu.

Isıtma tavasını tezgâha koydu ve nihayet kabanyıla botlarını çıkarıp iş çantalarını oradaki bir sandalyeye bıraktı. Her şeyi içeri taşımak için bir iki sefer yapması daha mantıklı ve kolay olurdu belki ama kim o soğuğa tekrar tekrar gidip gelmek isterdi, üstelik henüz o zengin Fransız yemeklerinden yememişken? Fazla kalori yakmayı daha sonraya, şarap ve peynirden mühim bir miktarı midesine koyduktan sonraya bırakabilirdi.

Mutfakta dolanıp tartı çabucak tabaklara servis etti, ocakta peyniri eritmeye başladı ve sonra da hepsini, geceyi romantizm ve kibirle dolup taşan, iç yakan tondaki aksanlarının

eğlendirici de olduğu Fransız filmleri izleyerek geçirecekleri oturma odasına taşımaya.

Şarap kadehlerini aldıktan ve her şeyi hazır ettikten sonra bir nefes alıp, eşyalarını bıraktığı yere döndü ve gelen postaları karıştırdı. Daha tam bakamadan kapıdan bir tıkırtı geldi ve arkadaşları başlarını uzattı içeriye.

"Hu huu!" diye bağırdı Ronnie. Jenna da ardındaydı. İki şişkin bez torba taşıyordu, kaşlarını oynattı. "Şarap ve diş kır-dıracak kadar ktır ekmek getirdik."

"Kolesterolü üçe katlayan peynir eritmesine batırınca çok da sert olmayacak," deyip güldü Grace. Arkadaşının elinden şarap torbasını aldı ve onlarla birlikte mutfğa geçti.

"Çikolatamız ve yine çikolatamız da var," dedi Jenna, film DVD'sini bir elinde, kocaman bir bitter çikolata paketini diğer elinde tutarken.

"*Bien**."

Grace bir kesme tahtası ve bıçak çıkardı. Ağır kış giysilerini çıkardıktan sonra üçü de oturma odasına geçtiler. Alçak kahve masasının etrafına çömeldiler ve filmi başlatıp önlerine serdikleri yiyecekleri yemeye giriştiler.

Belki bir saat kadar sonra, tika basa dolu ve alkol sersemliğinde arkalarına yaslandılar.

"Tamam, bu eteği giymek çok kötü bir fikirdi," diye homurdandı Ronnie midesini ovuşturarak. "Bundan böyle, Kızlar Gecesi'nde sadece beli elastik, streç şeyler giymem şart."

Aralarından birinin aynı şeyi ilk söyleyişi ya da cuma geceleri nasıl domuz gibi yediklerini ilk unutuşu değildi.

"Eşofman altı var evde eğer istersen," diye önerdi Grace.

* Fransızcada iyi, güzel anlamına gelir. (Ed.)

"Yok, sadece göbekli erkekler gibi bir iki düğme açacağım," dedi. Sonra başıyla televizyonu işaret edip fısıldadı. "Ama Johnny'ye söylemeyin."

Grace ve Jenna ona gülerlerken, Ronnie tam da dediği gibi yaptı ve sonra fondülü çatalını bir ekmeğe daha batırıp yemeğine devam etti.

"A-ha, galiba şarabımız bitmiş," dedi Grace, Ronnie'nin kadehine şişede kalan son şarabı doldurduktan sonra. Kucağında boş birkaç tabak ve boşalmış şişeyle mutfığa giderken, "Merak etmeyin, bulurum," diye ekledi.

Bu kez iyi bir Sauvignon ile döndüğünde, ilginç bir şey var mı diye, eline aldığı mektuplara da göz atıyordu. Yok gibiydi, ama bakıp görmekte yarar vardı belki.

Fatura, fatura, daha iyi bir kablolu televizyon için bir seferlik fırsat teklifi (en azından altı kez gelmişti bir seferlik teklif önüne, ama neyse), uzak mesafedeki bir arkadaşın mektubu, katalog, katalog, manila zarf, dergi.

İlgisini çeken tek şey manila zarftı, çünkü iade adresi yazılı değildi. Zarf kulağını yırtıp açtı, içindekini çıkardı ve üzerlerine yapışık küçük sarı bir not kâğıdına el yazısı ile düşülmüş notu okudu.

Bunu görmen gerektiğini düşündüm, diyordu not; altında sadece bir G. vardı imza olarak.

"Yanlışsam düzeltin," diye mırıldandı, notu yapıştığı yerden çıkarıp Jenna'ya uzatırken. Bakışı ise elindeki kâğıtlardaydı. "Ama bu senin kocanın el yazısı değil mi?"

Jenna notu alıp baktı ve şaşkınlığa uğramış halde kaşlarını çatı. "Evet, sanırım onun."

"Neden Gage, Grace'e bir şey postalasın ki?" diye sordu Ronnie, hepsinin aklından geçen soruyu seslendirerek.

“Hiç fikrim yok. Ne olduğunu da bilmiyorum,” diye yanıtladı Jenna.

Grace, sayfaların ilkinin çevirdi, sonra diğerini, ama çivi yazısı gibi, hepsi değişik renklerde olan satırlardan bir şey anlamadı. Sanki spirografik şekil çizme zımbırtısıyla çizilmiş, ama yuvarlak daireler yerine sadece aşağı yukarı çizgiler geliştirmiş bir desendi.

O sayfaları kenara ayırdı. Daha doğrusu, akordeon şeklinde katlanmış upuzun tek sayfayı. Ve bakmaları için arkadaşlarına verirken elinde kalan alttaki sayfalardaki daktilo yazılarını okumaya başladı.

Daktilo yazılarını okudukça, kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Nefesi de, kâğıtları hızla okumaya çalışan gözlerine yetişmek ister gibi hızlanmıştı.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı.

Bu bir tür rapordu. Soru cevap şeklinde yazılmıştı ve üç gün öncesinin tarihini taşıyordu.

Adınız Zackary Hoolihan mı?

Evet.

22 Mart 1972’de mi doğdunuz?

Evet.

Pittsburgh Penguins Takımı’nın kalecisi misiniz?

Hayır.

İlk iki sayfa buna benzer şekilde, evet-hayır cevaplı sorularla devam ediyordu. Her birinin altında, parlak kırmızı mürekkeple, deneğin cevabının doğru ya da yanıltıcı olduğunu açıklayan bir cümle vardı.

Şimdiye dek, Zack'in cevapları yüzde yüz doğru çıkmıştı poligraf operatörüne göre. Ve bu adamlar, eğitilmiş ve sertifikalıydı öyle değil mi?

Boğazında oluşan yumrudan kurtulmak için yutkundu ve hızla göz atmaya devam etti.

Geçen yaz Rockets Takımı ile seyahatleyken, nişanlınız Grace Fisher'dan başka bir kadını, Ohio Columbus'daki otel odanıza davet ettiniz mi?

Hayır.

(Doğru.)

Columbus'daki otel odanızda o kadınla herhangi bir şekilde, cinsel ilişkiniz oldu mu?

Hayır.

(Doğru.)

Nişanlınız Grace Fisher'la çıkmaya başladıktan sonra, başka bir kadınla ilişkiniz oldu mu?

Hayır.

(Doğru.)

"Aman Tanrım," dedi yine, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Ne?" diye sordu Ronnie, okuduğu şeyi görebilmek için öne eğilerek. "Ne o?"

"Bu bir yalan makinesi testi," diye üzgün, usulca mırıldandı. "Zack beni aldatmadığını kanıtlamak için yalan makinesi testine girmiş."

"Daha New York'a giderken seni aldatmadığını söylediğini ve ona inandığını sanıyordum," diyen Jenna'nın kaşları çatılmıştı. "Ama kanıtlamak için yalan makinesi testine girmiş; peki neden bunu kendisi gelip göstermemiş de, Gage yollamış?"

Grace bunu bilmiyordu ve bunu umursuyor da değildi. Göğsü nefesini dengelemek için inip kalktı. Görüşü sislerle doldu; kulaklarında kesilmeyen bir çınlama vardı ve titreyen ellerinin arasındaki kâğıtlar sallanıyordu.

"Bilmiyorum," diyebilirdi yavaşça ve başını kaldırıp arkadaşlarının sorgulayan gözlerine baktı. "Neden bunu eşine sorup öğrenmiyorsun?"

Jenna dudaklarını yalayıp başını salladı ve ayağa kalkıp çantasından cep telefonunu almaya gitti. Numarayı çevirdi ve Gage hattı açar açmaz konuşmaya başladı. Çabucak durumu açıkladı. Sadede geldi ve neden sonuçları Zack'in değil kendisinin yolladığını sordu.

Grace, Jenna başını sallayıp durdukça merakla onu izledi. "Hı hı, hı hı," dedikten sonra, "Henüz bilmiyorum. Çıkma-dan ararım. Tamam, ben de seni seviyorum," dedi ve kapattı.

Grace ayağa kalkmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkadaşları henüz ona doğru dönmeden ne diyeceğini beklemeye geçmişti. "Söylesene," dedi.

"Zack, siz New York'a gitmeden evvel testi yaptırmak istemiş. Döndüğünüzde ise artık o işle ilgilenmiyormuş ama Gage'i sıkıntıya sokmamak için yine de testi yaptırmış."

"Peki sonuçlar?" diye vurguladı. "Neden kendisi teslim etmemiş?"

Başını yana eğip, Grace'e üzgün bir empati bakışı dikerek yanıtladı. "Zack ona, bunların bir şey değiştirmeyeceğini ve çöpe atmasını söylemiş. Ve sana doğruyu zaten söylediğini ve inanıp inanmamanın sana kaldığını. Bir de, eee..." dudağını ısırdı ve kalanı söylemekte isteksiz göründü.

"Devam et," dedi Grace duyabileceği en kötü şey için kendini hazırlayarak.

Arkadaşının söylemesi gereken şey için cesaretini toplaması bir saniye kadar aldı; ama sonunda devam etti. "Gage diyor ki, Zack senin onu terk ettiğin gerçeğine alışmış ve kendi hayatını yaşamaya çalışıyormuş."

Grace'in içi daha önce hiç hissetmediği bir acıyla kaplandı. Neredeyse midesinin ortasına kurşun yemiş gibi iki büklüm etmişti bu onu.

Bir saniyeliğine hiçbir şey düşünemedi, ciğerlerine beyninin işlemesi için gereken oksijeni çekemedi.

Derin derin nefes alırken göğsü inip kalktı. Dilini çıkarıp kurumuş dudaklarını ıslattı sonra. Şimdi beyni işlemiyor değildi, adeta *çıglıklar atıyordu*.

Ve, "Demek öyle," dedi mırıltıyla.

Evin içinde hareketlenip botlarına sarıldı, sonra kabanını geçirdi ve eldivenlerini, beresini, çantasını ve manila zarfa geri soktuğu test sonucunu kaptı.

"Nereye gidiyorsun?"

Ronnie de ayağa kalkmıştı. İkisi de gözleri açılmış onu izliyor, birbirlerine bir anlam çıkarmak isteyen temkinli bakışlar atıyordu.

"Zack'e," diye yanıtladı yavaşlayarak. "Bunu bana vermedi, çünkü benim düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Emin olmak istiyordum."

Sokak kapısını iterek açtı ve dışarı fırladı.

"Bekle!"

Ronnie ve Jenna arkasındaydı, kabanlarını ve ayakkabılarını giymeye çalışıyorlardı.

"O evde değil," dedi Ronnie, sözleri, telaşla hazırlanmaya çalışmasının arasında gümbürtüye gidiyordu neredeyse. "Bu gece maç vardı. Sahada olması gerek. Dylan daha

buza dönmediğini söyledi ama oynamasına izin verilene kadar maçlara katılıyormuş.”

Grace, öfkeyle pofladı. Bu, planını daha elverişsiz kılıyordu.

“Tamam, öyleyse sahaya giderim.” Topukları üstünde döndü ve avluyu adımladı.

“Bekle!” diye çağırdılar arkadaşları. “Bizi bekle!”

Evinin kapısını çektiler ve o asansörün düğmesine bastıktan sonra yanına yetiştiler.

“Seninle geliyoruz,” dedi Jenna, solgun yanakları pembeleşmişti.

“Ne yapacaksın?” diye bilmek istedi. “Ona ne söyleyeceksin?”

Asansör kapıları kayarak açıldı ve Grace içeri atladı, en iyi arkadaşları askeri destek kuvveti gibi her iki koldan eşlik etmişti.

“Şimdilik bilmiyorum,” dedi sessizce, “Ama aklıma gelecek cümle ne olursa olsun, onu iki hafta önce söylemiş olmam gerektiğine eminim.”

Quicken Loans Arena’daki gürültü, kulakları sağır edecek düzeydeydi. Rockets Takımı altı puan öndeydi ve taraftarları pakın her vuruluşunda çılgına dönüyordu.

Grace’in buna hiç aldırış ettiği yoktu; tek istediği Zack’i bulmaktı ve buz üzerinde olmadığı için de, onu görmek için nereye bakacağını bilmiyordu.

Bakışları cam duvara en yakın yerdeki seyircileri ve Rockets Takımı’na ait sırayı dolaştı; çünkü diğer takıma ait olan tarafta olamayacağını biliyordu.

“İşte orada,” dedi Ronnie kulağına doğru.

Grace, onun işaret parmağının gösterdiği yeri izledi, Zack’i görünce midesi Meksika fasulyesi gibi zıpladı sanki.

Son gördüğünden beri sarı saçları uzamış, karışmış, kenarları daha dağınık duruyordu. Bu akşam oynamasa da takım forması giymişti ve takımına tezahürat ederken bacağına vurunca, Grace şimdi değneklerinin yerine tek bir baston kullandığını gördü.

Onunla konuşabilmenin yolunu bulmak ve baş başa kalabilmek için aklını son hızda çalıştırdı.

Ama maçın bitmesini, kalabalığın çözülüp, onun soyunma odasına dönmesini, sonra da otoparka gitmesini falan beklemek istemiyordu.

Çevresine bakındı, çılgıncasına, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. *Düşün, düşün, düşün*, Winnie-the-Pooh'nun söylediği gibi.

Ve sonra aklına geldi, kafasında bir ampulün yandığı o anlardan birinde. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve gitmesi gereken yöne doğru döndü.

"Hadi kızlar, siz gidip oturacak yer bulun. Biraz sonra dönerim."

Arkadaşları ağızlarını açtı, muhtemelen nereye gittiğini sormak içindi bu, ama Grace'in planını paylaşacak vakti yoktu. Yapacağı işler vardı şimdi ve bunları gerçekleştirmek için çok az bir zamanı.

Bitiş düdüğü çaldı ve kalabalık hep birden ayağa kalkıp ıslık ve bağırışlarla Rockets'ın galibiyetini kutlamaya başladı. Galibiyet de ne, karşı takımı sahaya gömmüşlerdi.

Zack de takım arkadaşları rakiplerini bozguna uğrattığı için neşeliydi. Orada, sahada olmayı, kendi payına düşeni yapmayı çok isterdi.

Belki bir dahaki sefere. Tamam, bir dahaki olmaz, ama çok yakında. Dizi gittikçe iyileşiyordu, doktorlar aylar, belki de haftalar içinde buza çıkabileceğini söylemişti.

Eğer o zamana kadar sezon sona erse bile, gelecek sezonda takımına yeniden katılmaktan, buzı yerinden oynatıp onları playoff'a taşımaktan fazlasıyla mutlu olacaktı.

Seyirciler tribünlerde oyalanmaya başlamışlardı; arenayı terk etmek istemiyorlardı, ama artık heyecanlarını arttırıp dikkatlerini çekecek fazla bir şey kalmamıştı.

Zack'in takımının oyuncularını buzda kayıyordu ve en ön sırada olan insanlardan biri olmanın, önünden geçtikçe onlarla el çakmanın tadını çıkarıyordu.

Tepelerinde, sunucunun intercomdan gelen sesi duyuldu. Maçın şu sıraları için tuhaftı, artık maç anlatımına, yoruma gerek kalmamıştı zira.

Sonra kendi adını duydu ve alnı buruştu.

Ne? Bir daha söylesene şunu, diyordu içinden, kulak verecek. "... dikkatini ekrana ver," dedi sunucu.

Zack, boynunu uzattı ve skor tabelasına baktı. Bir dakika süreyle, olağan şeyler haricinde bir şey görmedi: maç skorları, Rockets'ı kutlayan renkli yazılar. Buna rağmen bir saniye sonra yazılar değişti ve kalbi duracak gibi oldu.

"Hey, Muhteşem Bacaklar," diyordu yazıda ve yazı yavaşça kayıp gidiyordu. *"Benimle evlenir misin?"*

Şok içindeydi Zack. Çenesi düştü, kulakları arenadaki yüksek desibelli seslerle hiç ilgisi olmadan çınladı. Yüzlerce baş ona dönüp yüzlerce çift göz ona kilitlenince, suratının alev alev kızardığını hissetti.

Ne boktan bir şaka bu böyle? diye düşünerek, merakla son satırı bekledi.

"Ee..." Yumuşak bir ses kulağının tam arkasında konuşuyordu. "Cevabın ne olacak Muhteşem Bacaklar?"

Eğer az önce kalbi, ekrandan geçen beklenmedik yazıyla durma eşiğine geldiyse, şu an gerçekten durmuştu galiba. Yavaşça dönüp bir adım arkasında duran Grace'le yüz yüze geldi; uzun beyaz kabanı içinde ve beyaz tenine yansıyan floresan spotların etkisiyle melek gibi görünüyordu.

Zack şaşkınlıkla izlerken, bir adım aşağı indi ve önüne geçti. "Burada ne yapıyorsun Grace?" diye sordu. Yaşadığı şokla konuşma yetisini hâlâ kaybetmemiş olmasına şaşırmıştı.

Grace, bir kaşını kaldırdı, ağzının bir köşesi zevkle kıvrılmıştı. "Bütün bu kocaman, aleni gösteri sana bir ipucu vermiyor mu?" diye soruyordu, gözlerinin içi gülerek.

"Anlayamadım."

Zack düşündü, bir şey mi kaçırmıştı? Kekleniyor muydu yoksa? Akın kara olduğu, yeşilin dur, kırmızının geç demek olduğu, tuhaf bir paralel evrene mi geçmişti bir anda? Gerçekten de böyle hissediyordu.

"O zaman sana açıklayayım," dedi.

Zack'in karın boşluğuna bir şey gelip çarptı ve bir elini kaldırıp ona attığı bu şeyi yakalamaya çalıştı. Bakınca, bunun sarı bir zarf olduğunu gördü. Kalın değildi, ağır da. Demek ki zarfı çok özenli bir şekilde yeniden kapatmıştı.

Tanrım, bu kadını seviyordu, o kendisini sevmese de...

"Buna ihtiyacım yoktu," dedi ona, "zamana ihtiyacım vardı. Biraz düşünmeye, tekrar ilişkimize atılmak için senin bana güvendiğin kadar kendime güvendiğimi duymaya. Ama beni aldatmadığını ispatlaması için yalan makinesi testine ihtiyacım yoktu."

Yani, zarftaki buydu demek. Şüphesiz Gage bunu Grace'in eline vermeyi üstüne vazife bilmişti.

Zack'in onlara bakmaya ihtiyacı olmamıştı gerçeği bildiği için. Ve Grace'in görmesini sağlamanın da bir mana teşkil etmediğini düşünmüştü. Çünkü geminin çoktan gün batımına doğru demir aldığından emindi.

Şimdi ise, Grace'in bu tepkisinin ne demek olduğunu tam anlayamamıştı, yani arkadaşı Gage'e minnet mi, teşekkür mü, yoksa kışına sert bir tekme mi borçlu olduğunu bilmiyordu henüz.

Sarsılmıştı. Beyninden kan çekilmiş gibi, düşünceleri bomboş olmuştu.

"Sana inanıyorum Zack," diye devam etti Grace neredeyse fısıldar tonda. "Gözlerime bakıp, asla baban gibi bir adam olmak istemediğini söylediğin an inanmıştım. Sevdiğin kadını asla, babanın anneni incitmiş olduğu gibi incitemeyeceğini söylediğinde."

Göğsünde ılık ve hoş bir şeyler doğdu Zack'in. Bunun bir umut olabileceğini düşündü.

"O zaman bunu sana söylemeliydim," dedi. "Şimdi anlıyorum. Çok kötü davrandım, sana çok kötü şeyler yaptım. Her şeye dışarıdan bakıp senden nasıl özür dileyebileceğimi, aramızdaki kırgınlığı nasıl tamir edebileceğimi ve gururumu nasıl göz ardı edip senden nasıl af dileyebileceğimi düşündüm."

Dudakları utanmış gibi büzülünce Zack gülümsedi. Ah, hayır, tükürdüğünü yalamak, önünde diz çökmek gibi şeyler onun Grace'inin tarzı değildi.

Sıkıca yutkundu, boğazı düğümlenip gözleri yanar gibi olunca panikledi.

Kahretsin, burada sulu gözlülük etmemeliydi, tüm bu insanların önünde... Onu Grace'in çantasındaki keklik gibi görürler, adi esprilerle sahadan yollarlar ve bu küçülüşünü hayat boyu unutturamazlardı.

"Affedildin," dedi, düşünmesi bile gerekmemişti.

Grace'in dudakları şimdi eğri büğrü bir gülümseyişle açıldı, gözleri doldu. "Seni gerçekten seviyorum, biliyorsun. Öyle çok ki, canımı yakmıştı. Yoksa beni aldattığını düşünerek küplere binmezdim."

Zack de yarım bir tebessüm astı yüzüne ve "Evet, anlıyorum. Ama en azından köpeğimi geri getirdin. Sonunda!" dedi.

Yaşlı gözlerine rağmen kıkırdadı Grace. "Muffin ismi ona gerçekten de yakışmamıştı," diye itiraf etti.

"Bu bile çıldırmama yeterdi değil mi?"

"Evet."

Bir damla gözyaşı yanağından süzülürken, elini yüzüne götürüp, akan burnunu sildi. Mutluluk gözyaşıydı o, çünkü bu konuşma boş yere değildi; en güzel yere doğru gidiyordu.

O yaşı başparmağıyla yakalayıp sildi Zack.

"Burası bana evlenme teklif ettiğin yer, ama her şeyi berbat ettim. Yani, şimdi sıra bende. Cevabın ne, Hoolihan?" diye sordu Grace ve başını skor tabelasında hâlâ yanıp sönen mesaja doğrulttu. Zack'in safir gözlerine bakarak ifadesini inceledi. "Benimle evlenecek misin?"

Uzandı Zack. Alnını onunkine yasladı, burunları birbirine dokundu. Parmakları onun yumuşak, yumuşacık yanaklarında gezindi ve ipek gibi saçlarını okşadı.

Yüzünü geniş avuçlarının içinde tutmuştu. Dudaklarını dudaklarına götürerek cevap verdi: "Sadece beni durdurmaya çalış."

Kapanış D    mleri

Tüm parçalar yerli yerine oturalı ve herkes kendi mutlu sonuna kavu  alı sadece bir buçuk hafta olmuştu.

Charlotte, orada olmayı ve olanları yakından, kendi gözleriyle görmeyi isterdi yalnızca.

Fakat oynadığı iyilik perisi/gizli       tan rolünün bu hakkı ona tanımadığını düşündü. İkinci elden edindiğı bilgilerle ve birleştirmede rolü olduğu genç     kların şevk ve heyecanlarından zevk almakla yetinmeliydi.

Keyiften kendini alamayan bir halde, mağazanın gerisindeki sınıfına katılmak üzere   rg   Ambarı'nın ana girişinin önünde durdu ve sevinçten hafifçe dans etti yerinde.

Ailesinde nesilden nesile aktarılan sihirli     rık üçte      başarılı olmuştu. Artık hiç kuşku yoktu; kimse onun özel gerçek *gerçek a  k sihiri* güçlerini hafife alamazdı.

Ne de olsa, hemen hemen bir yıl içinde, tam altı insanın gerçek aşkıyla buluşmasını sağlamıştı.

    ten ve sonsuz a  klarına hem de. Charlotte bundan emindi. Çaktırmadan sihirli y  n çilelerini hediye ettiğı genç çiftlerin

üçü de, artık birlikte oldukları eşlerine onları bırakmayacak kadar derinden bağlanmışlardı.

Ve o da, hiçbiri farkında olmadan, ilişkilerini perde arkasından yönetmişti.

Akıllı Örgüler sınıfı üyelerinin oluşturduğu çembere varınca, belli etmemeye çalışarak kendi kendine kikirdedi.

“Charlotte!” diyerek, sanki hep bir ağızdan, yüksek sesle karşıladılar onu. İçini bir sıcaklık kapladı.

Bu sınıfı seviyordu, onu oluşturan her bir kadını. Yine de, evet, itiraf etmeliydi ki zor durumda kalıp seçim yapması gerekse, birkaç tanesini daha çok seviyordu; bunlar da yeğeni Jenna ve onun iki arkadaşı Ronnie ve Grace’di.

Peki öyleyse, sihirli çıkırğını ve yününü denemek için bu üç kızı seçmiş olmasına şaşılır mıydı? Aynı zamanda, romantik işler için birazcık doğaüstü güce ihtiyacı olanlar bu üçüydü grupta.

Boş bir yere oturdu ve son çalıştığı örgünün malzemelelerini çıkarmaya başladı. Charlotte, yetmişine yaklaşmış olsa da, iflah olmaz bir romantikti ve eski çıkırğın, eğer genç insanları, özellikle de başlangıçta birbirlerine neredeyse düşman kesilmiş olanlarını birleştirecek güçte yün ipler eğirebilmişse, öyleyse kendisi için de aynı işi görebileceğini düşünmüştü.

Grace’in hokey oyuncusu sevgilisi Zackary ile barışmış olması gibi büyük bir haberi aldıktan sonra, tüm geceyi, dolu bir hokey sahasında yaşandığı için bir çok farklı açılardan kayda alınan sürpriz barışmalarıyla ilgili haberleri izleyerek ve sihirli çıkırğında bu kez kendisi için kalın, harika bir ip eğirerek geçirmişti.

Bu seferki kendisi ve yün ipin ikisini sonsuza kadar birbirlerine bağlayacağını umduğu özel bir erkek içindi. İpi örerek rahat, kullanışlı ve iki kişiye, en azından kendisi gibi, boyuna

değil enine yer kaplayan iki yetişkine yetecek kadar geniş, altında kucaklaşacakları bir battaniye yapacaktı. Eğer şansı varsa.

Örgü buluşmasının ilk on dakikası, işyerinde geçen zamanlar ve havalarla ilgili boş laflamalarla geçti. Konuşmalar hep gülüşlerle bitiyor ve her birinin uğraştığı örgüye göre plastik, metal veya ahşap şişlerden gelen klik-klak sesleriyle karışıyordu.

"Grace, canım," dedi Charlotte, işinden bir ilmek kaçırma-
dan karşısındaki kadınla bakıştı. "Sanırım el yapımı gelinlikle
yeniden uğraşmaya başlayacaksın."

Grace, tüm elbiseyi tamamlaması için aynısından belki yüzlerce, binlercesi gerekecek olan küçük oyali işlerden birini hazırladığı tığ iğneleri ve dantel ipini kaldırarak güldü.

"Evet, şimdi bütün yaptığım işi kızgınlıkla bozduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Yapmasaydım şimdi bu kadar geride olmazdım."

"Demek, sen ve sevgilin gerçekten de sorunlarınızı hallettiniz ha?" diye sordu, cevabı zaten çok iyi biliyorsa da.

"Ah, evet," diye homurdandı sarışın kadın, yanakları büyümeye başlayan kızarıklığı taşıyordu. "Yeni baştan, en baştan, yeniden."

Çemberi gülüşmeler dolaştı ve buna Charlotte da katıldı, Grace'in ve erkeğinin, zorlu bir yoldan geçerek olsa da bir kez daha aşkı ve mutluluğu yakalamış olmasından memnuniyet duyarak.

"Peki senden ne haber Ronnie?" diye sordu. "Sen ve arkadaşın Dylan, hâlâ iyi geçiniyor musunuz?"

Şık giyimli esmer kadın, Charlotte'un ummayacağı kadar çok kızardı ve başını öne eğdi. Sözüünü uzun birkaç saniye boyunca yayarak, "Aslında..." diye kısık bir sesle konuşmaya başladı. Başını kaldırdı ve derin bir nefes alarak sürdürdü. "Size

söylemeyi bekliyordum ama daha fazla sabrederemem." Bir nefes daha alıp sol elini öne doğru uzattı, gözlerini kapattı ve bir çırpıda söyleyiverdi içindekini. "Bana evlenme teklif etti, ben de evet dedim."

Örgüler unutuldu. Bağırışlar, çığlıklar, sevinç naraları kapladı çemberi; gruptaki her bir kadın teker teker yaklaşık Ronnie'nin parmağındaki taşlı yüzüğe bakmak istedi ve sarılarak kutladılar.

Hepsi de bu teklifin ne şekilde, ne zaman yapıldığını merak ediyordu. Yüzü mutlulukla parlayan Ronnie onlara, Grace'in herkesin gözü önündeki teklifini gördükten sonra Dylan'ın artık kendileri için de bağlanma vaktinin geldiğine karar verdiğini açıkladı. O da bir o kadar kamunun önünde ve çarpıcı bir şekilde teklif etmek istemişti; mesela Ronnie'nin çalıştığı gazeteye, Cleveland Sentinel'e ilan vererek ya da benzer bir şey yaparak.

Ama sonunda, sadece onu en sevdiği restorana yemeğe götürüp, yüzüğü tatlı tabağına bırakmayı seçmişti. Ronnie itiraf ediyordu ki, başta yüzüğü hiç fark etmemişti. Daha doğrusu onun ne olduğunu, neden tabakta olduğunu anlamamıştı. Mum ışığında parlıyordu, ama o bunu sadece servise gösteriş katmak için kullanılmış süslü dekorasyon malzemelerinden biri sanmıştı.

Gerçekten pırlanta bir yüzük olduğunu nihayet anlayınca, tiz bir bağırışla, ona sarılmak için yerinden sıçramış ve teklifini memnuniyetle kabul ettiğini anlaması için *evet, evet, evet*, deyip durmuştu.

Dylan'a gerçekten gıcık olduğu ve ona bir sürü alaylı isimler taktığı ilk zamanlardan bu yana çok şey değişmişti. Charlotte aslında ikisinin çıkmaya başlamalarından en çok heyecanlanan kişiydi, yine de evleneceklerini duymak ona da büyük sürpriz olmuştu. Birisiyle uyuşamamada ve çekişmede, Ronnie

kadar başarılı olan, bir erkeğe ihtiyaç duymamakla böylesine övünen birinden daha kavgalı bir son beklerdi ya...

Ama bu harika bir haberdir. Dahası, sihirli çıkışın ve ip-lerin gerçekten beklenildiği gibi işe yaradığının da kanıtıydı.

Herkes Ronnie'nin muhteşem, bir buçuk karatlık elmas ve beyaz altından yapılma yüzüğünü hayranlıkla tebrik etmeyi bitirince, Charlotte dikkatini kuzenine çevirdi.

"Sen nasılsın bakalım Jenna? Bugünlerde kendini iyi hissediyor musun?"

Jenna, başını salladı. Halen arkadaşının mutlu haberi ve kendi hamileliğiyle, sevinç ve huzur içindeydi. "Her günkü sabah rahatsızlıkları dışında çok iyiyim. Biliyorum daha erken, ama Gage'le birlikte, bebek odasını nasıl dekore edeceğimizi düşünüyoruz. Cinsiyetini öğrenmek istemeyeceğiz, bu yüzden sarı veya yeşil tonlara karar veririz herhalde. Ama Gage mutlaka ayıcıklar olsun istiyor, ben de hayvanat bahçesinin tüm üyelerini."

"Sirk temasını kullanmayın da," diye söze karışmıştı Grace. "O korkunç suratlı palyaçolar çocuğun ömür boyu hafızasından çıkmaz."

Herkes güldü. Çoğu, palyaçoların ürkütücülüğünde hemfikirli.

"Ben ilk bebeğim için melekler ve bulutları kullanmıştım. İkincisi için ise Susam Sokağı'nı," dedi Melanie, mor renkli şapka-eldiven takımı işinden bakışını zar zor ayırarak. "Ama Susam Sokağı karakterlerini yeğlerim. Daha eğlenceliydi, hem o kırmızı yanaklı melekler bir zaman sonra ürkütücü de olabiliyor. Özellikle sabahın dördünde, beş yüzüncü alt değiştirme ve emzirme seferindeyken."

Ronnie, Jenna'yı dirseğiyle dürttü. "Bak işte, beklediğin her şey şimdi seni bekliyor," dedi dostça.

"Öyle ya, çoktandır bebek istiyordum," diye yanıtladı Jenna, "Bunu doğurduktan sonra, eğer gerekirse, bir yıl hiç uyumayacağım. Ama Gage'e çoktan söyledim, bebek bakımından payına düşeni yapması gerek." Alaycı bir gülümseyişle devam etti. "Yoksa, bu çocuk ilk ve son olur, çünkü bir daha asla beni hamile bırakabilecek kadar menzilime giremez."

"Söyle ona, dostum!" diyerek onu coşkuyla destekledi Melanie ve diğerleri de, oluşturduğu bu kuralı onayladıklarını gösterir gibi katıldılar.

"Ah, ben hepiniz adına çok mutluyum çocuklar," dedi Charlotte. Yüzüne yayılan koca sırıtışı nedense durduramıyordu. "Üçünüz için de her şey yoluna girdi, öyle değil mi?"

Hepsi birlikte, evet anlamında başlarını salladılar.

Fakat bir saniye geçince, Grace sessizce ona seslendi. O kadar sessizdi ki Charlotte örgüsünden ancak kaldırdı başını.

"Evet tatlım?"

"Sen bir şey yapmadın değil mi?"

Omurgasından buz gibi bir korku geçti. Ah, açık verecek bir laf etmiş olamazdı, keşke öyle gülmeseydi de şüphelenmeselerdi. Ama ne yapsın, sihirli çıkırığının dokumasından ve tam da maksadına ulaştıran özel gücünden o kadar hoşnuttu ki... Hatta, umduğundan çok daha iyiydi.

"Ne yaptım mı tatlım?" diye sordu, gözlerini önüne eğmiş, masum rolünü elinden geldiğince iyi oynamaya çalışıyordu.

"Hiç."

Grace örmeyi durdurdu, Charlotte, onun sarı bukleleri arasından ateş gibi yanan bakışını hissedebiliyordu.

"Sadece bu gece fazla sevinçli görünüyorsun. Bizim adımıza sanki fazla sevinmişsin gibi."

Bu şüpheyi, "Ah, beni biliyorsun," diye başlayıp havai bir kıkırdayışla savuşturmaya çalıştı. "Bugünlerde kendime ait

bir hayatım yok. Bu yüzden sizin gibileri, genç bayanlar, âşık olanları, eğlenenleri seyrederek dolaylı olarak hayatta kalma coşkusunu bulabiliyorum.”

Grace’in gözündeki şüphe kıvılcımı nedeniyle, Charlotte genç kadının buna hiç inanmadığını çıkardı. Ama neyse ki, duvardaki saate baktığında, toplantı süresinin sona erdiğini fark etti.

Normalde bundan üzüntü duyardı, ama bu gece vaktin hızlı akıp geçmiş olmasına sevinmişti çünkü bu Grace’in meraklı sorgulamasından kurtulmayı vaat ediyordu.

“Ah, galiba bu akşamlık örgü bu kadar,” dedi yününü ve şişlerini çabucak çantasına toplayarak. Hemen ardından, kal-kıp kabanını eline almıştı bile.

“Acelen ne Charlotte Teyze?” diye sordu Jenna, şimdi o bile şüphelenmişti kadının halinden.

En azından bu konuda dürüst olabilecekti. “Canlarım, önemli bir randevum var.”

Birçok kaş aynı anda yukarı kalktı sınıfta. Charlotte, hepsini böyle şaşırtmanın zevkini yaşadı bir an.

“Ama daha biraz önce, bir hayatın olmadığını söyledin,” diye işaret etti Ronnie.

Büyük, içi dolgulu, limon yeşili kabanının öndeki iki katını, önce düğmelerini ilikleyip en son da fermuarını çekerek kapatırken, “Tamam, yok,” diye açıkladı yine. Öteki kadınlar da örgülerini bırakmış, ayaklanıp kabanlarını giyinmeye başlamıştı. Charlotte ise sandalye çemberinin ucuna kadar çoktan ilerlemişti. “Ama bulmaktan ümidimi asla kesmedim.”

Şansı varsa, kendi sihirli yünü sihrini gösterir ve mutlu sona kavuşmasını sağlayabilirdi. Willy’nin, yani bu akşam buluşacağı adamın, gerçek aşkı olabileceğinden ümitliydi. Ama

olmazsa da, aramaya devam edecekti ve tabii, yün eğirmeye ve örmeye de.

“Hoşça kalın canlarım. Haftaya görüşürüz.”

Salondan ayrılıp mağazanın ön kısmına geçerken, onlara omzunun üstünden el salladı.

Grace, Ronnie, Jenna ve diğer birkaç kadın arkasından bakakaldılar. Hepsi aynı konuda, kendi düşüncelerine dalmıştı; eşyalarını topladılar ve bir şey söylemeden peşinden hızla çıktılar.

“Charlotte Teyze’nin biriyle çıktığını bilmiyordum,” dedi Jenna haşın bir tonla. Ana girişe yürürlerken bir düzine topuklu ayakkabı, bot ve çizme, parke zeminde tıkr tıkr sesler çıkıyordu.

“Sanırım teyzen bir şeylerin peşinde,” dedi Grace. Sesi suçlayıcı değil, sadece meraklıydı.

Çift camlı ön kapıya ulaşmak üzerelerken, motoru gü-rüldeyen siyah bir motosiklet dışarıda, kaldırıma yanaşmıştı. Yaşlıca, birazcık da kilolu; grileşmiş saçlarını ensesinde bir tek örgü ile toplamış bir adam oturuyordu üzerinde.

Charlotte onu görür görmez ilerledi, motorun çevresini dolaştı ve yan sepetine geçip oturdu. Örgü çantasını da ayak ucuna attı ve sonra kocaman, 2.Dünya Savaşı’ndan kalmış gibi duran koruyucu gözlüklerini takıp, ona uyumlu eski moda bir kask geçirdi turuncu, kule gibi dikilmiş saçının üstüne.

Başını kaldırıp yaşlı motorcu arkadaşına geniş, arzulu bir tebessümle baktı. Adam da buna, aralık dişlerini gösteren bir sırıtmayla karşılık verdi. Motoru çalıştırdı ve bir saniye içinde harekete geçmişlerdi. Şerit gibi uzayan trafiğin ve karanlık gecenin içine karışacaklardı.

HEIDI BETTS

Ronnie ve Grace, Örgü Ambarı'nın kapılarını sessizce iterek açtılar ve herkes bir anda yükselteli kaldırıma adımını attı. Aynı yöne bakıyorlardı.

Grace, yutkunup gözlerini kırıştırdı. "Bir içki içmek için The Penalty Box'a gitmek isteyen var mı? Ben düşünüyorum da."

"Evet," diye mırıldandı Ronnie sersemlemiş gibi bir edayla. "Ben de."

"Aah, şimdi gerçekten içebilmeyi, içki içebilmeyi isterdim. Çünkü bu gördüğüm şeyden bir anlam çıkarmak için gazoz veya kuşburnu suyundan daha etkili bir şeye ihtiyacım var," diye söylendi Jenna.

Hepsi anlaşmış gibi başlarını salladı, ama arabalarına geçmek yerine, oldukları yerde donmuş gibi kaldılar. Bakışları, tatlı, sevgili (ve masum?) Charlotte'u taşıyan motosikletin ve yan sepetinin stop lambalarının kuyruk gibi uzayan kırmızı ışığına kilitlenmişti.

SON

Grace'in Köpek Süveteri Örneği

(Grace'in ördüğü, Zack'in eleştirdiği ve Muffin'in mecburen giydiği... Ee, Bruiser... Muffin?)

Göğüs genişliği 71 cm. olan köpekler için

Malzemeler:

- 7 numara örgü şişleri
- 8 numara örgü şişleri
- 8 numara dairesel örgü şişi
- 1 kg. yün çilesi

Yaka ve Gövdenin Yapılması

7 numaralı şişlerle bir çile yünü alarak, 88 ilmekle başlayın. 1 Düz, 1 Ters şeklinde, 5 cm. boyunca devam edin.

Şişleri 8 numaralı şişle değiştirin.

1. Sıra: Düz örgü.

2. Sıra: Ters örgü.

3.Sıra: İlk ve son ilmeklerde bir ilmek arttırın.

4. – 10. Sıra: 7 sıra için ilk ve son ilmeklerde birer ilmek arttırmaya devam edin. Kalan sıralarda, şişte 124 ilmek oluncaya kadar başta ve sonda bir ilmek arttırmaya devam edin.

Bacak Açılışına Hazırlık

1. Sıra: Şiştteki 124 ilmekle, 8 Ters, 16 Düz, 76 Ters, 16 Düz, 8 Ters ilmek yapın.
2. Sıra: İlk ve son ilmeklerde birer ilmek arttırarak düz gidin.
3. Sıra: 9 Ters, 16 Düz, 76 Ters, 16 Düz, 9 Ters.
4. Sıra: 2.sırayı tekrar edin.
5. Sıra: 10 Ters, 16 Düz, 76 Ters, 16 Düz, 10 Ters.

Bacak Açılışı

1. Sıra: 13 Düz, sonraki 10 ilmeği bağla, 81 Düz, sonraki 10 ilmeği bağla, 12 Düz.
(Not: Burada iki çile daha eklenecek çünkü ayrılmış üç bölüme aynı anda, her biri için ayrı iple devam edilecek.)
2. Sıra: 10 Ters, 3 Düz. İkinci çile ile, 3 Düz, 76 Ters, 3 Düz. Üçüncü çile ile, 3 Düz, 10 Ters.
3. Sıra: İlk çile ile Düz örgü. İkinci çile ile Düz örgü. Üçüncü çile ile de Düz örgü.
4. – 12. Sıralar: 9 sıra boyunca 2. ve 3. sıraları peş peşe tekrarlayın.
13. Sıra: 10 Ters, 3 Düz, **dön**. 10 ilmek ekle, geri dön.
Aynı çile ile 3 Düz, 76 Ters, 3 Düz, **dön**. 10 ilmek ekle, **dön**. Aynı çile ile, 3 Düz, bitene kadar Ters. (Şişte 128 ilmek kalacak)

Alt Bacak Bağı

1. Sıra: Düz örgü.
2. Sıra: 10 Ters, 16 Düz, 76 Ters, 16 Düz, 10 Ters.
3. – 6. Sıralar: 1. ve 2. sıraları iki kere daha tekrar edin.
Parça baştan itibaren 33 cm. olana dek, sondaki ters olacak şekilde Haraşo örgüye (bir sıra düz, 1 sıra ters) devam edin.

Biçimlendirme

1. Sıra: Sıranın başından 14 ilmek bağla, sonuna kadar Düz örgü.

2. Sıra: Sıranın başında 14 ilmek bağla, sonuna kadar Ters örgü.

3. Sıra: Bir ilmek sal, 1 Düz, Salınmış ilmeği düz ilmeğe geçir, son iki ilmeğe dek Düz örgü, son iki ilmeği bir tek ilmek olarak Düz birleştir.

4. Sıra: Ters Örgü (98 ilmek).

5. – 18. Sıralar: 3. ve 4. sıraları on dört sıra devam edin (70 ilmek kalacak). Parça başından sonuna kadar 63 cm. olacak. Kalan ilmekleri şişte bırak. Sağ yanlar birbirine gelecek şekilde dikerek kapat. Kalan 70 ilmeği, yine sağ yanları birbirine gelecek şekilde, dairesel şişe al. 2.5 cm boyunca şerit örgüye (1 Düz, 1 Ters) devam et. Kapat.

İsteğe bağlı-A: Yaka şeridinin ilk sırasını elastik iple örün.

İsteğe bağlı-B: Zevkinize göre sportif armalar veya yamalarla süsleyin.